Avuția cea mai de preț

Autorul a peste 100 de titluri, Michael Phillips este un nume de primă mărime pe scena literaturii creștine, lucrările sale vân-zându-se până în prezent în peste 6 milioane de exemplare. Phillips este, de asemenea, recunoscut în lumea întreagă drept unul dintre cei mai competenți experți în opera scriitorului victorian creștin George MacDonald, pe care a redactat-o și a republicat-o.

Surorile din comitatul Shenandoah * 4

Avuția cea mai de preț

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

CASACĂRȚII
Oradea, 2016

Avuția cea mai de preț
de Michael Phillips

OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, MICHAEL
Avuția cea mai de preț / Michael Phillips; trad.: Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea: Casa Cărții, 2016
ISBN 978-606-732-063-3
I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)
821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Lavinia Filipaș
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

1

Sosește încă un unchi

Chiar de Katie ar fi știut din vreme de sosirea lui în Greens Crossing, ar fi fost pasămite totuna, căci de făcut, n-ar fi avut orișicum ce să facă.

Întâmplarea a făcut, vezi bine, ca Henry să afle primul. Dar, cum el era prins cu treaba la grajdul cu chirie, iar fiu-său Jeremiah, care se tocmise cărăuș la domnul Watson, era plecat să facă o livrare în afara orașului, nu a avut cum să ne dea de știre.

Bărbatul intră în grajd și descălecă.

— Hei, băiete! îi strigă lui Henry, chit că negrul era cu vreo cinci, dacă nu chiar zece ani mai vârstnic decât el. Vino să-mi adapi calul și să-i dai ovăz.

— Viu, domnu' meu, răspunse Henry, apropiindu-se agale și luându-i hățurile din mână.

— Clairborne mă numesc, spuse bărbatul. Burchard Clairborne. Am ceva treabă de bancă, după care mă duc să-i fac o vizită lui frate-meu.

Cu gândul la Katie și la mine, Henry privi îngrijorat cum bărbatul se îndreaptă spre bancă, apoi se îngriji de calul său. Din când în când, mai arunca înfrigurat o privire spre depozitul lui Watson, rugându-se să se întoarcă odată fecioru-său ca să-l poată trimite călare la Rosewood astfel încât să ajungă înaintea unchiu-
l i l i Ka e.

Între timp, la bancă, Burchard Clairborne și domnul Taylor își continuau conversația începută cu câteva luni în urmă la un eveniment monden care avusese loc în orașul Charlotte din statul Carolina de Nord.

— Ceea ce mi-ai spus data trecută mi-a dat serios de gândit, zise Clairborne după ce luă loc și făcură schimb de politețuri. Așa că am făcut niscaiva cercetări. Am căutat în arhivele militare, și ce crezi c-am descoperit?

— Ce ai descoperit, domnule Clairborne? întrebă directorul băncii.

— Că frate-meu și cei doi fii ai săi – unul a fost ucis pe front, dar ceilalți doi au supraviețuit – au fost lăsați la vatră la câteva zile după bătălia de la Appomattox.*

Bancherul primi informația cu vădit interes.

— Ciudat, murmură el. Ți-am zis, doar, că de vreo trei ani nu l-a mai văzut nimeni. Totuși, după ce am stat de vorbă în Charlotte, au ieșit, ce-i drept, la iveală o seamă de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Păi, una la mână, acum fata, care este singura pe care am văzut-o la față de un an încoace, susține că tatăl ei s-a *întors* de fapt acasă și că în prezent muncește în Nord ca să poată întreține plantația.

— Hm... înțeleg. Și fiii lui?

— De ei n-a pomenit niciun cuvânt, răspunse Taylor.

— Și pe nevasta lui Richard încă tot n-ai întâlnit-o?

— Nu. Singura cu care am avut de-a face a fost Kathleen, fiica lor. După cum ți-am mai spus, doamna Clairborne o trimite pe fată în oraș să se ocupe de toate cele. Și mai este un lucru interesant, adăugă bancherul. Știi că motivul pentru care m-am dedicat personal acestei chestiuni este faptul că plantația era înglodată în datorii. În două rânduri am fost la un pas de executarea silită.

* Bătălia de la Appomattox (9 aprilie 1865) a fost ultima luptă la care a participat generalul confederat Robert E. Lee cu Armata Virginiei de Nord înainte de capitularea în fața armatelor Uniunii conduse de generalul Ulysses S. Grant spre sfârșitul Războiului Civil American (n.tr.).

Or, acum două luni, numai ce mă trezesc iar cu fata. Ca de fiecare dată, a venit singură și, cu un aer chiar mai încrezut ca de obicei, mi-a trântit pe birou 350 de dolari... bani peșin.

— Peșin?! Cum au făcut rost de atâta bănet?

— Habar nu am... Deși, dacă stau bine să mă gândesc, cu ceva timp în urmă îmi adusese niscaiva aur.

— Aur?! Povestea asta devine din ce în ce mai interesantă! exclamă Clairborne, vădit intrigat de această nouă informație.

— A fost, fără doar și poate, un caz din cale afară de curios. Orișicum, cei 350 de dolari au acoperit pe deplin datoria față de bancă, iar în momentul de față, chiar dacă nu am libertatea să divulg suma exactă, pot să îți spun că familia Clairborne are în cont peste 200 de dolari.

— Având în vedere că trebuie să țină o plantație cu banii ăștia, nu e o avere.

— Totuși, dacă te gândești că acum un an aveau o datorie de 500 de dolari și executarea silită părea inevitabilă, e o turnură de-a dreptul remarcabilă.

— Și cum crezi că se explică asta?

— N-am idee. Din câte am înțeles eu, anul trecut au tocmit niscaiva negri din partea locului și au izbutit să recolteze o cantitate rezonabilă de bumbac, iar cu banii dobândiți au achitat o parte din datorie și au cumpărat noi semințe pe care le-au plantat în primăvara asta. Dar au o atitudine din cele mai curioase, să zicem așa, față de schimbările survenite de la război încoace. Eu unul socotesc că au cam sărit calul.

— În ce sens?

— Se zvonește că le-ar da voie negrilor în casă...

Clairborne ridică încruntat o sprânceană.

— Iar fiica lor, Kathleen, a mers până într-acolo cât să-mi ceară să înființez un cont pentru una dintre negresele ei.

— La ce? N-au negrii habar de bani.

— Nici eu nu-mi explic.

— Și ce ai făcut?

— I-am deschis negresei cont, ce altceva era să fac? Am adus vorba de asta doar ca să îți dau de înțeles la ce mă refer.

— Ceva nu-mi miroase a bine în toată tărășenia asta, spuse Clairborne. Am bănuielile mele, iar una dintre ele este că, orice ar zice fata, frate-meu s-ar putea să nu se mai fi întors de pe front.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu sunt sigur ce i s-o fi întâmplat, dar mă îndoiesc că s-a mai întors acasă. Și-o fi găsit o altă femeie sau – mai știi? – s-o fi vârât în vreo afacere necurată.

— Bine, dar cum de-au intrat și băieții în pământ?

— Ei, tocmai asta mă face să cred că situația e mai gravă. Că frate-meu zace la pat... sau chiar mai rău. Mulți bărbați s-au întors de pe front schiloditi și suferinzi. Poate că familia încearcă să îi treacă beteșugul sub tăcere ca să țină creditorii la distanță.

— Bine, dar de ce ar susține fata că taică-său este plecat să lucreze în Nord?

— Nu știu. Dar ție nu ți se pare cam cusut cu ață albă? Orișicum, pentru asta mă aflu aici: ca să aflu adevărul. Trebuie, în fond și la urma urmei, să îmi apăr interesele. Să nu creadă cumnată-mea că avutul fratelui meu și al părinților noștri i-ar reveni, la o adică, ei.

— Și ce ai de gând să faci, domnule Clairborne?

— Înainte de toate, vreau să aflu o dată și pentru totdeauna dacă frate-meu e la Rosewood și dacă-i teafăr ori ba. Dacă mai trăiește, n-au cum să nu știe unde se află. Dacă-i plecat în Nord, am să mă duc să-l caut și n-am să mă las până nu l-oi vedea cu ochii mei. Iar dacă a murit... ei bine, atunci o știm amândoi: plantația îmi aparține de drept mie. De aceea am venit să vorbesc cu dumneata – ca să îmi aflu drepturile.

— Eu nu sunt avocat, domnule Clairborne.

— N-are a face. În orășelul ăsta ești cel mai în măsură să mă sfătuiești.

— N-ai în Charlotte un avocat care se ocupă de afacerile dumitale?

— Ba da, dar vreau să mă îndrume cineva din partea locului, nu colo, un scriptolog bătrân și sclivisit ce șade la un birou simandicos cale de 30 de kilometri de Greens Crossing.

— Am o cunoștință în Oakwood cu care ai putea sta de vorbă.

— E avocat?

— Da.

— Și e ceva de capul lui?

— Nu l-am auzit pe niciunul dintre plantatorii care îi sunt clienți să se plângă de serviciile lui.

— Cum îl cheamă?

— Sneed... Leroy Sneed. A mai avut de-a face cu cei de la Rosewood.

— Prea bine... Poate că am să trec pe la el.

Spunând acestea, Burchard Clairborne se ridică în picioare.

— Dar, înainte de toate, adăugă el, am să-i fac o vizită coanei Clairborne ca să aflu dacă *este* încă soția fratelui meu... sau văduva lui.

2
Legături de familie

Şi uite aşa, omul se nimeri să viziteze plantaţia fratelui său, unde trăiam împreună cu verişoara mea, Kathleen Clairborne, fata despre care discutase cu directorul băncii din oraş, taman când celălalt unchi al lui Katie era plecat.

Întâmplarea făcea ca Templeton Daniels, celălalt unchi al lui Katie, să fie totodată şi tatăl meu, motivul pentru care noi două eram verişoare, fapt pe care îl aflaserăm abia de curând. De vă întrebaţi cum de ajunseserăm a trăi împreună la Rosewood, ei bine, asta-i o poveste lungă pe care am să v-o istorisesc, bag seama, altă dată!

Pe mine mă cheamă Mary Ann, dar mai toată lumea îmi zice, simplu, Mayme.

Era, vezi bine, o situaţie stânjenitoare, căci cei doi unchi ai lui Katie erau unul din partea mamei, iar celălalt din partea tatălui.

Burchard Clairborne, bunăoară, era fratele *tatălui* ei, pe când Templeton Daniels, tatăl meu, era fratele *mamei* lui Katie, ceea ce înseamnă că nu îl unea nicio legătură de sânge de tatăl ei, Richard Clairborne.

Sună, bag seama, cam încurcat. La început, toate legăturile astea de familie m-or zăpăcit şi pe mine de cap!

Deşi nu se trăgea din neamul Clairborne, de un an încoace Templeton Daniels, tatăl meu, trăia împreună cu noi la Rosewood. În încercarea de a pune iar plantaţia pe picioare, se străduise

să învețe cât mai multe despre culturi, vreme, arat și dobitoace, și trudise cot la cot cu noi la strânsul bumbacului – chit că recolta a fost de astă dată mai sărăcăcioasă, căci singuri n-am izbutit a însămânța toate câmpurile pe care le semănaseră cu un an în urmă sclavii pe care îi avea pe atunci mama lui Katie. Muncind zdravăn, tata făcuse bășici în palme și avea fața și brațele arse de soare. Îl învățasem chiar și cum să mulgă vacile! Și, în tot acest timp, avusese grijă de mine și de Katie ca un tată și unchi pe care și l-ar fi dorit oricine.

Împlinindu-se aproape anul de când eram împreună, în urmă cu o săptămână, hotărând că sosise vremea să rezolve niscaiva lucruri, a purces într-o călătorie. Cum câmpurile erau deja însămânțate, iar noua cultură de bumbac începea să crească, socotea că n-a fi bai de lipsește o vreme de acasă. Era primăvara anului 1867.

— Dar fiți pe pace, ne-a spus el la despărțire, văzând cât suntem de abătute. Nu mai sunt cel de odinioară. Am să mă întorc cât pot de repede. Nici n-o să băgați de seamă c-am fost plecat!

— Chiar *trebuie* să pleci, unchiule Templeton? îl întrebă Katie pentru a nu știu câta oară.

El râse și o sărută pe frunte.

— Sunt sigur că o să petreceți de minune în lipsa mea. Ai uitat câte năzdrăvănii puneați la cale înainte să vin eu aici? Ați izbutit să păcăliți întregul oraș și lumea încă tot nu știe adevărul! Are să fie la fel de amuzant ca pe vremuri!

— Dar era și înfricoșător, unchiule Templeton.

— Atunci, ce ar fi să-i faceți o vizită coanei Hammond, ca să vă mai treacă amărăciunea?

— La cât e de băgăcioasă și de nesuferită, cred că ne-am amărî și mai tare!

Tata rămase tăcut preț de câteva clipe, apoi spuse pe un ton serios:

— Îmi pare rău, Kathleen, dar chiar *trebuie* să plec. Oi fi fost eu un vântură-lume, dar tot n-am trecut prin viață fără să prind rădăcini pe ici, pe colo. Am de luat un cufăr cu haine de lângă

Baltimore, șaua lăsată la mătușa ta din Philadelphia și alte câteva mărunțișuri dintr-astea. Și am mai lăsat în urma mea și niscaiva datorii pe care se cuvine să le plătesc. Nu mai vreau să fug. A venit vremea să fiu responsabil și să mă achit de obligații ca să pot începe o viață nouă, cu conștiința împăcată.

— Ce fel de obligații? întrebai eu.

În ochii tatălui meu apăru o expresie năstrușnică, pe care n-am putut s-o tălmăcesc.

— Sunt câțiva inși cărora le datorez bani, spuse el oftând după o clipă, și una, două chestiuni ceva mai serioase. Dar am să-mi îndrept toate greșelile. A venit vremea să îmi spăl păcatele trecutului. Și trebuie să stau de vorbă cu Nelda, adăugă el, deși probabil că n-o să fie deloc încântată să mă vadă. Dar e de datoria mea să îi spun ce s-a întâmplat cu Rosalind. N-au fost nicicând prea apropiate, dar a fost, totuși, sora ei.

— Când ai să te întorci, tată?

— Peste două-trei... cel mult patru săptămâni. Cât pot de repede.

Văzând tristețea din ochii mei și ai lui Katie, se grăbi să adauge:

— Stați fără grijă. Acum căminul meu e aici, alături de voi. E ultima dată când plec. Voi sunteți familia mea. Și, după cum v-am mai zis, acum că v-am găsit, nici prin cap nu-mi trece să vă părăsesc. Până una, alta, am vorbit cu Henry. Dacă aveți trebuință de ceva, puteți conta, ca de obicei, pe el și pe Jeremiah.

Niciuna dintre noi nu voiam să plece. Dar aveam încredere în el. Era un om schimbat.

Iacătă, dar, cum s-a făcut că, la sosirea lui Burchard Clairborne, fratele tatălui lui Katie, eram iar singure la Rosewood, fără niciun om mare prin preajmă.

3
Un vizitator insistent

Aleta îl zări prima pe călărețul ce venea dinspre Greens Crossing.

Cum bărbatul înainta agale, am avut timp berechet să ne pregătim. Acum că Templeton Daniels era plecat, hotărâserăm să ne reluăm vechea stratagemă, ca să dăm impresia că sunt mai multe suflete pe plantație decât erau de fapt. Până ce călărețul coti, așadar, pe după acareturi spre ușa din dosul casei, se înălța deja fumul din bucătărie și dintr-o colibă a sclavilor, unde numai ce aprinsesem focul pregătit dinainte. Aleta, pe atunci în vârstă de zece ani, o zbughise afară și de pe-acum lovea de zor nicovala în fierărie, iar Emma și pruncul ei de aproape doi anișori, William, fugiră să se ascundă la etaj.

Katie era prinsă în bucătărie cu pregătirea mesei de seară.

După ce am aprins focul în colonia sclavilor, am pornit înapoi spre casă, încercând să trec drept o „simbriașă de culoare", cum ni se spunea nouă, negrilor eliberați după războiul dintre Nord și Sud, atunci când nu ni se spunea mai urât.

Eram o mică familie noi, cele cinci suflete care trăiam la Rosewood. Două dintre fete, Katie și Aleta, erau albe, iar eu, Emma și William eram de culoare. La drept vorbind, eu și William eram pe jumătate albi, dar în ochii multora asta tot „de culoare" se cheamă că ești. Doar trei ființe ne știau taina, că trăiam împreună la Rosewood de aproape doi ani, ținând singure

întreaga plantație – Henry și Jeremiah din Greens Crossing, și Templeton Daniels, tatăl meu și unchiul lui Katie, de care numai ce vă povestii adineaori. Jeremiah și Henry ne-au fost de mare ajutor, atât înainte, cât și după sosirea lui Templeton Daniels, și nu au destăinuit nimănui secretul nostru – că familia lui Katie murise și că nu mai era nimeni în afară de noi pe plantație – iar între Henry și tata se închega o prietenie tot mai strânsă, ceea ce nu putea decât să ne bucure.

Eu și Katie ne întâlniserăm chiar după război, când Bilsby și banda lui de dezertori ne-au ucis familiile, și de atunci am rămas împreună la Rosewood. Făcând tot ce ne stătea în puteri ca să răzbatem singure prin viață, am devenit prietene bune cu mult înainte de a afla că suntem neamuri. Cândva mămuca trăise, vezi bine, la Rosewood și, venind o dată în vizită, unchiul lui Katie se îndrăgostise de ea. Dar Richard Clairborne, tatăl lui Katie, a vândut-o pe mămuca unui alt plantator fără a-i spune lui Templeton cui i-o vânduse sau că ea era însărcinată cu copilul lui. Orișicum, când am aflat că suntem verișoare – ceea ce nici cu gândul n-am fi gândit vreodată! – am devenit parcă și mai apropiate, iar asta ne-a unit ca *familie* pe toți cei de la Rosewood, făcând plecarea tatălui meu cu atât mai dureroasă.

Când trecu pe lângă mine, bărbatul îmi aruncă din șa o privire plină de dispreț, de parc-aș fi fost cine știe ce scârnăvie. În dreptul casei descălecă, își zvârli hățurile pe după parmaclâc, își plimbă ochii de jur împrejur, peste casă, grajduri și câmpuri, apoi urcă încet treptele verandei și bătu la ușă.

După cum obișnuiam să fac când Katie trebuia să stea de vorbă cu cineva, am încercat să rămân cât de aproape puteam fără a stârni bănuieli, ca să aud ce se petrece.

— Rămâi lângă mine, Mayme, îmi spunea Katie adesea. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Vorbea mereu de parcă, dintre noi două, eu aș fi fost creierul, când de fapt, o știam cu toții prea bine, chiar dacă nu avea decât 16 ani, *ea* era acum stăpâna plantației Rosewood.

Când Katie deschise ușa, văzui că face ochii mari și se albește la față.

— Văd că mă recunoscuși, zise bărbatul pe un ton ursuz.

— Ăă... da... Bine ai venit, unchiule Burchard.

— Tu trebuie să fii Kathleen.

— Da, unchiule.

— Ai crescut de când nu ne-am mai văzut.

— Da, unchiule.

— Am venit să vorbesc cu tatăl tău.

— Tata încă nu s-a întors acasă.

— Încă nu s-a întors de pe front? Păi, războiul s-a încheiat acum doi ani!

— Așa este.

— Am auzit că taică-tău s-a întors acasă și apoi s-a dus să lucreze în Nord.

— Păi... da – ăă... tocmai asta voiam să spun... că nu s-a întors de tot. A stat acasă doar câteva zile și apoi a plecat iar.

— Și frații tăi?

— Încă nici ei nu s-au întors.

— Dar ei unde sunt?!

— Nu știm, unchiule.

— Atunci du-te s-o chemi pe maică-ta, spuse bărbatul pe un ton ofticat, deși nu părea să fie surprins de răspunsurile ei. Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Nici mama nu-i acasă, unchiule Burchard.

— Poftim?!

— S-a dus în vizită la o vecină suferindă.

— Înțeleg.

Bărbatul făcu o pauză și privi în jur, frecându-și bărbia.

— Ei bine, spune-i că am trecut pe aici și că am să revin.

— N-ai vrea... ăă... n-ai vrea să poftești înăuntru, unchiule Burchard? Nu ți-e foame... sau sete?

— Nu, răspunse el sec. Spune-i maică-tii că am să mă întorc să stăm de vorbă.

— Bine, unchiule Burchard. Când ai să te întorci?

— Nu știu. Poate mâine, răspunse el, răsucindu-se să plece.

— Acum te duci acasă, în Charlotte? îl întrebă Katie.

— Ai căpiat? E prea departe.

— Atunci... n-ai vrea... ăă... n-ai vrea să înnoptezi aici, unchiule Burchard?

Bărbatul rămase o clipă tăcut, aparent surprins de ospitalitatea pe care i-o oferea nepoată-sa. Ca să nu zic cât de surprinsă eram eu! Dacă unchiu-său primea să rămână?!

— Nu, mulțumesc, răspunse el în cele din urmă. Îți mulțumesc pentru invitație, dar am unde să stau.

Zicând acestea, coborî treptele verandei, îmi aruncă încă o privire încruntată, iar peste câteva clipe se îndepărta deja călare.

4
La sfat cu Henry

De îndată ce se făcu nevăzut, Katie dădu fuga la mine.

— Mayme... acela era unchiul meu din Charlotte, Burchard Clairborne! Despre el ți-am tot vorbit!

— Da, știu. Am tras cu urechea la ce vorbeați.

— Ce ne facem?! Ai auzit?... A spus că se va întoarce. Și pe el n-o să-l putem duce de nas ca pe ceilalți. Are să stăruie să stea de vorbă cu mama.

— Ce crezi că vrea?

— Nu știu.

— Bag seama că trebuie să chibzuim bine lucrurile.

— Of, de-ar fi aici unchiul Templeton!

Am stat noi și am chibzuit toată ziulica, dar degeaba. Singura idee care ne-a venit a fost să încercăm a ascunde cât mai bine mormintele familiei lui Katie. Chiar dacă Burchard Clairborne încă nu băgase de seamă locurile de veci, mai devreme sau mai târziu tot aveau să-i sară în ochi. Drept urmare, a doua zi, pe la ora zece, când unchiul lui Katie se întoarse, pietrele de mormânt erau mascate de o grămadă de baloturi de paie. Agitată din cale afară și neștiind ce altceva să facă, Katie se trezi spunând aceeași minciună – că mamă-sa era plecată.

Unchiu-său nu păru deloc încântat să audă una ca asta.

— Nu i-ai spus că mă întorc?

— Ba da, unchiule, dar nu am știut să-i spun la ce oră.

— Ei bine, de astă dată n-ai decât să-i spui că mă întorc după-masă.

— Îmi pare rău, unchiule, dar mama n-are să fie acasă.

— Poftim?! se zborşi bărbatul cu vădită exasperare.

— Trebuie să rămână acolo până se însănătoşeşte doamna Thurston.

— Dar de când a devenit ea mama răniţilor din întregul ţinut?! S-ar cuveni să stea mai mult pe-acasă, să vadă de treburile plantaţiei acum că Richard e plecat. Presupun că n-are niciun rost să te întreb unde anume se află tatăl tău.

— Nu, unchiule. Nu ştiu unde se află tata.

Bărbatul trase nervos aer în piept, apoi aruncă o privire în jur.

— Plantaţia arată jalnic. Cine se ocupă de câmpuri? Cine vede de animale?

— Noi facem toată treaba, unchiule Burchard. Şi, la nevoie, aducem oameni să ne ajute la muncile câmpului.

— Adică tocmiţi simbriaşi de culoare?

— Da, unchiule, răspunse Katie, intuind că Burchard Clairborne n-ar fi defel încântat să afle că, de un an încoace, fratele rătăcitor al cumnată-sii preluase încet-încet frâiele plantaţiei.

— Bine atunci, făcu unchiu-său oftând iar cu năduf, îi mai las maică-tii un răgaz de două zile, cât să i se înzdrăvenească prietena suferindă. Spune-i că poimâine dimineaţă am să mă întorc şi că vreau neapărat să îi vorbesc. Chiar dacă vecină-sa e *pe moarte*, puţin îmi pasă – spune-i să fie aici! Ai înţeles, Kathleen?

— Da, unchiule.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi plecă, iar Katie rămase încremenită pe verandă.

Am dus-o în bucătărie şi am aşezat-o pe un scaun, apoi i-am umplut un pahar cu apă pe care îl goli din trei înghiţituri. Apa păru să o readucă în simţiri.

— Te rog să te duci călare până în târg, zise ea într-un sfârşit. Ia încă un cal cu tine şi roagă-l pe Henry să vină la Rosewood. Trebuie să îi cerem sfatul. Nu ştiu ce să fac. Mai că uitasem cum era înainte să vină unchiul Templeton.

Henry veni chiar în seara aceea, călare pe calul pe care i-l trimisese Katie. Mai devreme nu apucasem să îi explic decât pe scurt situația, dar fusese de ajuns. După toate discuțiile purtate de când ne cunoșteam, știa prea bine cât de tare se temea Katie să nu ne ia unchiu-său plantația. În timp ce Katie îi povestea de vizita lui Burchard Clairborne, Henry o asculta tăcut, dând gânditor din cap.

— L-am mințit, Henry, încheie Katie cu lacrimi în ochi. După toate strădaniile noastre de a o ține pe calea cea dreaptă, uite că am călcat strâmb încă o dată. Acum că îl avem pe unchiul Templeton alături, credeam că nu va mai trebui să mințim. Dar uite că, dintr-odată, m-am trezit spunând iar o minciună. La drept vorbind, Henry, mi-e frică să îi spun adevărul.

Negrul căzu câteva clipe pe gânduri.

— Tare-i anevoios s-o ții mereu pe calea a dreaptă, spuse el în cele din urmă. E mult mai lesne să nu-ți pese de adevăr și de dreptate. Da' când vrei să trăiești în adevăr, lucrurile-s nițel mai încurcate. Așa cum îs acu' pentru mătăluță.

— Ce să fac, Henry? suspină Katie cu un glas tânguitor.

Henry cugetă iar preț de câteva clipe, apoi spuse așa:

— Tre' să-ți asculți inima, donșoară Kathleen. Ce te îndeamnă inima să faci? Ce socotești că vrea *Dumnezeu* să faci?

— Nu știu!

— Da' socotești că-i greșit să-l minți pe unchiu' matale. Nu de aia mă aflu io acilea? Nu de aia ai vrut să-ți dau povățuială?

— Ba da... Trebuie să fie greșit, nu-i așa?

— Io unu' socotesc că minciuna nu-i bună niciodată atunci când cauți a minți ca să-ți fie *ție* bine. Da' de careva ar căta să-i facă rău lu' Jeremiah, bunăoară, aș minți făr' să stau pe gânduri. Și asta nu pen' c-aș avea de tras cine știe ce foloase de pe urma minciunii, ci ca să-mi feresc fecioru' de rele. Și chiar de-a fi greșit, bag seama că i-aș da io socoteală pentru asta lu' Dumnezeu mai târziu. Carevasăzică, donșoară Kathleen, întrebarea pe care tre' să ți-o pui este: ai minți, la o adică, pentru binele *matale*?

— Știu și eu? În oarecare măsură, probabil că da. Încerc să mă gândesc la binele tuturor. Și nu în ultimul rând, la al meu.

— S-ar afla careva în primejdie de moarte de-ai spune adevăru'?

— Emma.

— Mda, uitasem de ea... Acilea ai pasămite dreptate, donşoară Kathleen.

— Tu te-ai gândit la lucrurile astea când l-ai împuşcat pe Bilsby? întrebă Katie, amintindu-şi ziua când Henry, altminteri cel mai paşnic om de pe faţa pământului, călcându-şi pe inimă, pusese mâna pe armă şi ucisese un om ca să ne salveze pe noi două de la moarte.

Mai târziu a reieşit că banditul Bilsby, cel pe care l-a împuşcat Henry, era chiar bărbatul care ne ucisese familiile.

Sclipirea pieri din ochii negrului şi acesta îşi aţinti privirea în depărtare.

— Nu, donşoară Kathleen, răspunse el într-un târziu, aş minţi să spun că m-am gândit. Câteodat' lucrurile se-ntâmplă prea iute ca să mai poţi cumpăni la ce-i bine şi ce-i rău, şi nu-ţi rămâne decât a te lăsa călăuzit de imboldurile sufletului. D-aia tre' să te străduieşti a călca drept tot restu' timpului, ca atunci când dai de primejdie să ştii ce să faci făr' să mai stai pe gânduri. Pe când mă uitam afar' pe fereastră, cu puşca-n mână, nu mă gândeam decât la un singur lucru: că nu-i chip să stau cu braţele-ncrucişate şi să mă uit cum sunteţi omorâte chiar sub ochii mei atâta vreme cât îmi stă în putere să vă scap de la moarte.

Amintirea îl făcu să ofteze adânc.

— Mda, donşoară Kathleen, câteodat' tare-i greu să desluşeşti limpede ce-i bine şi ce-i rău. Ăsta-i adevăru'.

— Atunci socoteşti că ar trebui... să-i mărturisesc totul unchiului Burchard?

— Asta numa' matale poţi s-o hotărăşti, donşoară Kathleen. Fiecare tre' să facă aşa cum îl îndeamnă bunu' Dumnezeu. De aia nu pot să-ţi zic io ce să faci, că nu-s în locu' matale.

Se lăsă iar tăcerea şi, într-un sfârşit, Henry se ridică să plece.

Nu ştiu ce avea Katie de gând să facă. După plecarea lui Henry, a rămas tăcută şi îngândurată şi vreme de două zile n-am mai vorbit despre asta.

5
Avocatul Leroy Sneed

În cea de-a treia dimineață, când unchiul ei se întoarse la Rosewood, Katie se duse să îl întâmpine la ușă. Neștiind ce hotărâre luase, mă întrebam, fără să vreau, dacă nu cumva aceasta avea să fie ziua în care taina ne va fi dată în vileag și totul se va schimba. Cu un an în urmă, când Katie îi mărturisise adevărul lui Templeton Daniels, tata – Doamne, încă și acum mi se pare atât de ciudat să mă aud rostind cuvântul „tată" și să-l văd scris negru pe alb! – se arătase din cale afară de înțelegător și de bun cu noi toate. Nu era ca toți ceilalți albi și asta mă face mândră să fiu fiica lui.

Se vedea însă cât de colo că Burchard Clairborne, pe de altă parte, *nu* avea să se arate la fel de binevoitor, și cu atât mai puțin față de mine și de Emma. Privirea plină de dezgust pe care mi-o aruncase deunăzi îmi amintise de stăpânul McSimmons și eram sigură că, odată ce Katie îi va spune adevărul, viața noastră împreună va lua fără îndoială sfârșit, și nu știam dacă tatei îi stătea în puteri s-o prevină. Katie se lupta, fără doar și poate, cu propria-i conștiință, cu adevărul ce striga tăcut dinlăuntrul ei, tulburându-i liniștea sufletească. Și, când adevărul vrea să iasă la iveală, trebuie să îi dai ascultare, oricare ar fi urmările.

Katie deschise ușa și rămase mută, cu privirea ațintită asupra unchiului ei. Fie avea de gând să-i spună adevărul, dar nu găsea puterea s-o facă, fie nu știa pur și simplu ce să zică. Dintr-o

privire aruncată nepoată-sii, Burchard Clairborne păru să înțeleagă că n-avea s-o vadă nici azi pe mama fetei.

— Maică-ta nu-i nici acum acasă? o întrebă el pe un ton răstit.

— Nu, unchiule, răspunse Katie șoptit, coborându-și privirea în pământ.

Bărbatul clătină din cap, scos din răbdări.

— Ei bine, am încercat să dau dovadă de bunăvoință, dar din moment ce ai refuzat de fiecare dată să te justifici, n-am de ales: va trebui să rezolv chestiunea pe cale legală.

Nu știam ce vrea să spună cu asta. Fără să mai rostească un cuvânt, bărbatul se răsuci pe călcâie, se întoarse la cal și se îndepărtă în galop. Katie, care avusese de gând să îi mărturisească totul, rămase încremenită pe verandă, petrecându-l cu privirea. Dacă se simțea ușurată sau chiar mai vinovată ca înainte, n-am cum s-o știu.

Aveam să descoperim în curând ce însemnau cuvintele rostite de unchiul ei la despărțire. De astă dată, Burchard Clairborne nu se întoarse la pensiunea la care trăsese în Greens Crossing, ci se duse întins la Oakwood, să stea de vorbă cu avocatul pe care i-l recomandase domnul Taylor. Peste mai puțin de un ceas, ședea deja în biroul avocatului Leroy Sneed.

Noi, de bună seamă, n-aveam cum să știm de întâlnirea lor, și nici ceea ce și-au spus cei doi. Urma s-o aflăm mai târziu, sub chipul efectului pe care l-a avut acea conversație asupra vieților noastre.

Burchard Clairborne îi prezentă situația avocatului, după care adăugă:

— N-am cum s-o dovedesc, domnule Sneed, dar sunt convins că fratele meu a murit. Altă explicație nu există. Nu-i genul de om care să-și ia tam-nisam lumea în cap, părăsindu-și casa și familia. Femeia și fata știau de la bun început că plantația îmi revine mie și încearcă să țină moartea fratelui meu sub tăcere. Așadar, care îmi sunt drepturile?

Sneed, care devenise la rându-i suspicios și iritat în privința situației întâlnite la Rosewood, alese să își păstreze deocamdată bănuielile pentru sine.

— În lipsa unui testament și a unor dovezi clare că fratele dumneavoastră a decedat, începu el, legislația e oarecum tulbure. Presupun că ați putea depune o cerere pentru custodie temporară, drept măsură provizorie, până ce se va dovedi dacă fratele dumneavoastră este încă în viață... ori ba.

— Adică să cer custodia... fiică-sii? Puțin îmi pasă de fata aia zăpăcită și nu îmi surâde deloc ideea de a fi custodele ei legal. Și-apoi, să nu uităm de nevasta fratelui meu.

— Eu mă refeream la custodia asupra plantației – în calitate de administrator al averii, puterea de decizie v-ar reveni, provizoriu, dumneavoastră, exact cum s-ar întâmpla dacă ați fi proprietarul propriu-zis.

Burchard Clairborne dădu din cap, vădit încântat de idee.

— Și ce se va întâmpla după aceea? întrebă el.

— Depinde.

— Cum adică?

— Depinde dacă fratele dumneavoastră mai este sau nu în viață. Dacă se dovedește că a murit, așa cum bănuiți, atunci veți putea revendica desigur întreaga plantație, chiar dacă văduva lui va contesta probabil hotărârea judecătorească.

Unchiul lui Katie căzu câteva clipe pe gânduri.

— În acest caz, pregătește actele, domnule Sneed, spuse el în cele din urmă. Să-ncepem cu începutul.

*

Peste două zile, când alde Sneed veni la Rosewood să ne înmâneze actele, Katie simți că i se strânge inima. Nu-i venea să creadă că îl vede din nou pe individul acela lipsit de scrupule! Bărbatul sosi într-o șaretă elegantă, îmbrăcat la costum și cravată, aproape la fel de ferches cum arăta tata pe vremea când purta cămăși cu volane. Coborî din brișcă și se duse la ușă. Eu tocmai întindeam niște rufe pe sfoară. Ciulii urechile.

— Am adus niște acte pentru doamna Clairborne, spuse el când Katie deschise ușa.

După discuțiile purtate anterior cu Katie, nici nu catadicsi să întrebe de mamă-sa și, fără să mai piardă vremea cu politețuri, îi întinse fetei un vraf de documente oficiale.

— Ce sunt acestea... domnule Sneed? întrebă Katie.

— Dosarul depus de un domn pe nume Burchard Clairborne. Este unchiul dumitale, pare-mi-se.

— Da, domnule, este unchiul meu.

— Ei bine, în lipsa tatălui dumitale, domnul Burchard Clairborne solicită custodia asupra plantației Rosewood.

— Ăă... și asta ce înseamnă, domnule Sneed? întrebă Katie.

— Asta înseamnă că domnul Burchard Clairborne va deveni custodele plantației în locul tatălui dumitale.

— Bine, dar mama este încă aici...

— Mama dumitale are 90 de zile la dispoziție ca să conteste petiția. De aceea trebuie să îi vorbesc personal. Dacă nu face contestație, tribunalul va accepta cererea domnului Clairborne și îl va numi custode.

Năucită, Katie se hlizi la el cu ochii goi, căznindu-se să pătrundă tâlcul vorbelor sale. Avocatul se răsuci pe călcâie și se întoarse la șaretă.

— Ăă... domnule Sneed! strigă Katie după el.

Bărbatul se opri și privi înapoi.

— Aș putea... aș putea să fac eu contestație în locul mamei?

Bărbatul rămase o clipă derutat, apoi pufni în râs.

— *Dumneata*?

— Da, domnule, eu.

— Ce absurditate! exclamă el, chicotind mai departe. Câți ani ai?

— 16, domnule. Dar peste o lună și jumătate împlinesc 17 ani.

— Atunci nu ai nici pe departe vârsta majoratului, și prin urmare nu ești în măsură să pornești vreo acțiune în instanță. Admiterea cererii nu poate fi împiedicată decât prin iscălitura mamei dumitale. Așa că fă bine și spune-i că este absolut necesar să îi vorbesc.

Spunând acestea, Leroy Sneed urcă în șaretă și se duse.

6
Până la urmă adevărul iese la iveală

Katie strângea vraful de hârtii cu lacrimi în ochi. Am dat fuga la ea.

— Cred că până aici ne-a fost, Mayme, spuse ea pe un ton abătut, resemnat... și ușurat totodată. Unchiul Burchard nu se va lăsa păgubaș. N-ai auzit ce-a spus alde Sneed? Unchiul Burchard a înaintat nu știu ce petiție ca să preia controlul asupra plantației pe cale legală.

— Ce-i aceea „custodie"? o întrebai eu. L-am auzit pe Sneed vorbind de asta.

— Nu sunt sigură, răspunse Katie. Tot ce știu este că, fără semnătura mamei, avocatul a spus că Rosewood îi va reveni unchiului Burchard.

— Tata n-ar putea, oare, să facă ceva?

— Unchiul Templeton nu-i aici. Și chiar dacă ar fi, mă îndoiesc că ar avea cum să ne ajute, din moment ce el, spre deosebire de unchiul Burchard, nu este rudă de sânge cu tata.

— Poate că ar fi bine să arunci o privire peste hârtiile astea.

Katie încuviință din cap și intrarăm amândouă în casă.

După ce le cercetă preț de câteva minute, Katie clătină deznădăjduită din cap.

— Nu înțeleg o iotă din ce scrie aici, Mayme.

— Te pomenești c-o fi în oarece limbă străină! exclamai eu. C-așa am auzit că fac avocații – spun lucrurile într-o limbă a lor.

— Nu, totul e scris în engleză, doar că nu înțeleg ce înseamnă. E curată păsărească.

— N-ar trebui, oare, să-i arătăm hârtiile lui Henry?

— Henry nu știe să citească nici cât știi tu, Mayme. Iar dacă eu nu înțeleg ce se zice aici, el chiar că nu ar avea cum să înțeleagă. De s-ar întoarce odată unchiul Templeton! Sunt sigură că el ar ști ce e de făcut.

N-am spus nimic. Ce era să spun? Cel de care vorbea Katie nu era doar unchiul ei. Era și tatăl meu, și aș fi dat orice să îl avem alături.

Zilele care au urmat au fost mohorâte din cale afară. De-a lungul timpului fuseserăm nu o dată la un pas de a fi descoperite și nu puțini au fost cei cărora situația de la Rosewood le-a stârnit bănuieli. Unde mai pui că doamna Hammond ne urmărea mai departe cu ochi de vultur, de parcă ar fi bănuit că ascundem ceva. Dar, până acum, nici jupâneasa de la magazinul universal și nici vreun alt localnic nu ne descoperise secretul.

Totuși, Katie avea dreptate. De astă dată chiar că nu mai știam pe unde să scoatem cămașa. Unchiul ei, Burchard Clairborne, *avea* să afle. Dacă nu ne despărțea, în cea mai fericită situație, am fi ajuns cât de curând să lucrăm amândouă pentru el, iar Templeton Daniels ar fi fost alungat de pe plantație, așa cum fusese izgonit cu ani în urmă de tatăl lui Katie. Ideea nu îi surâdea niciuneia dintre noi. Gândurile au început să îmi zboare iar la posturile cu simbrie și mă întrebam dacă o fată albă de 16 ani și o negresă de 17 ani ar putea răzbi singure dacă n-ar avea o casă în care să trăiască, așa cum avuseserăm noi de doi ani încoace.

Și cum rămânea cu Aleta, Emma și William?...

Zilele se scurgeau încet și tata nu se mai întorcea. Trecuseră deja două săptămâni de când era plecat și, chiar dacă spusese că s-ar putea să lipsească o lună întreagă, privirile începeau să ne

fugă spre drum, că doar, doar o veni și ne-o scoate cumva din bucluc. Dar tata n-a venit.

Burchard Clairborne, pe de altă parte, s-a întors în repetate rânduri. După vizita avocatului, nici n-a mai catadicsit să stea de vorbă cu Katie. Prima oară l-am văzut cum dădea călare ocolul plantației, plimbându-și privirea peste câmpuri, după care își luă calea. Apoi, într-o dimineață i-am găsit calul priponit în fața casei. Când am ieșit să adun ouăle din coteț și să mă apuc de muls, am dat de el în hambar. Se învârtea de colo colo, cercetând cu băgare de seamă toate cele și notându-și în răstimpuri câte ceva pe o foaie de hârtie. Apoi s-a dus în grajd și a petrecut vreme îndelungată studiind caii. Mie nu mi-a dat nicio atenție și ne-am văzut fiecare de treaba lui, ca și cum celălalt nici n-ar fi fost acolo. Era o senzație tare ciudată.

După un ceas a încălecat și s-a dus.

— Ce făcea? mă întrebă Katie, care nu ieșise din casă câtă vreme se aflase el acolo.

— Habar n-am. Se uita pur și simplu la toate și scria ceva pe o foaie de hârtie.

Nu încăpea nicio îndoială că lucrurile începuseră deja să se schimbe. Unchiul lui Katie se fâțâia de colo colo, de parcă plantația ar fi fost deja a lui. Și, după toate aparențele, în scurtă vreme chiar avea să fie!

Încetul cu încetul și-a luat și mai multe libertăți. A ajuns până într-acolo încât să intre nepoftit în casă, o dată ca să își ia ceva de-ale gurii, o dată ca să bea apă. Și de fiecare dată se uita iscoditor în jur, iar pe mine și pe Emma nu ne privea niciodată cu ochi buni. Felul în care ne privea pe toate, chiar și pe Katie, nu era nici pe departe binevoitor. Aleta, îndeosebi, se făcea mică ori de câte ori se afla el prin preajmă. Mă gândeam că, în sinea lui, Burchard Clairborne abia așteaptă să se descotorosească de noi toate. Părea s-o disprețuiască pe Katie pentru că era drăguță cu noi la fel de tare cum ne disprețuia pe mine și pe Emma pentru că eram de culoare.

Într-o după-masă, eu și Katie l-am văzut cum se oprește lângă morminte și rămâne nemișcat în dreptul lor. La un moment dat, numai ce lovi cu piciorul unul dintre baloturile pe care le puseserăm dinadins acolo, dându-l la o parte, și își aținti privirea în jos. Katie se făcu albă la față.

Peste câteva minute, pe când mutam presa pentru brânză de pe verandă ca să o lăsăm la scurs, numai ce auzirăm pași în spatele nostru. Katie întoarse capul. Unchiu-său o măsura cu o figură gravă. Am lăsat presa jos și am rămas tăcute vreme îndelungată, în timp ce el își plimba privirea de la una la alta, începând parcă să pună lucrurile cap la cap.

— M-ai mințit de la bun început, spuse el într-un târziu. Nu-i așa, Kathleen? Taică-tău nu e plecat în Nord și nu se mai întoarce niciodată. Nu se mai întoarce pentru că a murit, nu-i așa?

Ochii lui Katie se umplură de lacrimi. Expresia de pe fața unchiului ei era fără echivoc. Nu avea nevoie de confirmarea ei. Știa că are dreptate. Începu să dea din cap și schiță un zâmbet arogant.

— Am descurcat, vezi bine, ițele, spuse el, după care căzu iar pe gânduri. Și mamă-ta a murit, nu-i așa? întrebă el în cele din urmă. Iar cel de-al patrulea mormânt nu-i al lui Jason, bag seama, fiindcă el a murit pe front. De întors, s-au întors doar taică-tău și doi dintre băieți. Or eu am văzut patru pietre de mormânt. S-a întâmplat o nenorocire, nu-i așa? Ceva groaznic de care nu ai vorbit nimănui. Cel de-al patrulea loc de veci este al mamei tale, nu-i așa?

Nemaiputându-se înfrâna, Katie izbucni în lacrimi și se prăbuși, zguduită de suspine, în brațele mele.

Spre deosebire de tata, care se arătase plin de compasiune când Katie îi mărturisise adevărul, Burchard Clairborne rămase nemișcat, așteptând impacientat ca nepoată-sa să se oprească din plâns. Într-un târziu, când Katie izbuti să tragă de câteva ori aer în piept și, desprinzându-se din brațele mele, se întoarse cu fața la el, bărbatul continuă:

— Așa se explică totul... fătuca aia speriată și negresele astea care se fâțâie nestingherite de colo colo... plodul pe care îl tot poartă în brațe aia care trăncănește ca o moară stricată... Sunteți singure aici, nu-i așa? De aia arată plantația așa cum arată, de parcă nu s-ar afla nimeni care să muncească... Pentru că așa și este: nu se mai află țipenie de om la Rosewood în afară de voi. În tot acest timp, n-ați făcut decât să jucați teatru.

Katie încercă din răsputeri să își stăpânească lacrimile.

— Au fost cu toții uciși, unchiule Burchard. Doar eu am scăpat cu viață. După război au venit niște bandiți înarmați...

— Celebra ceată a lui Bilsby?

— Da, unchiule.

— Ei bine, domnișorico, mascarada voastră a luat sfârșit, spuse unchiul ei, cu o răceală care mă făcu să mă cutremur. Trebuia să fi venit întins la mine, de îndată ce s-a întâmplat tărășenia. Atunci probabil că aș mai fi putut face ceva pentru tine. Dar, după toate minciunile pe care mi le-ai îndrugat, cum că părinții tăi ar fi încă în viață... nu mai am cum să te ajut. Dar stai liniștită, n-am să te las de izbeliște. Că, deh, sângele apă nu se face. N-am să te alung de la Rosewood, chiar dacă ai greșit ascunzându-mi adevărul. Dar până una, alta, negresele astea trebuie să dispară. Și trebuie să te descotorosești și de fătuca aia albă. Nu vreau să am plozi și negrotei prin preajmă. Am eu oamenii mei.

Katie îl asculta încremenită, incapabilă să scoată un cuvânt.

— Ce stai așa, de parc-ai fi bătută în cap? se rățoi la ea unchiu-său. N-ai nimic de spus???

— Nu, unchiule, suspină Katie.

— Las' c-o să ți se dezlege limba odată ce ne apucăm de treabă. Că așa se întâmplă mereu cu de-alde voi.

Bărbatul îmi aruncă o privire plină de dușmănie, apoi își întoarse iar ochii spre Katie.

— Vezi să te descotorosești de adunătura asta, m-ai auzit?

Zicând acestea, se duse la cal și plecă, lăsându-ne mute și năucite.

Burchard Clairborne se duse întins la Oakwood, la biroul lui Leroy Sneed.

— Poţi să anulezi cererea pentru custodie, îi spuse el avocatului. Tocmai am aflat că au murit cu toţii – frate-meu, nevastă-sa şi cei doi fii ai lor. Numai neghioaba de nepoată-mea mai e în viaţă. În afară de băiatul care a murit pe front, sunt toţi îngropaţi la Rosewood.

Sneed dădu gânditor din cap. Asta explica totul!

— Nu ştiu cum de a scăpat cu viaţă fata, continuă Clairborne, dar cert e că nu mai are pe nimeni. Ceea ce înseamnă că plantaţia îmi aparţine de drept. Nu trebuie să mai pierdem vremea cu cererea pentru custodie – vreau să pregăteşti actele pentru revendicarea plantaţiei.

— Ştiţi cumva dacă există vreun testament? îl întrebă Sneed.

— De unde să ştiu? Orişicum, chiar dacă ar exista unul, sunt sigur că fata aia prostănacă habar n-are de el. Dumneata eşti singurul avocat de pe-aici – ai cunoştinţă de existenţa unui testament?

— Nu, dar este posibil să fi fost încheiat unul în Charlotte.

— Orişicum, ce diferenţă ar face un testament? Fata nu e încă majoră.

— Da... înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Plantaţia este în sfârşit a mea şi nu am de gând să pierd vremea cu mărunţişuri de-astea.

— Totuşi, existenţa unui testament ar simplifica simţitor lucrurile, stărui avocatul.

— Orişicum, Richard ar fi lăsat totul nevesti-sii. Or şi ea, şi fiii lui sunt morţi. Iar fie-sa nu poate revendica plantaţia pe cale legală, nu-i aşa?

— Nu înainte de a împlini 21 de ani. Şi chiar şi atunci, poate că tot dumneavoastră aţi avea câştig de cauză.

— În acest caz, înaintează cererea de revendicare. N-am de gând să mai aştept încă cinci ani. Vreau să pun mâna pe plantaţie *acum.*

*

În drum spre pensiunea din Greens Crossing, Burchard Clairborne se opri la magazinul universal să facă niscaiva cumpărături, prilej cu care, încântat cum era de descoperirea făcută în dimineața aceea, fu volubil din cale afară cu jupâneasa, dându-și frâu liber la limbă ceva mai mult decât îi stătea, de altfel, în obicei.

Drept urmare, în decurs de două zile, tot ținutul ajunse să afle de masacrarea familiei Clairborne și de vicleșugul pus la cale de Katie și de mine. Doamna Hammond mărturisea că este de-a dreptul scandalizată la gândul că o fată albă și o negresă au trăit singure sub același acoperiș atâta amar de vreme. Cel mai mult însă, chit că n-o admitea în mod deschis, era supărată pe ea însăși, pentru că se lăsase păcălită la fel ca toți ceilalți. Unii, pe de altă parte, vorbeau cu o admirație amestecată cu niscaiva invidie despre fetele de la Rosewood și despre iscusita lor stratagemă.

Coana Hammond, de bună seamă, susținea sus și tare că ea bănuise adevărul de la bun început.

7
Zvonul se răspândește

După aceea, Burchard Clairborne nu s-a mai arătat o vreme pe la noi. În primele zile, nu știam că jupâneasa de la magazinul universal răspândea de zor zvonul despre „micuța Kathleen Clairborne și negresa aia a ei", făcând să vuiască tot târgul. Am aflat-o mai apoi, la următoarea vizită a lui Jeremiah.

— Vi s-a dus vestea, mustăci el, apropiindu-se de mine. Nici că se vorbește de altceva în Greens Crossing!

— Ce vrei să zici cu asta? îl întrebai mirată, oprindu-mă din lucru.

— Că toată suflarea din târg vorbește de voi două, râse el.

— Despre noi?! exclamă Katie, lăsând covata și venind înspre noi. *Cine* vorbește despre noi?

— Toată lumea… și mai cu seamă jupâneasa ceea arțăgoasă de ține prăvălia din târg. Ea a dat sfoară-n țară cum că trăiți singure aicea, numa' voi două și niscaiva fete fără căpătâi. Eu v-am păstrat taina mai bine de-un an, da' acu' cucoana asta clevetitoare răspândește zvonu-n lung și-n lat!

— Vai, nu! gemu Katie.

— Dar ea cum de a aflat? întrebai eu, uitându-mă la Katie.

Cum noi două gândeam mai mereu la fel, și de astă dată ne dumirirăm în același timp.

— Unchiul Burchard! exclamă Katie.

Am înțeles de îndată că pericolul cel mai mare nu ne amenința pe noi două.

— Jeremiah, ce se spune despre celelalte fete? îl întrebă Katie în șoaptă. Au aflat de Aleta și de Emma? Trebuie să știu.

— Da, donșoară Kathleen, or aflat, răspunse Jeremiah. N-am auzit să le spună careva pe nume, da' umblă vorba-n târg că adăpostești o copilă albă și o negresă neghioabă c-un prunc.

— Vai, nu! exclamă iar Katie.

Bine ar fi fost ca Emma să nu audă. Spre nenorocul ei, Emma avea însă auzul prea ascuțit. Obișnuită să i se zică în fel și chip – toți negri sunt obișnuiți cu asta, bag seama, ceea ce nu înseamnă că uneori nu ne doare – Emma nici nu păru să bage în seamă faptul că era descrisă drept o negresă neghioabă. Ceea ce o pusese pe jar era că lumea vorbea despre noi... despre noi toți.

— Or aflat de mine și de William! țipă ea, alergând spre noi. Știu un' se află pruncu' meu! Ș-o să afle și el! S-a zis cu mine!

Și trebuie să mărturisim că, oricât de grea ar fi fost situația pentru mine și pentru Katie, tot nu era atât de grea ca pentru Emma. Cum s-o ferim de rele? Puteau să ne ajute Henry și Jeremiah și, la o adică, până și Burchard Clairborne. Nu că el ar fi mișcat un deget pentru negresă. Dar, știind că se mai afla un bărbat alb prin preajmă, poate că William McSimmons se va gândi de două ori înainte de a săvârși o mișelie. Nu putea să vină pur și simplu să ne ucidă pe toate, fără să afle măcar *careva*.

Sau, mai știi? Poate că era în stare. Uciderea negrilor nu era privită drept cine știe ce fărădelege. Drept urmare a ranchiunei și urii născute după război, negrii erau uciși pe capete în întregul Sud. Probabil că în Greens Crossing nimeni nu ar fi făcut tărăboi dacă un copilaș de culoare ar fi fost vârât într-un sac burdușit cu pietre și aruncat în râu... sau dacă, într-o bună zi, eu și Emma am fi dispărut fără urmă.

Acum mai mult ca niciodată, eu și Katie vegheam deznădăjduite drumul, rugându-ne să se întoarcă tata.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când era plecat. Dar în zadar am așteptat.

8
Josepha

Din fericire pentru noi toți, până când zvonurile răspândite de limba clevetitoare a coanei Hammond au ajuns la plantația McSimmons, erau îndeajuns de deformate cât să fie practic de nerecunoscut. Iar stăpâna McSimmons își rezolva mai toate treburile la Oakwood și nu dădea decât arareori prin Greens Crossing, unde ar fi putut afla mai multe.

Și uite așa, când zvonurile au ajuns la urechile soției lui William McSimmons, nu se mai pomenea cu niciun cuvânt de plantația familiei Clairborne. Se vorbea doar de un prunc negru, fără tată, adăpostit într-o casă plină de haimanale, îndeosebi de culoare, care izbutiseră astfel să treacă neobservate, ziceau unii, de la război încoace.

La auzul veștii, doamna McSimmons, care credea că necazurile iscate de caracterul desfrânat al soțului ei erau de ordinul trecutului, și colac peste pupăză, ea încă tot nu fusese în stare să îi dăruiască un copil, se făcu foc și pară și își vărsă năduful pe prima ființă neajutorată ce îi ieși în cale, despre care încă mai bănuia că știe mai multe decât lasă de înțeles și despre care n-ar fi crezut vreodată că are tupeul să îi țină piept.

Tirada stăpânei o luă, așadar, pe Josepha pe nepregătite și, la început, negresa nici nu știu care era pricina. Auzise la rându-i zvonurile și firește că știa, *într-adevăr*, mai multe decât

mărturisea. Dar nu înțelegea în ruptul capului ce o apucase pe coana McSimmons de se zborșea astfel la ea.

— De ce te iei de mine, coniță? întrebă Josepha cu iritare în glas. Io nu știu nimica. Ce treabă am io cu toate acestea?

— Cum îndrăznești să îmi răspunzi așa, scroafă bătrână ce ești?! zbieră stăpâna plantației. Las' c-am să te învăț eu minte! Poate că biciul o să te pună la respect și o să-ți dezlege limba aia mincinoasă!

Zicând acestea, femeia se repezi la perete, smulse din cui cravașa bărbatului ei și tăbărî pe Josepha.

În cei peste patruzeci de ani de sclavie, negresa simțise nu o dată biciul pe spinare, dar de când aflase că-i femeie liberă, aceasta era prima oară când era biciuită. Și, acum, loviturile usturau parcă și mai tare.

Cele trei, patru lovituri pe care i le dădu doamna McSimmons peste brațe, umeri și spate stârniră în sufletul ei mândria și indignarea întregii rase negre împotriva asupritorilor săi.

Își ridică mâna, încercând să pareze loviturile și să apuce cravașa.

— Cum îndrăznești să ridici mâna asupra mea?! țipă doamna McSimmons, pregătindu-se s-o biciuiască și mai abitir.

Dintr-odată, însă, Josepha numai ce se proțăpi în fața ei, cu ochii scăpărând de mânie, și îi înhăță încheietura, strângând-o ca într-o menghină. Luată pe nepregătite, stăpâna amuți, cu biciușca suspendată în aer.

— Nu mai tre' să-nghit toate nedreptățile astea! pufni Josepha. Ăi fi dumneata albă și slabă, și io neagră și grasă, cum tot spui mata, da' și pe mine tot Dumnezeu m-a făcut, la fel ca pe matale, și n-ai niciun drept să...

— Cum *îndrăznești* să îmi vorbești pe tonul ăsta?! strigă doamna McSimmons, spumegând de furie, căznindu-se din răsputeri să își elibereze brațul din mâna puternică a Josephei.

— Și dumneata cum îndrăznești să mă biciuiești ca pe un câine?! ripostă negresa, fără să-i dea drumul, căci era, vezi bine, cel puțin de două ori mai vânjoasă ca stăpâna. Io-s femeie liberă,

nu sclavă. Pot să vin și să plec în voie și mata n-ai niciun drept să mă lovești cu cravașa ceea numa' pen' că te-ai măritat cu un om de nimic care nu și-o poate ține în nădragi. Oi găsi io de lucru și la donșoara Mayme, așa că nu văz de ce-aș mai rămâne acilea. Chiar de ea n-a putea să-mi dea simbrie, de foame tot nu m-a lăsa bag seama să mor, și tot mi-a fi de zece ori mai bine decât să rămân aici și să-nghit toate răutățile matale. Așa că te-aș ruga respectuos să-mi dai simbria pe săptămâna muncită și...

— Nesimțito! șuieră femeie printre dinți. N-ai să vezi nici măcar o centimă de la mine dacă îndrăznești să pleci așa, pe nepusă masă!

— Chiar și așa, io tot plec, ripostă Josepha.

Strângând mai departe încheietura doamnei McSimmons, cu cealaltă mână negresa îi smulse cravașa, după care îi dădu drumul femeii și, ducându-se la ușă, aruncă biciușca afară, în colb. Apoi se duse, tremurând toată, dar cu fruntea sus, în odaia ei, își strânse cele câteva lucrușoare și le îndesă într-o față de pernă. Peste trei minute, părăsea pentru totdeauna casa McSimmons, lăsându-și fosta stăpână amuțită de stupoare.

Josepha nu avea habar unde trăiam eu și Katie, dar îl cunoștea pe Henry, care mai făcea când și când câte o livrare la plantația McSimmons. Știa că negrul lucrează la grajdul cu chirie din Greens Crossing și se gândea că el n-avea cum să nu fi auzit de o fată de culoare pe nume *Mayme*.

La trei ceasuri după plecarea furtunoasă a Josephei din singurul cămin pe care îl avusese vreodată, Henry își ridică privirea și numai ce o văzu venind înspre el. După ce bătuse atâta amar de drum, sleită de puteri, voinica negresă abia își mai târa picioarele. Henry lăsă furca din mână și așteptă.

— Dumneata ăi fi Henry, dacă nu mă-nșel, spuse ea, gâfâind de oboseală.

— Nu te-nșeli, răspunse negrul.

— Io mi-s Josepha, de la conacu' McSimmons.

— Ştiu cine eşti, mustăci Henry. Te-am văzut acol' de o grămadă de ori. Da' ce cauţi aşa departe de casă, că te văd ostenită tare?

— Aia nu mai e casa mea, răspunse Josepha. Sunt liberă, aşa că m-am luat frumuşel ş-am plecat, că nu mai are nime' dreptu' să mă calce-n picioare-n chipu' cela. Ş-acu o caut pe donşoara Mayme şi nădăjduiam că dumneata ăi fi cunoscând-o şi mi-i putea zice un' să dau de ea.

Henry râse iar încetişor.

— Ţi-oi zice, cum nu! Ba chiar aş putea să te duc io pân-acol', de nu te grăbeşti prea tare. La cum te văz, nu cred c-ai dori să mai baţi atâta cale pe jos. De poţi aştepta pân' ce-oi isprăvi io treaba acilea, om merge cu şareta ceea arătoasă de-acol' de mi-a lăsat-o dom' Thurston să i-o dreg. E aproape gata şi i-o pot duce, iar Rosewood e chiar în drum. Şi la cum îl ştiu io, nu cred că dom' Thurston s-a supăra dacă mai iau un suflet cu mine.

În seara aceea, pe când apunea soarele, numai ce auzim uruit de roţi şi tropot de copite. Acum că toată lumea ne aflase taina, n-am mai dat fuga să facem fel şi fel de pregătiri. Şi n-ar fi avut rost oricum, căci în curând ne-am dumirit că era Henry. Dar nu mică mi-a fost mirarea când, şezând pe capră, alături de el, am recunoscut-o pe Josepha cea mare şi dolofană!

Când Henry opri şareta, o luai la fugă spre ei. Cu ajutorul însoţitorului său, Josepha izbuti cu chiu, cu vai, să se dea jos din brişcă. Mi-am dat seama dintr-o privire că era sleită de puteri.

— Mayme, copilă! exclamă ea, luându-mă în braţe.

Peste câteva clipe, când am făcut un pas înapoi, am văzut că plânge.

— Ce-i, Josepha? De ce plângi?

— Părăsit-am plantaţia, Mayme, răspunse negresa printre lacrimi. Şi nu mă mai întorc acol' în veci pururi. Stăpâna McSimmons e o femeie rea şi pân' la urmă n-am mai putut îndura şi mi-am luat lumea-n cap. Şi venit-am la tine, că altundeva nu ştiu zău un' să mă duc.

— Vai, Josepha... îmi pare rău.

Am îmbrățișat-o iarăși. Era ciudat ca eu, o fetișcană de nici 18 ani, să aduc mângâiere unei femei în toată firea, și cu atât mai mult Josephei, cea care mă ocrotise cu atâta dragoste pe vremea când eram copil și pe care o socotisem toată viața un adevărat turn de tărie printre sclavi.

— Oare stăpâna ta o avea colo, un locșor și pentru mine?

— Pentru tine, Josepha, fără doar și poate! am exclamat eu, după care am întors capul spre Katie, care tocmai ieșise din casă și venea grăbită spre noi. Nu-i așa, Katie?

— Bineînțeles! exclamă ea. Ești binevenită, Josepha. Mă duc numaidecât să îți pregătesc o odaie.

Zicând acestea, Katie o și luă din loc.

— Ce-a zis? făcu Josepha, petrecând-o năucită cu privirea. Cum, Doamne iartă-mă, să-mi pregătească ea mie o odaie??? Că doar ea-i stăpâna!

— Aici nu-i ca-n alte părți, Josepha, râsei eu. La Rosewood nu sunt albi și negri, și nici stăpâni și sclavi. Și pentru că nu sunt nici bani, noi, negresele, nu suntem simbriașe. Îmi pare rău, Josepha, dar Katie n-o să-ți poată da simbrie, așa cum nu-mi poate da nici mie. Dar suntem o familie și avem cu toții ce mânca. Am învățat că avuția cea mai de preț e să fim împreună, iar lucrul cel mai important e să fim o familie. Socotesc că asta face mai mult ca toți banii din lume. Te-om găzdui bucuroase.

— Atunci hai s-o ajutăm pe donșoara Katie, că io una tot nu mă-mpac în ruptu' capului cu gându' că își ostenește mânuțele alea albe ale ei pentru o amărâtă de negresă ca mine.

Împreună cu Henry, am condus-o pe Josepha în casă și am lămurit-o cu chiu, cu vai să se așeze ca să își tragă sufletul și să își ostoiască setea cu un pahar de apă rece. Văzând că Henry vrea să îmi spună ceva, i-am făcut semn să mă urmeze afară.

— Ce mai știți de dom' Daniels? mă întrebă el în șoaptă.

Clătinai abătută din cap.

— Nimic, Henry. Nimic pe fața pământului.

9
Titlul de proprietate

După un somn bun, Josepha și-a revenit simțitor, chit că tălpile și picioarele au mai durut-o încă zile în șir. Nici nu-i de mirare, la cât era de trupeșă și câtă cale bătuse sărmana pe jos până în Greens Crossing! A doua zi dimineața, trebăluia deja prin bucătărie, cântând voioasă și având grijă de toți, de parcă ar fi trăit la Rosewood de ani de zile. Pentru ea nu se găsea, vezi bine, fericire mai mare decât aceea de a avea o familie pe care să o învăluie cu dragostea-i de mamă. Fermecată de firea veselă a Josephei, chiar și Aleta s-a atașat de ea cât ai bate din palme. În după-masa aceleiași zile, o urma deja peste tot ca un cățeluș, asaltând-o cu câte o duzină de întrebări pe minut.

Emma, pe de altă parte, se dădea de ceasul morții.

— Văleu de mine, or să vie după ea ș-or să mă dibuie! îi spuse ea lui Katie, plângând de groază.

— Fii pe pace, copilă, că n-ai să pățești nimica, interveni Josepha. Coana McSimmons nu știe un' m-am dus, și poți fi sigură bătrânu' Henry n-o să spuie la nimenea.

Ne-a luat o zi, două, dar până la urmă, așa cum se întâmpla de fiecare dată, eu și Katie am izbutit s-o liniștim pe Emma. Spre deosebire de Josepha, însă, noi știam că spectacolul oferit de Henry, pe care îl cunoștea toată suflarea din Greens Crossing, când a străbătut târgul cu șareta unui alb, alături de o negresă mare cât casa, n-avea cum să treacă neobservat – mai ales de

ochii de vultur ai coanei Hammond! Dacă doamna McSimmons avea să facă niscaiva cercetări, nu îi va fi greu să descurce ițele, punând cap la cap faptul că Josephei îi scăpase, la mânie, numele meu, cu dispariția Emmei și cu zvonurile răspândite de curând.

La următoarea noastră întâlnire, i-am împărtășit lui Henry toate temerile mele.

Mă ascultă dând gânditor din cap, apoi începu să râdă încetișor.

— Ai dreptate să fii cu băgare de seamă, donșoară Mayme, da' mă-ndoiesc c-or ieși vorbe. Cân' am pornit de la grajd, n-am luat-o, vezi bine, spre Rosewood, ci-n ailaltă direcție, ca să nu trecem pe lângă prăvălia lu' coana Hammond. De izbutim să ne ferim de ochii ei de vultur, bag seama că n-avem de ce ne teme.

Cu toate că Henry fusese prevăzător, știam că, dacă unchiul lui Katie dă cu ochii de Josepha, vestea are să se răspândească în tot ținutul la fel cum se întâmplase data trecută. Josepha era fericită că a scăpat de doamna McSimmons și, cu toate că nici eu, nici Katie nu voiam să îi știrbim bucuria, am fost nevoite să îi spunem cum stau, de fapt, lucrurile și că în curând va trebui să părăsim cu toții plantația. Deocamdată, dacă unchiul lui Katie se întorcea, știam că, pentru binele Emmei, trebuie să o ținem pe Josepha departe de ochii lui.

Și, într-adevăr, după ce a lipsit o vreme – se întorsese pesemne la casa lui din Charlotte – Burchard Clairborne a revenit, luându-și, cum am mai spus, din ce în ce mai multe libertăți, de parcă plantația Rosewood ar fi fost deja a lui.

Nu știam niciodată când vine până când numai ce îl vedeam descălecând în curte.

— Unchiul Burchard! ne avertiză Katie. A sosit unchiul Burchard!

Timpul a fost prea scurt ca să putem da fuga cu Josepha la etaj, și bine că s-a întâmplat așa, căci acolo s-a dus prima dată unchiul lui Katie. În pivniță, unde o ascundeam pe Emma odinioară, n-avea cum să coboare. La cât era de voinică, nici n-ar fi încăput prin chepeng!

Cum ne aflam toate în bucătărie, fără a mai sta pe gânduri, Katie o luă pe Josepha de mână și o vârî în cămară, după care închise repede ușa, chiar în momentul în care unchiul ei își făcu apariția în celălalt capăt al încăperii. Ca de obicei, intrase fără să bată la ușă.

— O... bine ai venit, unchiule Burchard, spuse Katie, îndepărtându-se în grabă de cămară.

— Lasă astea, răspunse el cu acreală, aruncând o privire spre mine. Văd că încă nu te-ai descotorosit de asta.

— Nu are unde să se ducă, unchiule Burchard.

— Puțin îmi pasă. Trebuie să plece. Nici ălealalte n-au plecat?

— Nu, unchiule.

Bărbatul clătină iritat din cap, apoi o luă spre scări. L-am petrecut amândouă cu privirea, întrebându-ne ce are să spună când îi va găsi pe Emma și pe William într-una dintre odăile de la etaj. În salon se opri și aruncă o privire îndărăt.

— Ce mai aștepți? Vino să-mi arăți unde-și ținea taică-tău actele. Se găsește în casa asta un birou sau un secreter?

— Da, unchiule, răspunse Katie, alăturându-i-se.

După ce se făcură nevăzuți, m-am luat tiptil după ei.

Când am ajuns pe palierul de la etaj, i-am auzit vorbind în biroul lui Rosalind Clairborne.

— ... titlul de proprietate?

— Nu știu, unchiule... Cum arată?

— Nu contează cum arată... Aici trebuie să fie.

Se lăsă îndelung tăcerea, răstimp în care n-am auzit decât foșnetul hârtiilor în timp ce bărbatul scotocea prin sertarele secreterului.

— Taică-tău n-avea cumva un seif?

— Ba da, unchiule.

— Și-atunci, ce mai stai acolo ca o cretină? Arată-mi unde-i afurisitul ăla de seif!

— Acolo, pe perete, în spatele tabloului, răspunse Katie.

— De ce n-ai spus așa de la bun început? se răsti la ea bărbatul, după care străbătu cu pas apăsat încăperea. E încuiat, spuse el după câteva secunde.

— Da, unchiule.

— Să înțeleg că nu cunoști cifrul?

— Nu, unchiule, nu îl cunosc.

— Halal ajutor! pufni el. Ei, dar las' c-am să găsesc eu combinația. Nu mă îndoiesc că titlul de proprietate se află înăuntru. Poți să pleci. Am să-l caut singur. Cifrurile sunt mereu notate pe undeva prin preajmă.

Katie ieși din birou și mă văzu așteptând pe palier. Fără să scoatem o vorbă, am luat-o amândouă pe trepte în jos, eu mergând în vârful picioarelor.

— Ce-i acela „titlu de proprietate"? am întrebat-o în șoaptă când am ajuns în bucătărie.

— Nu știu, răspunse Katie. Cred că este un act care arată că ești proprietarul de drept al unui anume lucru. Unchiul zicea că vrea să găsească titlul de proprietate pentru Rosewood.

— Asta ar face ca Rosewood să fie a lui?

— Nu știu... Poate că da.

— Dacă ai avea titlul de proprietate... ar însemna că *tu* ești stăpâna plantației?

— Mă îndoiesc, răspunse Katie. Pentru că nu sunt majoră, încă nu am dreptul să dețin un titlu de proprietate. Și-apoi, sunt fată. Oare fetele pot deveni proprietare de case?

— Nu știu. Orișicum, probabil că nici cei de culoare nu pot. Ceea ce înseamnă că avem o problemă.

— Nu una mai mare decât cea cu care ne-am confruntat de la bun început.

Peste câteva minute, îl auzirăm coborând scara, ceea ce puse capăt conversației noastre. Bărbatul intră în bucătărie cu mâinile goale.

— Ai găsit cifrul, unchiule? îl întrebă Katie.

— Nu. Dacă-i aici, pesemne că l-au dosit bine. Nu importă. Titlul de proprietate ar fi făcut treaba mai ușoară, dar n-am nevoie de el. Și tot am să descui eu cumva casa aia de bani.

— Ai... ai să-mi iei plantația, unchiule Burchard? îl întrebă Katie sfioasă, dar fără ocolișuri.

Bărbatul se răsuci și se zgâi la ea de parcă întrebarea ar fi fost ridicolă.

— N-am să *iau* nimănui plantația, pentru că, acum că părinții tăi sunt morți, Rosewood îmi *aparține* mie. Tu ești minoră, iar eu sunt ruda cea mai apropiată. Încă n-ai înțeles că Rosewood e a mea? Sau, mă rog, va fi peste 60 de zile. De aia îți spun să te descotorosești de toți negroteii ăștia.

— De ce vrei să găsești titlul de proprietate?

— Pentru că vreau să mă asigur că totul e făcut după litera legii ca peste zece ani, dacă se-ntâmplă să te măriți cu vreun avocat din Nord, să nu care cumva să mă trezesc dat în judecată, uite de-aia!

Asprimea vocii lui o cutremură și, nemaiputându-și înfrâna lacrimile, Katie izbucni în plâns.

— Dar... dar *de ce* vrei să dobândești plantația, unchiule Burchard? îl întrebă ea suspinând. Ai deja o casă a ta... De ce nu ne poți îngădui să trăim mai departe aici cu toatele? Nu deranjăm pe nimeni.

— De ce? râse el, ca și cum Katie ar fi pus iarăși o întrebare de-a dreptul absurdă. Pentru că Rosewood e a mea. De ce alt motiv aș mai avea nevoie?! Doar nu crezi că am să las o adunătură de haimanale să stea pe gratis pe o plantație care îmi va mări venitul cu mii de dolari? Dacă îi tot dai înainte cu prostii de-astea, poate că am să mă descotorosesc și de tine.

Zicând acestea, Burchard Clairborne se răsuci pe călcâie, ieși pe ușă și se duse. O săptămână nu l-am mai văzut.

În același timp, fără ca noi s-avem habar, vestea despre isprava celor două fetele din comitatul Shenandoah a ajuns până în Charlotte. Cum, numai Dumnezeu știe. Mă îndoiesc că puterea de influență a coanei Hammond mergea atât de departe. Totuși,

cumva vestea a ajuns, cum vă spusei, până în Charlotte, făcând chiar subiectul unui scurt articol din gazeta locală. Pesemne că Jeremiah avusese dreptate: chiar *eram* cele mai faimoase persoane din Greens Crossing!

După aceea, câteva gazete din Nord au preluat și ele, rând pe rând, povestea noastră, chit că de aflat, noi am aflat-o mult mai târziu.

Pe vremea aceea, pe noi ne frământa un singur gând: de ce nu se întorsese încă tata? Aveam nevoie de el mai mult ca oricând. Eram la mare ananghie!

10
Piatra de pe inima Aletei

Într-o zi, am găsit-o pe Aleta șezând singură în spatele șurii. Stătea tăcută acolo, pironind cu ochi goi pământul. Unul dintre câini, Rusty, dormea încolăcit lângă ea, dar Aleta nici nu părea să bage de seamă și nu îl mângâia așa cum făcea de obicei. Uitându-mă mai bine, am văzut că avea fața plânsă.

M-am dus și m-am așezat lângă ea. Aleta nici măcar nu își ridică privirea.

— La ce te gândești? am întrebat-o într-un târziu.

— La părinții mei, răspunse ea în șoaptă. Mă întrebam dacă tata știe că mama a murit.

— N-are cum să știe.

— Nu, n-are.

Se lăsă iar tăcerea preț de un minut, două.

— Mi-e dor de mămica, spuse ea într-un sfârșit.

— Și mie mi-e dor de a mea.

— Tu ești norocoasă. Tatăl tău este un om bun.

— Sunt sigură că și tăticul tău are calitățile lui.

— Nu știu să aibă vreuna. A fost rău cu noi.

— Nimeni nu-i perfect. Niciun tată nu-i perfect.

— Dar al tău este bun.

— A făcut și el greșeli la viața lui.

— Ce fel de greșeli? întrebă fetița, ridicându-și nedumerită ochii spre mine.

— Nu știu. Dar tocmai de aceea a trebuit să plece o vreme de lângă noi: s-a dus să îndrepte greșelile pe care le-a făcut cândva și pe care acum le regretă.

— Cum să le îndrepte?

— Cum o putea. Cred că vrea să înapoieze niște bani cu care a rămas dator. Poate că trebuie să își ceară iertare de la cineva... Nu știu, nu mi-a spus despre ce anume este vorba. Orișicum, mai devreme sau mai târziu fiecare dintre noi trebuie să își îndrepte greșelile.

Mai că mă așteptam ca Aleta să se ridice și să plece. Era o fată isteață și socoteam că, înțelegând unde bat, va refuza pur și simplu să mă asculte până la capăt, așa cum se întâmplase când Katie încercase să stea de vorbă cu ea după vizita reverendului Hall. Spre mirarea mea, de astă dată, Aleta nu se arătă însă ofensată și rămase locului. Aveam impresia că începe să vadă lucrurile cu alți ochi. Poate că era în sfârșit pregătită să asculte anumite lucruri pe care trebuia să le audă.

Se lăsă tăcerea preț de o clipă, după care mi-am făcut curaj să fiu ceva mai stăruitoare și să văd cât de pregătită era cu adevărat.

— Mai ții minte când a trecut pe aici reverendul, cu ceva timp în urmă?

Aleta încuviință din cap.

— Îți amintești ce a spus despre tăticul tău?

— Da.

— Mai știi? Poate că și tatăl tău, întocmai ca al meu, încearcă să îndrepte câteva dintre greșelile trecutului.

— Poate că da.

— Poate că vrea să îndrepte și răul pe care ți l-a făcut ție.

— Răul pe care i l-a făcut mamei nu mai poate să-l îndrepte. Mama nu mai este.

— Da, bag seama că nu toate greșelile pe care le facem pot fi îndreptate. Dar nu crezi că ar trebui să-i dai o șansă să îndrepte ceea ce se poate?

— Striga la mămica și o bătea.

— Mda, astea sunt păcate care nu știu, zău, cum pot fi ispășite. Pentru asta bag seama că tatăl tău va trebui să dea socoteală în fața lui Dumnezeu. Dar încă nu e prea târziu să își răscumpere greșelile față de *tine*... și să îți îndrepți și tu greșelile față de el.

— Eu?! Dar eu nu i-am greșit cu nimic!

Auzind pași în spatele nostru, am ridicat privirea. Era Henry. Negrul se apropie agale de noi și se rezemă de gardul din lemn al țarcului pentru cai. Judecând după expresia feței, am înțeles că ne ascultase conversația.

— Donșoara Mayme are dreptate, donșoară Aleta, spuse el. De unu' singur nu poți îndrepta o greșeală. De cele mai multe ori, pentru asta-i nevoie de doi. Poate că tătucu' matale are nevoie de dumneata ca să găsească iar calea cea dreaptă.

— Și ce pot eu să fac, Henry? îl întrebă Aleta.

— Mătăluță trebuie, bag seama, să-l ajuți și să îți îndrepți la rându-ți greșeala.

— Bine, dar eu n-am greșit cu nimic.

— Poate c-ai greșit mai mult decât îți dai mătăluță seama.

— În ce fel?

— Vrajba pe care i-o porți în suflet lu' tătucu' matale e un păcat la fel de mare precum cel de l-a săvârșit el.

— Bine, dar eu n-am făcut rău la nimeni.

— Of, Aleta, copilă, crezi cumva că ura și gândurile rele nu rănesc?

— Nu știu, răspunse fetița cu jumătate de glas.

— Află de la mine că acestea rănesc la fel de tare precum ceea ce a făcut tătucu' matale. Dacă mă-ntrebi pe mine, și mătăluță ai de îndreptat la fel de multe greșeli ca el. Așa cum fiecare dintre noi tre' să îndrepte odat' ș-odat' ceea ce a greșit.

— Ce vrei să zici cu asta, Henry?

— Zic că nu-i de-ajuns să așteptăm mereu de la ăilalți să facă lucrul ce se cuvine. Fiecare dintre noi – donșoara Mayme, io, donșoara Kathleen – tre' să-și cerceteze inima și să aleagă să facă binele, nu răul.

— Păi, Katie n-ar fi în veci în stare să facă rău cuiva!

— Cu toţii greşim într-un fel sau într-altul, donşoară Aleta. Unii greşesc cu fapta, aşa cum a făcut tătucu' matale, iar alţii greşesc nutrind în adâncul sufletului, neştiute de nimenea, simţăminte de vrajbă, invidie şi alte asemenea. Şi-n ochii lui Dumnezeu aceştia din urmă păcătuiesc la fel de mult ca primii. Aşa că, vezi mătăluţă, fiecare avem gânduri urâte şi simţăminte pe care tre' să ni le spălăm din inimă, faţă de Dumnezeu, faţă de cei care ne-au greşit şi faţă de cei la care le-am greşit noi. Şi io, şi donşoara Kathleen, şi toţi ăilalţi.

Se făcu iar linişte.

— Şi eu? întrebă Aleta într-un sfârşit.

— Da, donşoară Aleta, şi mătăluţă, răspunse Henry. Tre' să-ţi îndrepţi greşeala faţă de tătucu' matale. E treaba lui cum şi-o îndreaptă pe-a lui. Asta Dumnezeu are s-o hotărască. Treaba matale e să speli păcatul ce l-ai săvârşit faţă de el. Numai aşa se pot îndrepta lucrurile între voi doi.

— Ce vrei să fac, Henry? îl întrebă fetiţa.

— Io nu vreau să faci nimica, donşoară Aleta. Io nu-ncerc decât a te ajuta să-ţi dai seama ce vrei mătăluţă să faci.

Henry tăcu preţ de câteva clipe, apoi o întrebă:

— Când te gândeşti la tătucu' matale, nu simţi nicio mustrare de cuget? Nu simţi aşa, o apăsare, de parc-ai avea o piatră pe inimă?

— Ba da, şopti Aleta.

— Şi nu vrei să scapi de piatra asta?

— Ba da.

— Nu poţi să scapi de ea decât dacă vrei cu adevărat. Io, bunăoară, nu ţi-o pot ridica de pe inimă. Şi nu poţi să scapi de ea numai pen' că aşa zic io, ci doar dacă mătăluţă vrei cu adevărat să-ţi îndrepţi greşeala.

— Ce trebuie să fac ca să scap de ea, Henry?

— Nu-i deloc uşor, donşoară Aleta, răspunse negrul. Nu mulţi se-ncumetă să facă una ca asta. E unul dintre cele mai grele lucruri de pe faţa pământului.

— Dar vreau s-o fac, Henry. Vreau să îmi ridic piatra asta de pe inimă. Mă apasă.

— Păi, atunci bag seama că ai de făcut două lucruri.

— Ce anume?

— Întâi și-ntâi, tre' să-L rogi pe Dumnezeu să te ierte pentru simțămintele celea de vrajbă ce a făcut piatra asta a păcatului să crească în inima matale. Nu-ncape vorbă: ce-a făcut tătucu' matale a fost greșit. Da' în inima lui n-a crescut vrajba, fiin'că el n-a lăsat-o, pe când în inima ta a crescut. Iacătă ce ai greșit *tu*, copilă. Pentru asta tre' să ceri iertare.

Nu îmi venea să cred cât de dure erau cuvintele pe care i le spunea Henry Aletei! Am ridicat privirea și m-am uitat la fața lui. Era plină de iubire, dar era o iubire aproape aspră cum nu mai văzusem niciodată pe chipul lui, de parcă ar fi știut că venise timpul ca fata să își cerceteze sufletul. În ciuda vârstei fragede a Aletei, Henry părea să știe că venise momentul și că acesta s-ar putea să nu se mai arate din nou.

— Care este cel de-al doilea lucru? îl întrebă copila cu glasul șoptit.

— După ce-L rogi pe Dumnezeu să te ierte, răspunse Henry, tre' să-l ierți la rându-ți pe tătucu' dumitale.

De astă dată, Aleta rămase tăcută vreme îndelungată, pironind pământul. Era o liniște desăvârșită. Nu-mi puteam închipui la ce s-o fi gândind. Mie îmi fusese mai ușor să îl iert pe tata. El nu făcuse niciodată greșelile săvârșite de tatăl Aletei. Dar poate că nu contează cât de grav e păcatul – omul trebuie să găsească în suflet puterea de a ierta.

— Ce ar trebui să fac, Henry? întrebă fetița într-un târziu.

— Vrei să Îi ceri iertare lu' Dumnezeu?

Aleta încuviință din cap.

— Atunci cere-i, zise Henry. Zi așa: „Doamne, știu că piatra asta întunecată îmi apasă inima din vina mea, nu a tătucului meu. E greșit din parte-mi să-i port pizmă, orice ar fi făcut el. Te rog să îmi ierți greșeala și să ai grijă de tătucu' așa cum socotești că-i mai bine." Cam asta-i tot ce tre' să spui.

— S-o spun acum?

— Dacă vrei.

— S-o spun cu voce tare... aici, de față cu tine și cu Mayme?

— Noi putem pleca, dacă dorești.

— Nu... Puteți rămâne.

Aleta închise ochii și începu să se roage:

— Doamne, vreau să Te rog, așa cum m-a povățuit Henry, să mă ierți pentru pizma pe care i-am purtat-o tăticului meu. Știu că a fost greșit din partea mea. Îmi pare rău, Doamne.

Ochii i se umplură de lacrimi. Mi-am așezat mâna pe umărul ei. La atingerea mâinii mele, întregul trup începu să i se zguduie de suspine și plânse așa minute în șir. Eu stăteam lângă ea fără să spun nimic. Într-un târziu, când am ridicat ochii, am văzut că Henry nu mai era acolo.

11
Se iveşte o schimbare în familia de la Rosewood

Henry a petrecut mare parte din ziua aceea la Rosewood, meşterind la o roată de căruţă. După discuţia cu Aleta, a stat retras în şură. Ştia pasămite că spusese tot ce avusese de spus, iar acum nu îi mai rămânea decât să aştepte rezultatele.

N-a avut mult de aşteptat.

La ora cinei, Henry lucra încă în hambar şi nu a venit în casă. Ne-am aşezat toate la masă şi am început să mâncăm. Emma trăncănea ca de obicei, iar Josepha îi tot dădea înainte despre bucatele şi pâinea proaspătă pe care avea de gând să le pregătească a doua zi. Pe când mâncam, Katie – căreia îi povestisem între timp despre conversaţia mea cu Aleta şi despre cele întâmplate după ce ni s-a alăturat Henry – o urmărea pe fetiţă cu coada ochiului.

Spre sfârşitul mesei, cum Emma era ocupată cu pruncul, iar Josepha avea gura plină, se făcu linişte în jur.

Aleta fu cea care curmă tăcerea, cu glasul şoptit, de abia am putut desluşi ce zice. Katie făcu ochii mari şi se întoarse spre ea.

— Ce-ai zis, Aleta?

— Vreau să mă întorc acasă la tata, repetă copila.

Eu și Katie schimbarăm o privire. Amândurora ne sălta inima de bucurie, dar nu voiam să părem prea entuziasmate așa, hodoronc-tronc.

— Bine, spuse Katie. Vrei să pleci acum, în seara asta... sau mâine?

— Mâine, răspunse Aleta.

De îndată ce terminarăm de mâncat, în timp ce Aleta o ajuta pe Josepha să deretice prin bucătărie, Katie se duse în șură și îi relată lui Henry ce spusese fetița.

— Lăudat fie Domnu'! exclamă negrul în șoaptă. Asta-i bine... tare bine! De-acu' Domnu' are să îndrepte negreșit lucrurile între ei. Tare mă bucur!

— Când te întorci la Greens Crossing? îl întrebă Katie.

— Când dorești mata, donșoară Kathleen. Chiar ș-acuma.

— N-ai vrea să iei întâi ceva în gură?

— Aș vrea, nu zic ba.

— Iar când te întorci în târg, ai fi bun să te oprești la biserică și să-l rogi pe reverendul Hall să vină mâine pe aici?

— Sigur că da, donșoară Kathleen.

— Să-i spui doar atât, că este vorba despre fetița pe care o căuta. Restul lămuririlor vreau să i le dau eu însămi.

Reverendul Hall sosi la Rosewood a doua zi, pe la ora 10. Pentru prima oară, eram chiar bucuroase să îl vedem.

Reverendul sesiză, bag de seamă, cât de mult se maturizase Katie de îndată ce coborî din șaretă și ea îi ieși în întâmpinare. Katie se duse întins la el, cu siguranța unei femei în toată firea, stăpână pe plantație.

— Bună ziua, domnule reverend. Mulțumesc că ați venit. Eu și Mayme... Ea este Mayme, mă prezentă Katie, arătând cu capul spre mine.

Am zâmbit și i-am întins mâna. Bărbatul mi-o strânse și înclină din cap.

— Încântat de cunoștință, Mayme. Te-am văzut pe aici când am fost data trecută la Rosewood.

— Da, domnule.

— Eu și Mayme trebuie să vă vorbim, continuă Katie. Ați vrea să poftiți înăuntru?

— Cu mare plăcere.

Am intrat tustrei în casă și am luat loc în salon. Le rugaserăm pe celelalte să rămână afară ca să nu ne tulbure nimeni câtă vreme stăteam de vorbă cu reverendul. Doar Aleta se afla în odaia ei de la etaj, dar avea ușa închisă.

— Mă tem că trebuie să îmi cer iertare, domnule reverend, începu Katie după ce ne așezarăm. Acum că vestea a făcut ocolul târgului, sunt sigură că ați aflat și dumneavoastră ce s-a întâmplat cu familia mea.

— Da, Kathleen. Te rog să primești sincerele mele condoleanțe.

— Mulțumesc.

— Chiar aveam de gând să trec pe aici. Eu am auzit vestea doar acum câteva zile.

— Înseamnă că știți că în tot acest timp am avut singure grijă de plantație.

Bărbatul aprobă din cap.

În continuare, Katie îi povesti despre Emma, de Templeton Daniels și de descoperirea făcută de curând, cum că noi două suntem verișoare. Reverendul Hall o ascultă cu vădit interes, dând din cap și intervenind când și când cu câte un comentariu.

— Mă tem că n-am fost cinstită cu dumneavoastră, zise Katie în încheiere. Fetița pe care o căutați e... e aici, cu noi.

Un surâs năstrușnic apăru pe chipul reverendului.

— Mă gândeam eu.

— Zău? exclamă Katie. Și de ce n-ați spus nimic?

— Am presupus că nu mi-ai ascunde lucrul acesta dacă nu ai avea un motiv bine întemeiat, răspunse reverendul. Știam că, până la urmă, adevărul tot va ieși la iveală și mai știam, de asemenea, că tu ești cea care va trebui să facă primul pas. Mie nu îmi place să străng omul cu ușa. Și-apoi, am constatat mereu că adevărul nu are nevoie de imbolduri ca să iasă la suprafață. Își găsește singur calea și ajunge de fiecare dată acolo unde trebuie să ajungă.

— N-am vrut să înşelăm pe nimeni, domnule reverend, dar uneori totul era atât de năucitor...

— Aţi trecut fără doar şi poate prin clipe de grea încercare.

— Ori de câte ori mă trezeam spunând o minciună aveam remuşcări groaznice, continuă Katie. Îmi doream să spun adevărul, dar mă temeam nespus de ceea ce s-ar putea întâmpla după aceea. Şi, din câte ne-a povestit Aleta despre tatăl ei, mă temeam şi pentru ea. Nu ştiam pur şi simplu ce să fac.

— Înţeleg, Kathleen. Şi sunt sigur că şi Dumnezeu înţelege.

— L-am rugat să mă ierte.

— Atunci cu siguranţă că te-a iertat.

— După vizita pe care ne-aţi făcut-o data trecută, i-am transmis Aletei ceea ce mi-aţi spus şi am încercat s-o convingem să se ducă acasă, dar ea a răspuns că, decât să se întoarcă la tatăl ei, mai bine îşi ia lumea în cap. Nu ştiam ce să facem.

— Şi cum de aţi hotărât să îmi mărturisiţi, totuşi, că se află aici? întrebă reverendul.

— Pentru că acum Aleta este, în sfârşit, pregătită. Vrea să îşi revadă tatăl.

— O, asta este o veste de-a dreptul minunată!

— Mayme, povesteşte-i domnului reverend ce i-aţi spus tu şi Henry, mă îndemnă Katie.

După ce i-am relatat pe scurt conversaţia avută în ajun, reverendul zâmbi.

— Henry ăsta e un om şi jumătate! exclamă el. Dacă lumea din Greens Crossing ar bănui câtă bogăţie spirituală se ascunde în inima lui, ar...

Începu să râdă încetişor.

— Nici nu ştiu ce-ar face!

Treptat, zâmbetul îi pieri de pe faţă.

— De fapt, probabil că i-ar purta pică. Ar lua-o drept înfumurare. Nimeni nu vrea ca negrii să se arate *prea* deştepţi. Hm... Aşadar, sunteţi sigure că fetiţa vrea să se întoarcă la tatăl ei?

— Da, răspunse Katie. Spune că este pregătită şi că va merge cu dumneavoastră, dacă sunteţi bun s-o duceţi acasă.

— Minunat. Nimic nu m-ar face mai fericit. Hank va fi în al nouălea cer!

Tăcu preț de o clipă, apoi întrebă pe un ton grav:

— Cu mama copilei știți ce s-a întâmplat? Bănuiesc că pe ea n-ați văzut-o.

— Mama Aletei a murit, domnule reverend, răspunse Katie.

— Bănuiam eu...

— Goneau pe cai, încercând să fugă de tatăl Aletei, când femeia a fost azvârlită din șa. Văzând că nu o poate readuce în simțiri, copila a pornit în căutare de ajutor și așa a ajuns la noi. Într-o zi numai ce ne-am trezit cu ea la ușă.

— Și dumneata ce ai făcut?

— Aleta mi-a istorisit ce se întâmplase și m-a dus la mama ei. Pe când am ajuns eu acolo, femeia nu mai era în viață.

— Și...

— Am îngropat-o. Pot să vă arăt locul. E la vreo cinci kilometri de aici.

— Înțeleg. Asta va fi o lovitură cruntă pentru tatăl copilei. Dar, după ce n-am mai auzit nimic de ele de atâta amar de vreme, trebuie să mărturisesc că mă așteptam oarecum la asta. Sunt, totuși, nespus de bucuros că Aleta este teafără și nevătămată.

Bărbatul trase aer în piept, apoi expiră prelung.

— Ei bine... asta este o adevărată nenorocire, dar nu mai cumplită decât ceea ce ați avut de îndurat voi două. Trăim vremuri grele. Să nădăjduim că Domnul va tămădui legătura dintre tată și fiică și că așa se vor putea ierta unul pe altul... și pe ei înșiși.

— Amin, spuse Katie.

— Aș dori să stau de vorbă cu ea înainte de a porni la drum.

— Este sus, în odaia ei, am răspuns eu. Se pregătește de plecare. Mă duc s-o chem.

Zicând acestea, am părăsit salonul, iar peste un minut, două m-am întors însoțită de Aleta.

— Aleta, dumnealui este reverendul Hall, spuse Katie. Domnul reverend îl cunoaște pe tăticul tău.

Fetița se așeză tăcută lângă Katie.

— Bună ziua, Aleta, o salută zâmbind reverendul. Kathleen și Mayme mi-au spus că ai dori să te întorci acasă la tatăl tău.

— Da, domnule reverend, răspunse copila în șoaptă.

— Kathleen mi-a povestit ce s-a întâmplat cu mămica ta, adăugă reverendul. Sincerele mele condoleanțe. Trebuie să-ți fi fost tare greu.

Aleta își plecă ochii în pământ.

— Are să îl doară îngrozitor și pe tăticul tău, continuă reverendul Hall. Se căiește pentru ceea ce a făcut și va avea nevoie de ajutorul tău, Aleta.

— De ajutorul meu? întrebă copila, ridicându-și în sfârșit privirea.

— Întocmai.

— Cum aș putea eu... să îl ajut pe el?

— Iubindu-l, Aleta. Tatăl tău are nevoie de dragostea ta ca să poată învinge remușcările și durerea pe care le simte din pricina felului în care s-a purtat cu tine și cu mămica ta înainte. Sentimentul de vinovăție este groaznic de apăsător pentru un bărbat, Aleta. Doar dragostea și iertarea îi pot da tăria de a purta în suflet această povară. Crezi că îl poți ajuta pe tăticul tău? Ai să găsești în suflet puterea de a-l iubi?

— Am să încerc, domnule reverend.

— Este tot ce îți cer. Tatăl tău te iubește nespus de mult și îi este dor de tine. Dar va trebui să îi spunem ce s-a întâmplat cu mama ta și va avea nevoie de toată dragostea pe care ești în stare să i-o oferi.

Aleta încuviință din cap.

— Ești pregătită să te întorci acasă?

— Da, domnule reverend.

— Prea bine. Atunci du-te să-ți iei lucrușoarele, iar între timp eu am să mai schimb două vorbe cu Kathleen și cu Mayme.

Aleta ieși valvârtej din salon și o luă la fugă în sus pe trepte.

După ce se făcu nevăzută, reverendul Hall se uită la Katie și apoi la mine.

— Cât mai curând cu putință, aş dori mă întorc aici cu Hank şi cu Aleta ca să stăm cu toţii de vorbă pe îndelete.

— Vă aşteptăm cu drag, încuviinţă Katie.

— Vreau ca Hank să le cunoască pe prietenele Aletei şi să ştie câtă bunătate şi grijă i-aţi arătat fiicei sale. Iar Aleta va avea nevoie de prietenia voastră şi de acum înainte. O vreme n-are să le fie uşor. Aleta creşte văzând cu ochii şi va avea nevoie de voi două mai mult ca niciodată. De asemenea, socotesc că e important ca, la un moment dat, Hank să vadă mormântul soţiei sale. Numai aşa i se va putea vindeca sufletul pe deplin şi va putea face pace cu Dumnezeu.

Auzind paşii Aletei pe trepte, reverendul Hall adăugă:

— Vă mulţumesc amândurora. Ştiu că v-aţi frământat îndelung, întrebându-vă ce să faceţi, dar până la urmă cred că aşa a fost cel mai bine. Sunt sigur că Hank are să vă fie recunoscător pentru prietenia adevărată pe care i-aţi arătat-o fiicei sale.

Când Aleta intră în salon, ţinând în braţe cele câteva lucruşoare pe care i le dăruise Katie, reverendul se ridică în picioare şi ieşirăm cu toţii afară.

Acum că hotărârea fusese luată, Aleta părea nerăbdătoare să plece. Emma şi Josepha se apropiară la rândul lor de şareta reverendului şi ne luarăm cu toatele rămas-bun de la Aleta, îmbrăţişând-o fiecare în parte.

Apoi fetiţa se aplecă şi îl luă în braţe pe ăl mic, chit că, la cât de dolofan se făcuse, abia mai putea să-l ridice.

— La revedere, William, îi şopti ea, sărutându-l pe obraz. Să fii cuminte.

— La levedele, Leta, gânguri copilaşul.

Aleta îl puse jos, apoi urcă pe capră lângă reverendul Hall şi şareta o luă din loc.

Aleta ne făcu zâmbind cu mâna până ce se făcură nevăzuţi în depărtare. Pe cât eram de bucuroase că fetiţa hotărâse să se întoarcă la ea acasă, lipsa ei ne-a făcut să ne petrecem restul zilei tăcute şi îngândurate. Nimic nu mai era la fel. Familia de la Rosewood se împuţinase.

12
Durere și vindecare

Vreme de două săptămâni n-am mai știut nimic de Aleta. Cu tot necazul pricinuit de Burchard Clairborne, nouă nu ne stătea gândul decât la ea și ne întrebam mereu cum s-o fi înțelegând cu tatăl ei.

Apoi, într-o după-masă de duminică, numai ce se ivi o șaretă în depărtare. De îndată ce se apropie de casă, auzind chiotele, recunoscurăm numaidecât glasul. Înainte ca șareta să se oprească de-a binelea, Aleta sări jos și se năpusti în brațele noastre. Câte îmbrățișări, câte lacrimi de bucurie! Emma ieși în fugă din casă, urmată de William care venea cu pași nesiguri în spatele ei, strigând voios nevoie mare:

— Leta... Leta!

Într-un târziu coborâră din șaretă și cei doi bărbați.

— Bună ziua, Kathleen... Mayme, ne salută reverendul Hall pe când se apropiau de noi. Aș vrea să vă fac cunoștință cu tatăl Aletei, domnul Hank Butler.

Departe de a arăta ca un căpcăun mare și rău, cum mă așteptasem eu, tatăl Aletei era un bărbat proaspăt bărbierit, cu o înfățișare îngrijită, ceva mai mic de statură decât reverendul Hall. Pe chipul lui se citea o oarecare sfială, de parcă s-ar fi rușinat de ceea ce am putea crede despre el după cele auzite. Așadar, contrar temerilor mele, era un om cu o înfățișare cât se poate de normală. Doar ochii trădau durerea pe care o purta în suflet.

Katie se duse la el și îi întinse mâna.

— Bună ziua, domnule Butler. Eu sunt Kathleen Clairborne.

— Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Clairborne, spuse bărbatul, foindu-se stingher de pe un picior pe altul. Aleta mi-a povestit tot ce ați făcut pentru ea. Vreau să știți că vă sunt nespus de recunoscător.

— Mulțumesc. Iar ea este verișoara mea, Mary Ann Daniels, adăugă Katie, întorcându-se spre mine.

— Ea este prietena mea *Mayme*, tăticule, sări Aleta. Așa îi spunem noi toate, Mayme.

— Încântat de cunoștință, domnișoară Daniels, spuse tatăl fetei, întinzându-mi mâna.

Nu știu la ce m-oi fi așteptat, dar când îmi strânse mâna, chiar schiță un zâmbet. După toate câte ne spusese Aleta la început despre vrajba pe care le-o purta tatăl ei negrilor, se vede treaba că omul se schimbase. În timp ce Katie i le prezenta pe Emma și pe Josepha, mă întrebam ce-o fi în mintea lui. Și-o fi zis, pasămite, că fiica lui trăise vreme de aproape doi ani într-un sat de negri! Însă chiar de o fi gândit asta, de spus, omul n-a spus nimic. Dragostea pe care se vădea că ne-o poartă Aleta tuturora și dragostea pe care i-o purtam noi ei n-avea, bag seama, cum să nu-i înmoaie inima. Poate că se schimbase din mai multe puncte de vedere decât cele pomenite de reverendul Hall. Cert e că pe Emma, pe Josepha și pe mine ne trata ca pe niște egali.

— N-ați dori să serviți niște ceai cu gheață? întrebă Katie.

— Un ceai rece ar fi minunat, Kathleen! exclamă reverendul. Îmi cer scuze că am venit așa, pe nepusă masă. Hank și Aleta se aflau azi-dimineață la biserică și, după slujbă, pe când stăteam de vorbă tustrei, cum Aleta tot pomenea de fetele de la Rosewood și de cât de dor îi este de voi toate, Hank a sugerat să vă facem o vizită... și iată-ne aici!

— Suntem nespus de bucuroase că ați venit, răspunse Katie cu nedisimulată sinceritate.

— Donșoară Katie, se amestecă în vorbă Josepha căreia, deși rămăsese în spate, nu îi scăpase niciun cuvințel. Ce-ar fi să fac io

colea, o tocăniță bună de cartofi și să prăjesc vreo doi pui și să coc niscaiva pesmeți, ca să ne ospătăm cu toții așa cum scrie la carte?

— Vai, dar nu trebuie să vă deranjați..., murmură reverendul Hall. Noi nu...

— Nu e niciun deranj, domnule reverend, îl întrerupse Katie. La cum o știu eu pe Josepha, nimic n-ar face-o mai fericită. Vă încredințez că ar fi o adevărată plăcere pentru ea să gătească pentru dumneavoastră.

— Chiar așa, donșoară Katie, chiar așa! încuviință Josepha cu însuflețire. Și poate că donșoara Aleta are să-mi dea și ea o mână de ajutor, așa cum făcea 'nainte.

— Sigur că da, am să te ajut cu mare drag! exclamă fetița entuziasmată. O, tăticule, așa-i că putem rămâne la masă? Te rog frumos!

Reverendul Hall pufni în râs. Domnul Butler se uită întrebător la el, apoi zâmbi și aprobă din cap.

— Presupun că da, dacă domnul reverend nu se grăbește să se întoarcă în oraș.

— Nu mă grăbesc defel, răspunse reverendul.

— Prea bine! exclamă Josepha. Atunci io mă duc la cotețu' de păsări să tai vreo două găini frumoase și să m-apuc să le jumulesc.

Zicând acestea, negresa se îndepărtă legănându-se, bucuroasă nevoie mare, iar noi intrarăm în casă.

— Tăticule, tăticule, hai să-ți arăt camera mea! strigă Aleta, apucându-și tatăl de mână și trăgându-l spre scară.

— Asta le face bine amândurora, spuse reverendul Hall după ce tatăl și fiica se făcură nevăzuți. Aleta avea nevoie să se întoarcă aici, și cred că Hank așijderea.

— Cum se înțeleg? întrebă Katie după ce îl pofti să ia loc la masă, în timp ce noi două trebăluiam prin bucătărie, pregătind ceaiul și punând niște apă să fiarbă într-un ceaun pentru Josepha.

— Se înțeleg foarte bine, răspunse reverendul. Nu încape îndoială că povara vinovăției apasă greu pe sufletul lui Hank.

Dar Aleta îl înconjoară cu o tandrețe admirabilă. Se pare că s-au regăsit chiar la momentul potrivit. Și nu mă îndoiesc că la asta au contribuit în mod simțitor și semințele pe care i le-ai sădit în minte împreună cu Henry, adăugă reverendul, întorcându-se spre mine. Încă mai au cale lungă de bătut, căci trebuie să își ia viața de la început și să se cunoască din nou unul pe altul, dar durerea din sufletele lor începe deja să se vindece. Sunt recunoscător pentru lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu între ei.

— Ce veste îmbucurătoare! exclamă Katie. Oare... tatăl Aletei ar vrea să vadă unde s-a petrecut accidentul și locul în care am îngropat-o pe soția lui?

— Nu știu, răspunse reverendul. Poate că încă n-a venit vremea. Am să-l întreb, dacă se ivește prilejul.

Conversația ne fu curmată de Aleta, ce cobora în fugă treptele. Tatăl ei o urma și de astă dată, cu pas mai domol.

— Haide, tăticule! îi strigă fetița, străbătând în grabă bucătăria, fără să ne bage măcar în seamă. Vreau să-ți arăt fierăria unde băteam nicovala cu ciocanul ca să creadă lumea că erau și oameni mari prin preajmă!

Fără să-l mai aștepte, fetița o țâșni entuziasmată pe ușă afară. Râzând, domnul Butler o luă la fugă după ea.

Peste un minut, două răzbi până la noi bine cunoscutul bocănit al nicovalei.

— Vasăzică Aleta era cea care lovea cu ciocanul în fierărie când am venit eu la Rosewood! exclamă reverendul Hall.

De astă dată, fu rândul lui Katie să pufnească în râs.

— Ne foloseam de fel și fel de tertipuri ca să-i facem pe ceilalți să creadă că nu suntem singure, spuse ea. Aprindeam focul în colibele sclavilor și, de câteva ori, chiar m-am deghizat și m-am dat drept mămica. Știu că era necinstit, dar mă temeam îngrozitor de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar afla adevărul. Mi-era teamă că Mayme va fi nevoită să plece și nu știam ce ar fi în stare să facă unchiul meu.

Katie se opri, oftând preț de o clipă, apoi adăugă:

— Dar presupun că toate strădaniile noastre au fost în zadar. Până la urmă, unchiul Burchard tot a aflat și, în scurtă vreme, plantația va fi a lui.

— Da, am auzit, murmură reverendul Hall. Dar ce s-a întâmplat cu celălalt unchi al tău, cel care a stat o vreme aici, la Rosewood?

— Unchiul Templeton a plecat și de câteva săptămâni nu mai știm nimic de el, răspunse Katie. Orișicum, n-ar fi avut cum să ne ajute, fiindcă el îmi este unchi după mamă.

— A, da... înțeleg. Ei bine, dacă pot să vă ajut cu ceva, te rog să-mi dai de știre.

Ceva mai târziu, în vreme ce ne beam ceaiul, eu și Emma tăiam cartofii, și Aleta turuia întruna, povestindu-i tatălui ei tot ce-i trecea prin cap despre răstimpul petrecut la Rosewood, Josepha își făcu apariția cu două găini tăiate și jumulite, pe care le puse la fiert în ceaun. Apoi ea și Aleta se apucară a pregăti aluatul pentru pesmeți și, în scurtă vreme, bucătăria fu învăluită în arome care de care mai îmbietoare.

— Nu-i așa, domnule reverend, că ți-e mai mare dragul să te afli în bucătăria unei femei? zise domnul Butler.

— Este, într-adevăr, o priveliște minunată! exclamă râzând reverendul. Acum înțeleg, Kathleen, de ce spui că sunteți o familie, adăugă el, urmărind forfota din jur, și cum de Aleta a ajuns să țină atât de mult la voi toate. Este, într-adevăr, un loc plin de viață!

— La început n-a fost, răspunse Katie. N-am să uit niciodată ziua în care am cunoscut-o pe Mayme. Tocmai îmi fusese ucisă întreaga familie. Totul era însângerat... pe alocuri sângele încă nici nu se uscase bine. Familia lui Mayme suferise aceeași soartă. Niciuna dintre noi nu mai avea pe nimeni, iar duhul morții părea să se fi pogorât peste întreaga noastră lume.

Între timp, larma încetase și toți o ascultam într-o tăcere desăvârșită.

— Apoi ni s-a alăturat Emma, continuă Katie, care fugea de niște oameni răi care voiau s-o omoare, iar Aleta, rămânând singură după moartea mamei sale...

Katie făcu o pauză și se uită la tatăl fetiței, care stătea de cealaltă parte a mesei.

— Vă rog să mă iertați, domnule Butler.

— Nu face nimic, domnișoară Clairborne. Te rog să îți duci vorba până la capăt. Sunt dornic să aud ce voiai să zici.

— Voiam doar să spun că și pe Aleta tot moartea a adus-o la noi. La început ai fi zis că moartea este singurul lucrul pe care îl avem în comun. Toate, în afară de Josepha.

— Las', că și io fost-am la un pas de moarte. Că stăpâna ceea a mea m-ar fi omorât dac-ar fi putut, zău așa! trâmbiță Josepha din celălalt capăt al bucătăriei, făcându-ne pe toți să izbucnim în râs.

Tonul lui Katie rămase însă serios.

— Totul era atât de înfricoșător și de trist, continuă ea, că uneori mă gândeam că n-am să mai suport nici chiar o singură zi. Mă întrebam cu groază ce se va alege de noi. Chiar dacă unchiul Burchard ne va lua plantația, noi am fost totuși nespus de fericite aici. Aveți dreptate, domnule reverend... Trăind împreună, am ajuns să fim o adevărată familie unele pentru celelalte.

— E limpede că Dumnezeu a fost bun cu voi, răspunse reverendul. V-a dăruit viață din moarte, așa cum o face mereu. Tocmai asta stă la temelia credinței noastre în Cristos, iar voi sunteți pildele vii ale acestui lucru.

Reverendul se întoarse spre domnul Butler și adăugă:

— Și Dumnezeu readuce viața și în căminul vostru, nu-i așa, Hank?

Tatăl Aletei încuviință din cap, dar ochii îi oglindeau iarăși durerea din suflet.

— Este o bucurie s-o am din nou pe Aleta alături de mine, spuse el. Și, judecând după iscusința de care dă dovadă în bucătărie, se vede treaba că i-ați fost dascăli buni.

— Da, tăticule, interveni copila. Katie, să știi că eu îi gătesc tatei!

— Câți ani ai tu, Aleta? o întrebă reverendul Hall.

— 11 ani, domnule reverend.

— 11 ani?! Păi, înseamnă că de pe-acum ești o veritabilă domnișoară!

— Numai ce i-am sărbătorit ziua de naștere săptămâna trecută, interveni domnul Butler. A trebuit să își pregătească singură tortul, sărăcuța de ea!

— Ce tort făcuși, copilă? o întrebă Josepha.

— De ciocolată.

— Ehei, atunci tare gustos tre' să fi fost!

Aleta ocoli masa și se opri în spatele tatălui său.

— Găinile și pesmeții-s aproape gata, spuse Josepha. Emma, tu cum stai cu cartofii ceia?

— Și cartofii-s gata, Josepha.

— Atunci bag seama că-i vremea să vă spălați cu toții pe mâini, că mai e puțin și aștemem masa.

Peste câteva minute, când ne așezarăm cu toții la masă, având în față mai multe platouri cu bucate aburinde, mi-am dat seama că, de când eram împreună la Rosewood, aceasta era prima dată când aveam parte de un festin propriu-zis – cu oaspeți și tot tacâmul. Oare marii plantatori albi o țineau mereu în astfel de ospețe? Coana Hammond ar fi fost probabil scandalizată să ne vadă stând în felul acesta la masă, patru albi alături de patru negrese, de parcă ar fi cel mai firesc lucru de pe fața pământului.

Se făcu liniște și toate privirile se întoarseră, involuntar, spre reverendul Hall. Când el își coborî capul și își închise ochii, făcurăm cu toții așijderea.

— Tatăl nostru, începu reverendul rugăciunea, în mijlocul suferinței pe care au îndurat-o acești minunați copii ai Tăi pe care moartea i-a atins atât de dureros, Îți mulțumim azi pentru dragostea Ta nemărginită, pe care o simțim chiar și atunci când ne lovesc necazurile vieții. Îți mulțumim că prefaci mereu moartea în viață, răul în bine și durerea în vindecare. Chiar dacă uneori e greu să ne dăm seama, Tu ești un Tată bun, iar bunătatea Ta părintească are să găsească mereu o cale de a intra în viețile noastre, atâta vreme cât o căutăm. Îți mulțumim, așadar, pentru bunătatea pe care i-ai arătat-o fiecăruia dintre cei care ne aflăm adunați acum în jurul acestei mesei. Cu toții am pierdut ființe dragi, dar milostenia Ta le întrece întotdeauna pe toate și va

triumfa în veci pururi. Îți mulțumim pentru vindecarea pe care o săvârșești între Aleta și Hank în mijlocul durerii și al mustrărilor de cuget, căci știm că într-o bună zi ai să-i reunești cu mult iubita lor Sarah. Reîntregește-le, Doamne, viețile întru Tine. Îți mulțumim pentru noua viață pe care o reprezintă micul William aici de față, și ne rugăm ca atât el, cât și mămica lui, Emma, să aibă un viitor luminos. Îți mulțumim pentru lucrarea pe care ai săvârșit-o aici la Rosewood, transformând aceste suflete destoinice într-o adevărată familie. Facă-se voia Ta, Doamne, în ceea ce privește plantația și călăuzește-le pe Kathleen, pe Josepha și pe Mayme în aceste clipe de grea încercare. Facă-se voia Ta în viața fiecăruia dintre noi, Tată ceresc, și fie ca inimile noastre să îți fie veșnic recunoscătoare pentru lucrarea Ta. Amin.

Când am deschis iar ochii, am citit pe chipul Emmei și pe cel al Josephei același sentiment pe care îl încercam și eu în adâncul inimii – o bucurie nemărginită la gândul că un reverend se rugase astfel pentru noi. Era minunat să știi că toți cei strânși în jurul mesei țin la tine.

Și că Dumnezeu ține la noi toți.

13
O veste zguduitoare

În acele clipe de cumpănă, Elfrida Hammond era ultima ființă pe care ne-am fi așteptat – sau dorit – s-o vedem. Din păcate, însă, ea a fost cea care ne-a adus cumplita veste ce avea să ne schimbe viitorul.

Într-o zi, jupâneasa a venit la Rosewood cu șareta. Ardea, bag seama, de curiozitate să vadă conacul încă de când aflase de moartea părinților lui Katie. În scurtul răstimp cât s-a aflat acolo, își tot rotea ochii de jur împrejur, doar-doar o găsi ceva nelalocul lui despre care ar putea să bârfească la întoarcerea în târg.

Katie îi ieși în întâmpinare.

— Bună ziua, doamnă Hammond, o salută ea, încercând să adopte un ton cordial.

Femeia nu îi întoarse zâmbetul. Când m-am apropiat de șaretă, îmi aruncă o privire ucigătoare. Nu dorea, pasămite, să fiu de față la discuție, dar fiindcă nu voiam s-o las singură pe Katie, am înaintat cu tupeu și m-am oprit la câteva picioare de șaretă.

— Am venit să îți aduc o scrisoare, Kathleen, spuse cucoana, vădit iritată de îndrăzneala mea. A sosit cu ceva vreme în urmă, dar fiindcă îi este adresată mamei tale, m-am gândit că ar fi mai bine să aștept și să i-o înmânez personal. Acum însă firește că...

Katie așteptă, dar coana Hammond nu își duse vorba până la capăt.

— E din partea individului acela pe nume Daniels care a fost pe aici, adăugă femeia într-un sfârşit.

— Din partea unchiului Templeton! exclamă Katie. Unde-i... unde-i scrisoarea?

— Ţi-am spus că o am la mine.

— Atunci daţi-mi-o... vă rog, doamnă Hammond.

— Dar ţi-am zis că este adresată mamei tale...

— Doamnă Hammond, îi taie Katie vorba pe un ton mai hotărât ca niciodată, nu aveaţi niciun drept să reţineţi scrisoarea, orişicui i-ar fi ea adresată! S-ar putea să fie ceva important. Aşa că... vă rog să mi-o daţi numaidecât!

Buimăcită de tonul ridicat al fetei şi de privirea ei scăpărătoare, Elfrida Hammond se puse să caute bâjbâind prin geanta aşezată lângă ea pe capră, iar după câteva clipe scoase un plic alb şi i-l întinse lui Katie.

Katie făcu un pas înainte şi i-l înşfăcă înfrigurată din mână.

— Mayme, este *într-adevăr* din partea unchiului Templeton! strigă ea, întorcându-se spre mine.

Îşi trecu iute privirea peste plic, apoi adăugă:

— Dar la destinatar este trecută Rosalind Clairborne, aşa cum a spus doamna Hammond. Hai să mergem în casă s-o citim.

— Dar, Kathleen... se auzi glasul ofuscat al femeii în spatele nostru.

Fără a încetini măcar pasul, Katie se repezi în bucătărie, iar eu o urmai. Katie rupse plicul şi se aşeză la masă. În acelaşi timp, auzii cum coana Hammond întoarce şareta şi o ia din loc.

— Poate c-o fi scris-o înainte să afle ce s-a întâmplat cu mama ta, mi-am dat eu cu părerea, aşezându-mă lângă Katie.

— Mă îndoiesc, răspunse ea. Ne este adresată nouă.

— Citeşte-o cu voce tare.

Dând curs rugăminţii mele, Katie începu să citească:

Dragele mele Kathleen şi Mary Ann,

Am trecut numele lui Rosalind pe plic pentru că nu vreau să-i stârnesc bănuieli cucoanei ăleia băgăcioase care ţine oficiul poştal din târg. Ştiu că e niţel riscant, dar m-am gândit că, dacă

îți adresez scrisoarea direct ție, Kathleen, jupâneasa ar pune prea multe întrebări, ori eu vreau ca secretul vostru să rămână în siguranță. Sper din suflet că n-are s-o roadă într-atât curiozitatea încât să deschidă plicul – căci atunci ar afla, fără doar și poate, totul! Nădăjduiesc că scrisoarea aceasta va ajunge la voi. Am dat de niscaiva necazuri și nu voiam ca vreuna dintre voi să creadă că am dat iar bir cu fugiții și v-am lăsat de izbeliște. La drept vorbind, mă gândesc la voi în fiecare zi și m-aș fi întors de mult dacă mi-ar fi stat în puteri.

V-am spus că aveam de încheiat niște socoteli mai vechi. Spre rușinea mea, și vouă mi-e cel mai rușine să v-o mărturisesc, n-am fost întotdeauna un om dintre cei mai cinstiți. Nu că aș fi furat vreodată bani sau alte asemenea lucruri, dar am săvârșit destule greșeli cât să-mi atrag vrajba unor oameni și asta pe bună dreptate. Unul dintre acești oameni este un bărbat bogat și influent de prin părțile locului. Aveam de gând să-i fac o vizită ca să-i propun o cale de a-i înapoia banii pe care socotește că i-am câștigat pe nedrept. Dar, până să apuc eu a face ceva, câțiva dintre oamenii lui m-au zărit chiar înainte să ajung în oraș. M-au luat pe sus și m-au dus în fața șerifului și nici una, nici două, m-am trezit pus după gratii.

Ei bine, ca să n-o mai lungesc, tot în pușcărie mă aflu și în momentul de față. Am tot încercat să le spun că m-am întors tocmai ca să îmi îndrept greșelile, dar ei nu mă cred și, întrucât nu am niciun ban la mine ca să dovedesc că spun adevărul, șeriful este hotărât să mă țină mai departe după gratii. Ca să nu mai zic că și el a jucat o dată pocher cu mine și n-a ieșit defel câștigat de pe urma jocului.

Am s-o scot eu cumva la capăt și am să mă întorc la voi cât de curând am să pot. Trebuie doar să îi conving cumva că m-am schimbat și că am cu adevărat de gând să îmi achit datoria până la ultimul bănuț, chiar dacă are să-mi ia o viață întreagă. Până una, alta, vreau să știți cât de rău îmi pare că nu m-am întors la voi atunci când v-am făgăduit că mă voi întoarce. Totuși, voi două v-ați descurcat atâta amar de vreme fără mine, așa că îmi

închipui că nu îmi duceți nici acum lipsa în ceea ce privește mersul plantației. Vă iubesc din toată inima pe amândouă.

Mă întorc de îndată ce voi scăpa de aici.

Al vostru unchi și tată,

Templeton Daniels

Auzind acea declarație de iubire și cuvântul „tată", ce fusese așternut negru pe alb, mi se umplură ochii de lacrimi. Katie, pe de altă parte, nu nutrea sentimente la fel de duioase. De astă dată, ea se arătă a fi cea cu picioarele pe pământ.

— O, nu! gemu ea, lăsând scrisoarea să cadă pe masă. Ce ne facem, Mayme? Îmi pusesem toate speranțele în el. Nădăjduiam din tot sufletul că se va întoarce la timp și ne va ajuta să-i ținem piept unchiului Burchard. Acum însă ce ne facem?!

— Ce-ar fi să-i răspundem la scrisoare? Sau am putea chiar să ne ducem la el, adăugai eu, brusc însuflețită de ideea ce tocmai îmi venise, și să îi spunem șerifului că tata spune adevărul!

— Da... da, e o idee grozavă, Mayme! exclamă Katie, înșfăcând iar scrisoarea și parcurgând-o de sus până jos.

Treptat, însuflețirea de pe chipul ei lăsă însă loc îngrijorării. Se uită pe dosul foii, apoi ridică plicul de pe masă și își trecu iar privirea peste el.

— Nu e decât o singură problemă, Mayme, spuse ea în cele din urmă. Nu este trecută nicăieri o adresă. Pe plic scrie doar *Templeton Daniels* și nimic mai mult.

— O fi știind coana Hammond de unde a fost trimisă scrisoarea.

— N-are cum să știe, ripostă Katie. Ea nu face decât să primească sacul cu corespondența. Scrisorile pot veni de oriunde. Dacă nu este trecută adresa pe plic, nici doamna Hammond n-are cum să știe de unde a fost trimisă scrisoarea.

Am luat plicul în mână și l-am studiat. Katie avea dreptate. Pe plic nu era trecut nimic în afară de nume.

— Asta ce-o fi? Parcă scrie ceva deasupra timbrului, spusei, întinzându-i plicul lui Katie.

— Nu știu, răspunse ea. Nu se deslușește scrisul.

Am căzut vreme de câteva minute pe gânduri.

— Nu știi cumva pe unde a fost sau unde a trăit unchiul tău? Ți-o fi spus mama ta sau chiar el însuși.

Katie clătină din cap.

— Nu, nu știu. Tot ce țin minte că am auzit e că unchiul Templeton s-a dus în California împreună cu unchiul Ward, iar după aceea s-a întors, întocmai cum ne-a spus el.

— Atunci nu știu ce să facem.

— Nu ne rămâne decât să așteptăm și să nădăjduim că unchiul Templeton se va întoarce, spuse Katie.

— Dar dacă vom fi nevoite să plecăm înainte să se întoarcă el? Celălalt unchi al tău n-are să piardă vremea – atâta lucru-i sigur.

14
Katie descuie seiful

Scrisoarea de la tata a schimbat totul, răpindu-ne parcă și cea din urmă speranță.

În mai, când a împlinit 17 ani, Katie era atât de necăjită că nici nu ne-a lăsat să îi organizăm o petrecere. Chiar și așa, Josepha tot a ținut morțiș să îi pregătească un tort.

Spre sfârșitul celor șaizeci de zile după care plantația avea să-i revină, cică, lui Burchard Clairborne, acesta venea la Rosewood aproape zi de zi și se purta de parcă ar fi fost deja stăpân pe toate. Lui Katie abia catadicsea să îi adreseze o vorbă, iar pe noi, celelalte, ne ignora cu desăvârșire. Când se întâmpla să-i cadă ochii pe mine sau pe Emma, deși nu ne dădea mai multă atenție decât ar fi dat unor dobitoace, în privire i se citea ura. Încă tot nu înțeleg de unde izvorăște ura asta în sufletul unui om. Am căutat răspunsul o viață întreagă, dar încă tot nu l-am găsit.

Când și când, unchiul lui Katie venea însoțit de un bărbat pe nume Sneed. Acesta din urmă avea o servietă din piele, burdușită cu hârtii, și se făcea și el că nu ne vede. Cei doi se învârteau de colo colo, discutând în șoaptă, luând notițe și făcând liste. O dată i-am auzit rostind cuvântul „inventar", chit că eu una habar n-aveam ce înseamnă asta.

De cele mai multe ori însă, domnul Clairborne venea înarmat cu fel și fel de scule și, ducându-se întins în biroul mamei lui Katie, se punea numaidecât pe ciocănit și zăngănit. O dată

a venit însoțit de un bărbat pe a cărui căruță era scris cu litere mari „LĂCĂTUȘ". Trăgând cu ochiul prin crăpătura ușii, eu și Katie am văzut cum bărbatul încerca să învârtă cadranul seifului înainte și înapoi, mormăind în barbă tot felul de numere.

— *Dreapta* 37, *stânga* 28, *dreapta* 29...

Omul a încercat să descuie casa de bani până și cu un soi de sfredel, dar tot n-a izbutit. Și uite așa, toate strădaniile lui dădeau greș și Burchard Clairborne cobora de fiecare dată treptele nădușit și ofuscat.

*

În cele din urmă, Katie hotărî să își încerce și ea puterile cu seiful. Era ultima ei speranță. Își amintea frânturi din conversațiile purtate de părinții ei de-a lungul anilor din care reieșea că se temuseră mereu, dintr-un motiv doar de ei știut, că Burchard le-ar putea lua plantația. Ajunsă în pragul disperării, Katie socotea că actul de proprietate ar putea fi singura noastră salvare.

Într-o noapte am căutat până și în pivniță, gândindu-ne că, dacă ascunsese aurul acolo, mama lui Katie se poate să fi folosit aceeași ascunzătoare și pentru titlul de proprietate. În scurtă vreme însă ne-am dumirit că beciul acela umed și plin de mucegai era ultimul loc în care să păstrezi un act atât de însemnat.

Într-o dimineață, Katie mă luă de mână și mă trase în sus pe scară.

— Am să încerc să deschid seiful, Mayme, îmi șopti ea. Poate am să găsesc ceva ce ne va fi de ajutor.

— Bine, Katie, dar nici lăcătușul nu l-a putut descuia...

— Știu, dar încercarea moarte n-are. Tu stai de veghe la fereastră și anunță-mă dacă îl vezi pe unchiul Burchard.

Unchiu-său luase deja tabloul de pe perete. Katie se opri în mijlocul încăperii și pironi casa de bani. Mai apoi mi-a spus că încerca să își aducă aminte dacă îl văzuse vreodată pe unul dintre părinții ei deschizând-o. De amintit, și-a amintit ceva... o discuție purtată în șoaptă de mama și de tatăl ei. Vorbeau de Burchard... și de încă un unchi al ei... să fi fost vorba de unchiul Templeton? Nu, probabil că nu.

Katie întinse mâna și atinse cadranul, apoi își trase iute mâna înapoi.

Am întrebat-o cum se face.

— Cred că trebuie să tot miști cadranul înainte și înapoi, oprindu-te la anumite numere, răspunse ea.

— Cum știi numerele?

— Bănuiesc că trebuie să le memorezi. Mă întreb ce numere or fi ales părinții mei.

Știam amândouă că Burchard Clairborne răscolise deja întreaga casă în căutarea unei notițe cu combinația exactă, dar de găsit, nu găsise nimic.

— Mama și tata ar fi ales niște numere pe care n-aveau cum să le uite, urmă Katie. Cum ar fi data nunții lor: 1 octombrie 1844. Ia să vedem, adăugă ea, începând să rotească însuflețită cadranul. 1... 10... 44.

— Și-acum ce ar trebui să se întâmple? întrebai eu când își retrase mâna.

— Nu știu. Cred că ușa ar trebui să se deschidă.

Încercă mânerul, dar acesta nu se urni din loc. Katie oftă dezamăgită.

— Încearcă o altă combinație, o îndemnai eu, însuflețită de pe-acum la rându-mi.

— Ce altă combinație?

— Știu și eu?... O dată de naștere.

— Ce idee grozavă! exclamă Katie, apropiindu-se iar de cadran. Ia să vedem... Tata s-a născut pe 13 decembrie... Vai, dar am uitat anul! Să fi fost 1819?... Da, cred că da. Am să încerc combinația asta.

Se puse iar să învârtă cadranul cu degetele tremurânde, dar ușa nu se deschise nici de astă dată.

— Hmm... O fi data de naștere a mamei.

Încercă și combinația asta, dar ușa rămase încuiată.

— N-are niciun rost, oftă ea. De unde să știu eu ce numere au folosit?

— Puteau alege orice numere?

— Eu așa credeam... dar poate că m-am înșelat.

— Ce-ar fi să folosești data ta de naștere? sugerai eu.

— De ce a mea?

— Știu și eu? Pentru că numai ce ți-ai serbat ziua. Mai știi? Poate că părinții tăi au cumpărat casa de bani după ce te-ai născut tu și așa le-a venit ideea. Nu știu. Merită, orișicum, să încerci.

— Bine, atunci să vedem, spuse Katie, întinzând iar mâna spre cadran. 14 mai 1850. Adică 14... 5... 50.

Când ajunse la ultimul număr, auzirăm amândouă un țăcănit.

— O, ce-a fost asta? exclamă Katie, trăgând surprinsă aer în piept.

— Poate că asta-i combinația. Încearcă ușa!

Katie puse mâna pe mâner, reuși să îl răsucească și de astă dată ușa se deschise numaidecât.

— Mayme! exclamă ea năucită. Am izbutit!

Tăcu și ochii i se umplură de lacrimi.

— Au folosit data nașterii mele, Mayme. Au ales ziua *mea* de naștere ca să le păzească lucrurile cele mai de preț.

Rămase tăcută câteva clipe, mistuită din nou de dorul părinților săi. Într-un târziu, trase adânc aer în piept, își îndreptă umerii și, apropiindu-se, deschise larg ușa seifului și începu să caute prin cămăruța întunecoasă de metal.

Peste nici un minut, masa era acoperită de o sumedenie de hârtii și de plicuri.

— Ajută-mă, Mayme. Vezi dacă găsești vreo hârtie pe care să fie scris „titlu de proprietate".

Ne-am pus așadar să scormonim împreună prin vraful de hârtii. Katie își găsi certificatul de naștere și pe cele ale fraților ei. Într-o cutiuță de piele descoperi un inel nemaipomenit de frumos, cu o piatră roșie.

— Vai, Mayme! Inelul acesta cu rubin a fost al bunicii Daniels. Uitasem cu totul de el. Mama mi l-a arătat o dată și mi-a spus că într-o zi, când voi crește mare, va fi al meu.

Scoase inelul din cutie și îl încercă. Îi era prea larg, așa că și-l trase pe degetul mare. Nu avea de gând să îl pună înapoi, căci inelul, vezi bine, nu îi revenea nicidecum lui Burchard Clairborne.

Am mai căutat cu înfrigurare vreme de câteva minute, dar titlul de proprietate ia-l de unde nu-i. La un moment dat, Katie își duse, icnind, mâna la inimă. În cealaltă mână ținea un plic mare, îngălbenit de vreme, pe care scria, într-o caligrafie de altădată, „Testament". Katie îl deschise încet și din plic căzu o foaie de hârtie, alte două documente împăturite rămânând înăuntru. Katie ridică foaia și își trecu privirea peste ea.

— Este scrisul tatei, spuse ea, după care începu să citească cu glas șoptit:

În atenția celor interesați:

Alăturat acestei scrisori veți găsi testamentul tatălui meu, Adam Clairborne, prin care acesta lasă moștenire casa și plantația Rosewood din comitatul Shenandoah, statul Carolina de Nord, subsemnatului, Richard Clairborne, și nu fiului său mai mare și fratelui meu mai vârstnic, Burchard Clairborne. În prezenta scrisoare voi încerca să explic de ce a hotărât tatăl meu să procedeze astfel.

Totuși, acest testament, pe care tatăl meu l-a scris cu mâna lui și l-a iscălit înainte de moartea sa, nu a fost făcut în prezența unui avocat. În același plic veți găsi și testamentul său inițial, întocmit cu vreo patruzeci de ani în urmă, în care tata îl numea drept moștenitor pe fratele meu, Burchard. Din pricina acestor neregularități, s-a întocmit un nou act de proprietate pentru Rosewood. Acesta nu a fost însă făcut pe numele meu, ci...

Dintr-odată, Katie amuți și ne uitarăm speriate una la alta. Cineva urca pe scară cu pași apăsați.

— Vai, Katie! șoptii eu alarmată. Iartă-mă... Am uitat că trebuia să stau de veghe la fereastră!

Katie strânse grăbită hârtiile de pe masă și se îndesă la loc în seif. Eu dădui fuga afară pe culoar, gândindu-mă că s-ar putea să îl rețin cumva pe Burchard Clairborne. Bărbatul trecu însă valvârtej pe lângă mine, fără să îmi arunce măcar o privire. Katie închise ușa seifului, dar nu mai apucă să învârtă cadranul. Auzind pașii unchiului său lângă ușă, își retrase iute mâna și se răsuci pe călcâie.

— Kathleen..., făcu bărbatul pășind în încăpere, ce cauți tu aici?

Katie se zgâi la el fără să spună un cuvânt. Din prag, unde mă oprisem eu, am văzut că pe față i se citea limpede vinovăția.

Bărbatul se duse la birou și trecu repede în revistă lucrurile așezate pe el, apoi își întoarse ochii spre Katie, care rămăsese nemișcată lângă seif.

— Ți-am pus o întrebare, stărui el.

— Păi... mă gândeam doar la vremurile de altădată, unchiule Burchard, îngăimă Katie.

Șovăiala din glasul și din ochii nepoată-sii îi dădură de gândit, așa că bărbatul se întoarse cu spatele la masă și o porni înspre ea. Oprindu-se chiar în dreptul ei, își coborî ochii și o sfredeli cu o privire plină de răutate. De unde se afla, ar fi putut lesne să întindă mâna și să deschidă pur și simplu ușa seifului. Ochii bărbatului alunecară spre casa de bani.

— Și, ia zi, ce făceai tu aici, hai? întrebă el cu vocea tărăgănată. Te pomenești că seiful ăsta ți-o fi stârnit și ție curiozitatea!

Katie schiță un zâmbet forțat.

— Păi, unchiule Burchard, începu ea, de parcă ar fi mărturisit o poznă de-a dreptul absurdă, drept să-ți spun, mă bătea gândul să încerc și eu să-l deschid.

Vai, Katie, ce-ți veni să zici una ca asta! mă căinai eu în sinea mea.

Domnul Clairborne însă păru să găsească amuzantă ideea și începu să râdă.

— Credeai că poți *tu* să-l deschizi, când nici eu n-am izbutit? Ha, ha!

— Presupun că a fost o copilărie din partea mea să îmi închipui una ca asta, spuse Katie. Dar dacă aș vrea să-l descui, adăugă ea, întorcându-se cu fața spre seif și cu spatele la unchiul ei, cum se face? E de-ajuns să întorci cadranul... așa? întrebă ea, învârtind de câteva ori cadranul.

— Da, domnișorico, e de-ajuns să îl întorci așa! râse sarcastic unchiul ei. Dar nu uita că orice ai găsi înăuntru îmi aparține.

Katie mai învârti cadranul de câteva ori, apoi o văzui încercând mânerul. Avea, bag seama, inima cât un purice. Văzând că ușa nu se deschide, răsuflă ușurată.

— Habar n-ai cum funcționează o încuietoare cu cifru, nu-i așa? râse unchiul ei.

— Nu, unchiule Burchard. Nu știu ce-a fost în capul meu.

— Uneori mă întreb, zău, cum de-ai izbutit să o scoți singură la capăt cu plantația, spuse domnul Clairborne. Părinții tăi chiar nu te-au învățat nimic?

Au învățat-o să nu se încreadă în tine, ripostai eu în gând.

Katie se mulțumi să strângă însă din umeri și să zică:

— Se vede treaba că nu m-au învățat destule, unchiule Burchard.

Zicând acestea, se răsuci pe călcâie și părăsi biroul.

Ținurăm în șoaptă sfat în bucătărie, stând tot timpul cu urechile ciulite să auzim când coboară unchiul ei.

— Măcar ai aflat că Rosewood a aparținut de drept tatălui, și nu unchiului tău, i-am șoptit eu.

— Dar nu cred că asta ne ajută cu ceva, Mayme. Dacă unchiul Burchard găsește hârtiile acelea, nu va trebui decât să ardă noul testament și să i-l arate pe cel inițial domnului Sneed. Unde mai pui că tăticul spunea că titlul de proprietate nici măcar n-a fost făcut pe numele lui. Mă întreb de ce...

— Asta înseamnă că a fost făcut pe numele unchiului tău?

— Nu știu, Mayme. Nici măcar n-am văzut acolo vreun act de proprietate. Oriunde o fi, nu putem decât să sperăm că nu va ajunge pe mâinile lui.

15
Din negura trecutului

Noi n-aveam, firește, cum s-o știm pe atunci, dar în vreme ce se petreceau toate astea, undeva, departe de Rosewood, un bărbat se plimba pe trotuarul de lemn al unei străzi aglomerate.

În dreptul unei vitrine se opri să se uite la o pereche de cizme. Peste câteva clipe, ochii îi alunecară însă spre teancul de ziare din suportul de lângă vitrină. Pe când își trecea absent privirea peste titluri, un scurt articol din josul paginii îi captă dintr-odată atenția. Cuvântul „Rosewood" îi sări numaidecât în ochi, lovindu-l parcă în moalele capului. Bărbatul înșfăcă ziarul de deasupra și, intrând în prăvălie să plătească, se și apucă a citi articolul.

Peste două, trei minute, când păși iar afară, pe chip i se citea o tristețe adâncă, amestecată cu un dram de vinovăție.

Știa ce are de făcut. Și pare-se că trebuia să-i dea zor.

16
Ultimatum

Într-o bună zi, unchiul lui Katie sosi la Rosewood urmat de mai multe căruțe și vreo trei-patru bărbați.

După ce caravana opri în spatele casei, se dădură cu toții jos, iar domnul Clairborne începu să gesticuleze și să dea ordine. Unul dintre oamenii lui se duse să deschidă ușile șurii și și-au petrecut restul zilei tot mutând pe unelte și scule, scoțându-le pe cele vechi din hambar și înlocuindu-le cu cele aduse de ei. A doua zi și tot restul săptămânii au sosit și mai multe căruțe, pline cu mașinării cum nu mai văzusem în viața mea. Până la sfârșitul săptămânii, Rosewood a ajuns să fie de nerecunoscut. Cu tot acest du-te-vino, neavând încotro, noi ne-am văzut mai departe de treburile noastre de zi cu zi, cum făceam de obicei. De mâncat, tot trebuia să mâncăm, iar cineva tot trebuia să mulgă vacile și să hrănească porcii și găinile. Așa că ne-am făcut că nu-i băgăm în seamă pe muncitorii lui Burchard Clairborne, iar ei s-au făcut că nu ne bagă în seamă pe noi. Totuși, era tare ciudat, și era limpede ca bună ziua că lucrurile nu puteau continua așa la nesfârșit.

Aproape că nu mai schimbam o vorbă între noi. Eu și Katie ne uitam pur și simplu una la alta și oftam sau întorceam privirea ca să nu ne apuce plânsul. Nu știam ce are să se întâmple. Trebuia să facem ceva... dar ce? Eu una încercam să îmi fac curaj să stau de vorbă cu Emma și cu Josepha, căci știam că va trebui să

plecăm, dar pur și simplu nu mă lăsa inima să-i pricinuiesc atâta suferință lui Katie.

Sâmbătă și duminică n-a mai venit nimeni. Pesemne că domnul Clairborne le dăduse liber oamenilor săi, iar aceștia se întorseseră acasă. Dintr-odată, locul părea neobișnuit de tăcut!

Luni, pe la ora 10, unchiul lui Katie sosi călare, de astă dată singur, și porni întins spre casă să discute cu Katie. Am luat-o încet înspre ei. Bărbatul îmi aruncă o privire acră, dar nu spuse nimic. Socotea, bag seama, că nu conta dacă aud ceva ori ba.

— Până acum am fost răbdător cu tine, Kathleen, zise el, dar răbdarea mea a ajuns la sfârșit.

— Despre ce vorbești, unchiule? întrebă Katie nedumerită.

— Îți spun că lucrurile nu vor mai continua în felul acesta. Am depus toate actele și am așteptat vreme de șaizeci de zile, după cum prevede legea. Știm amândoi că nu are cine să-mi conteste cererea. Așa că vineri hotărârea judecătorească va fi pusă în aplicare, iar Rosewood va intra în posesia mea.

— Vinerea... *asta*? murmură Katie cu vocea tremurândă.

— Da, vinerea asta, repetă unchiu-său cu glas apăsat și aspru. Am încercat să fiu drept, Kathleen, dar Rosewood ar fi trebuit să fie a mea de mult, iar, începând de vineri, chiar va fi.

— Și ce are să se întâmple vineri, unchiule Burchard?

— Domnul Sneed are să vină la Rosewood, însoțit de martori, firește, pentru a-ți înmâna actele și pentru a pune în aplicare hotărârea judecătorească. Dacă până atunci nu va fi făcută vreo contestație, domnul Sneed va întocmi un nou titlu de proprietate, pe numele meu – a și început deja să îl redacteze – și din momentul acela plantația Rosewood va deveni a mea.

Am rămas țintuită locului. Era o liniște de mormânt. Într-un sfârșit, dându-și seama că nu îi stătea în putere să împiedice toate acestea, Katie fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Totuși, se ținu tare. Știam că nu vrea să-i dea unchiului ei satisfacția de a o vedea plângând.

— Ce... ce are să se întâmple cu ceilalți? întrebă ea într-un târziu, cu vocea abia șoptită.

— Uite ce e, Kathleen, îi răspunse Burchard Clairborne pe un ton răstit. Am fost cât se poate de răbdător. Ți-am spus de la bun început să te descotorosești de ei. Nu vreau negrotei și țânci la Rosewood. Iar începând de vinerea asta, după ora zece dimineața, nici n-o să mai fie vreunul, chiar de o să trebuiască să îi adun grămadă pe toți și să îi izgonesc eu însumi de pe plantație. Ai înțeles? Dacă nu dispar până atunci, vineri am să-i adun cu mâna mea și am să le fac vânt.

— Și... cu mine ce are să se întâmple, unchiule Burchard?

— De ce pui iar și iar aceleași întrebări? făcu el ofuscat. Ți-am spus, doar, că tu poți rămâne. Poți să faci ce vrei, că n-am să te dau afară. Suntem neamuri și sângele apă nu se face. Tu poți face ce vrei, puțin îmi pasă, atâta vreme cât ceilalți or să dispară până vineri.

— Dar și Mayme... și Mayme e neam cu mine.

— Cine-i Mayme? întrebă el nedumerit.

Katie aruncă o privire spre mine.

Stăteam la vreo 9 metri de ei. Bărbatul își întoarse capul și mă privi. De astă dată, pe chipul lui se citea nu atât ura, cât dezgustul.

— *Asta*? întrebă el după câteva secunde, întorcându-și capul spre Katie.

Nepoata lui încuviință din cap.

— Cum adică e neam cu tine?

— Celălalt unchi al meu, fratele mamei, este... ei bine, el este tatăl lui Mayme.

— Cel de-a fost în California?

— Nu, celălalt unchi.

— Filfizonul?

— Bănuiesc că îl putem numi și așa, răspunse Katie.

— Mda, Richard mi-a vorbit de el. E un vântură-lume, din câte am auzit. Vrei să zici că a lăsat-o borțoasă pe vreo sclavă de-a lui taică-tu?

Katie simți că i se umplu ochii de lacrimi și nu putu răspunde.

— În locul lui Richard, eu l-aș fi biciuit pe gunoiul ăla să mă țină minte. Ei bine, nu importă. Eu unul nu-s înrudit cu nicio

bastardă mulatră sau cum le-or fi numind neamurile din partea maică-tii pe lepădăturile de soiul ăsta. Așa că vezi să te descotorosești de ea odată cu celelalte, ai auzit, Kathleen? Dacă nu dispar toate până vineri, am să le dau afară eu însumi.

Spunând acestea, bărbatul se răsuci pe călcâie, urcă în șa și se duse.

Eu și Katie am rămas nemișcate, apoi am pornit încet una spre cealaltă și ne-am îmbrățișat. Nu era nimic de zis. Katie avea trupul zguduit de suspine și am ținut-o în brațe clipe în șir. Eu eram prea furioasă ca să plâng. Poate că aveam să plâng mai târziu, dar în ziua aceea nu am simțit decât mânie. Katie era cea mai dulce fată de pe fața pământului. Cum putea cineva, și cu atât mai puțin propriul ei unchi, să se poarte atât de câinos cu ea?!

17
O discuție dificilă

Katie mai că nu scoase o vorbă toată ziua. De astă dată, tăcerea era parcă și mai apăsătoare. Stătea pur și simplu, cu ochii ațintiți în gol sau se învârtea năucă de colo colo.

A doua zi se trezi însă cu o nouă sclipire în ochi, de parcă ar fi luat, în sfârșit, o hotărâre.

La micul dejun ne-a adunat pe toate în jurul mesei din bucătărie ca să ne vorbească.

— Te rog să iei și tu loc, Josepha, îi spuse ea trupeșei negrese ce forfotea mai departe, pregătind laptele, pâinea, untul și ouăle.

— Numa' să găt cu ouăle astea...

— Te rog, Josepha, îi curmă Katie vorba pe un ton hotărât. Ouăle mai pot să aștepte. Vreau să iei loc și să asculți ce am să vă zic.

Era prima oară când Katie îi vorbea pe tonul acesta. Buimăcită, Josepha puse jos ce avea în mână, se apropie încet de masă și se așeză pe un scaun. Așteptam toate tăcute, știind că avea să urmeze o discuție cât se poate de serioasă.

Mi-am rotit privirea în jurul mesei. Doamne, cât se maturizase Katie de când o cunoscusem! Oare și eu mă schimbasem la fel de mult în ochii ei? Emma se mai copsese și ea la minte. Nu mai era nici pe departe zăpăcita care socoteam eu odinioară că este. Poate că asta dovedea că mă schimbasem și eu la fel de mult ca ea. William ședea pe scaunul de alături, cocoțat pe o cutie, și se juca cu un ghem de ață, desfăcându-l și înfășurându-l la loc iar

şi iar. Lângă el şedea – cam ca pe ace – Josepha. Voinica negresă se simţea în apele ei atâta vreme cât era prinsă cu treaba, servindu-i şi ajutându-i pe alţii, şi nu-i plăcea defel să stea doar aşa, cu mâinile-n sân.

Bag seama că şi eu mă maturizasem binişor. Nu mai eram o mână de copii.

Dacă ar fi intrat în momentul acela careva şi ar fi văzut-o pe Katie vorbindu-ne, ar fi crezut că este stăpâna plantaţiei, iar noi, simbriaşele ei de culoare, şi că tocmai ne aducea la cunoştinţă ce avem de făcut peste zi. Ei, dar lucrurile stăteau, de fapt, cu totul altfel! Toţi cei adunaţi în jurul mesei eram o familie.

— Nici… nici nu ştiu ce să zic, începu Katie într-un târziu cu glasul şoptit. Unchiul Burchard spune că, începând, de vineri, plantaţia va fi a lui… aşa că presupun… presupun că totul s-a sfârşit pentru noi. Nu ştiu ce să fac… Nu pare să se mai *poată* face ceva. Vreau… vreau să ştiţi că…

Îşi plimbă privirea de la una la alta. Ochii ei mari erau atât de trişti, că era greu să îi întorci privirea. Încercă să zâmbească.

— Vreau doar să ştiţi… că vă iubesc pe toate nespus de mult. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu eraţi voi…

Întoarse privirea. Josepha avea ochii plini de lacrimi şi Emma începu să plângă.

— Cu toate astea, urmă Katie, trăgând adânc aer în piept şi, căznindu-se să se ţină cu firea, unchiul meu spune că are de gând… să vă izgonească. Îmi pare nespus de rău… dar n-am cum să îl opresc. Vineri, unchiul Burchard va deveni proprietarul plantaţiei, iar… eu nu ştiu ce să fac!

Întoarse ochii şi, nemaiputându-se stăpâni, izbucni în plâns.

— Aoleo, da' atunci ce-o să ne facem, donşoară Katie? bolborosi Emma printre lacrimi. Că io n-am un' să mă duc!

Katie nu avu puterea să îi răspundă. Avea inima zdrobită. Pe cât o îndurera să ne spună aşa ceva, pe atât se simţea de neputincioasă.

— Stai liniştită, Emma, am intervenit eu. Acum suntem cu toţii o familie, iar asta n-are a face cu locul sau cu casa în care ne

aflăm. O să am eu grijă de tine. Am hotărât deja că am să mă duc undeva în Nord și am să vă iau și pe voi cu mine – pe tine și pe William. Fii fără grijă, om găsi noi sălaș pe undeva, la alți frați de culoare.

— Pune-mă și pe mine la socoteală, donșoară Mayme, sări Josepha. Viu și io cu voi, că acilea nu mai pot rămâne, iar la stăpâna McSimmons nici prin cap nu-mi trece să mă-ntorc!

— Vezi, Emma? O să fim împreună, iar eu și Josepha te-om ajuta să ai grijă de William. Totul o să fie bine.

Se lăsă o vreme tăcerea. Katie izbuti să se oprească din plâns, iar pe chip îi reapăru hotărârea de odinioară, amestecată cu tristețe.

— Mayme, începu ea din nou, ridicându-și privirea spre mine, ai dreptate: suntem o familie. Iar din această familie fac parte și eu.

— Fără doar și poate! am exclamat eu. Tu ești cea care ne-a adus pe toate laolaltă. Voiam doar să spun că...

— Știu, Mayme, mă întrerupse Katie. Știu ce voiai să spui. Dar lasă-mă, te rog, să îmi duc vorba până la capăt. Dacă suntem o familie – *cu toții* – atunci de ce n-am putea să plecăm împreună? Nu vreau să rămân singură aici, cu unchiul Burchard și simbriașii lui. Fără voi, acesta nu va mai fi căminul meu... Așa cum ziceai tu, acasă nu este *aici*, ci alături de *voi*. Așa că vin și eu cu voi.

Ne uitarăm buimăcite unele la altele. Îmi sălta inima de bucurie la gândul că Katie era dispusă să renunțe la o viață de huzur pe o mare plantație doar pentru a fi alături de noi. Am revenit însă numaidecât cu picioarele pe pământ.

— Vom pribegi de colo colo, Katie. Va trebui să trăim alături de alți negri.

— Dacă eu am putut să vă găzduiesc în casa mea, sunt sigură că și negrii la care ne vom duce mă vor găzdui în casa lor, ripostă Katie. Ș-apoi, avem bani... vom putea plăti pentru găzduire.

— Nu-i vorba de bani, Katie, i-am răspuns. Doar că... viața printre negri e diferită de viața printre albi. Nu încape îndoială că or să te găzduiască... dar... e altceva... e...

— E ceva nemaiîntâlnit, donșoară Katie, îmi veni Josepha în ajutor. Asta tot încearcă să zică donșoara Mayme. Pur și simplu n-ar fi un lucru la locu' lui.

— De ce să nu fie? întrebă Katie. *De ce*, Josepha? Negrii nu judecă omul după culoarea pielii, n-am dreptate?

Se făcu iar liniște. Josepha nu avea răspuns la întrebarea lui Katie. Dar eu știam ce voise să zică negresa.

— Katie, am început eu, viața... viața pe care ne-ai îngăduit s-o ducem aici, la Rosewood, a fost de poveste. O viață cum nici n-am fi visat vreodată. Tu ai un suflet de aur. Ai împărțit totul cu noi și chiar ne-ai făcut să simțim că Rosewood ne aparține parcă puțintel și nouă. Ne-ai îngăduit să trăim ca albii și ne-ai arătat respect și bunătate. Ești cea mai minunată ființă de pe fața pământului și știi cât de mult te iubesc. N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine și știu că n-or să uite nici Emma, nici Josepha și nici Aleta, chiar dacă ea nu mai e aici, cu noi.

M-am oprit. Katie era pe punctul de a începe iar să plângă și nici eu nu știam cât am să îmi mai pot stăpâni lacrimile.

— Dar ceilalți nu sunt ca tine, Katie. Viața la Rosewood a fost, într-adevăr, un vis frumos. Cu toate că ne numim o familie, și chiar dacă noi două suntem verișoare, nimic nu poate schimba faptul că tu ești albă, pe când eu, Emma și Josepha suntem de culoare. Iar cei de culoare duc o altfel de viață decât cea cu care ești tu obișnuită, Katie.

— Mayme are dreptate, donșoară Katie, aprobă Josepha. Asta încercam și io să zic. La Rosewood am petrecut cele mai frumoase clipe din viața mea, da' dumneata ești albă și nu se cuvine să trăiești printre negri.

— Așa cum a spus și Josepha, reluai eu, aceasta a fost cea mai minunată perioadă din viața mea. Dar în adâncul sufletului știam că n-are să țină o veșnicie. O știi și tu prea bine. De aceea am încercat de vreo două ori să plec.

— Eu încă tot nu înțeleg ce au toate astea de-a face cu mine, suspină Katie. De ce să ne despărțim, dacă putem pleca împreună?

— Katie, i-am răspuns, ai toată viața înainte și trebuie să te bucuri de tot ce are ea de oferit. Îți stă în putere să faci lucruri la care noi nu putem decât să visăm. Poți merge la școală, iar într-o bună zi o să întâlnești un băiat cu care o să te căsătorești. O să aveți copii și poate chiar o casă a voastră. Dacă vii cu noi, nu se va întâmpla nimic din toate astea. Cei de culoare duc o viață grea, și la fel de greu o va duce orice alb care călătorește și trăiește laolaltă cu ei. Lumea ar ajunge să-ți zică lepădătură albă, Katie. Or, chiar de ar însemna să mă despart de tine, eu n-aș îngădui să ți se întâmple vreodată una ca asta. Nici cu gândul nu gândești cât de grea e viața pentru negri. Eu, Emma și Josepha știm ce înseamnă să fii de culoare și putem face față. Dar nu vreau ca tu să ai de îndurat atâtea greutăți. Vreau să ai viața pe care o meriți. Și n-o poți avea dacă vii cu noi.

Cuvintele mele au amuțit-o până și pe Emma. Cât despre Katie, cred că izbutisem în sfârșit să îi deschid ochii. Eram cu toatele zdruncinate sufletește la gândul că peste doar câteva zile va trebui să ne luăm rămas-bun unele de la altele. Acum înțelegea și Katie că n-avem încotro. Nu puteam decât să sper că știa că spusesem toate astea nu pentru că n-o iubeam, ci pentru că așa era cel mai bine pentru ea.

Căci, Dumnezeu mi-e martor, o iubeam din tot sufletul.

După câteva clipe, fără să spună un cuvânt, Katie se ridică de la masă și ieși afară.

18
Katie se duce în târg

În ziua aceea, abia de am mai schimbat o vorbă cu Katie. Am privit de departe cum cutreieră plantația în lung și-n lat, știind că se gândește la toate clipele pe care le petrecuserăm împreună la Rosewood. Trebuie să mărturisesc că în ultima vreme făcusem și eu, nu o dată, așijderea. Dacă nu mă înșel, Katie a petrecut apoi un ceas, două în refugiul ei din pădure, probabil rugându-se. M-am rugat și eu adesea pe parcursul acelei zile, retrăind totul – de la ziua în care ne-am cunoscut când, după nenorocire, m-au purtat pașii la Rosewood și am găsit-o pe Katie năucă, cu cămașa de noapte pătată de sânge, și până în ziua, nu foarte îndepărtată, când am descoperit că suntem verișoare.

Câte amintiri! Pe cât de groaznic fusese să ne pierdem familiile într-un chip atât de tragic, Dumnezeu mi-a alinat cumva suferința aducându-mi în cale o ființă minunată precum Katie, ce avea să îmi devină cea mai bună prietenă. Firește că nimic nu poate șterge vreodată durerea pierderii unei mame. Dorul de măicuțele noastre, pe care nu aveam să le mai revedem de această parte a veșniciei, avea să ne mistuie pe amândouă toată viața.

Dar bine măcar că ne aveam una pe alta!

Sau, mai bine zis, ne *avuseserăm* una pe alta, căci în scurtă vreme se părea că n-o să ne mai rămână nici măcar atâta mângâiere. Dar nimic nu ne putea distruge amintirile... sau prietenia.

Şi ceva îmi spunea că, şi despărţite, vom rămâne mereu prietene. Asta nimeni şi nimic nu putea s-o schimbe.

A doua zi dimineaţa, Katie coborî scara gătită la patru ace şi spuse că se duce în târg. N-am întrebat-o de ce. Ştiam că o să-mi spună ea când s-o simţi pregătită. Nici chiar Emma nu puse nicio întrebare. În ultima vreme, dându-şi la rându-i seama că frumoasa noastră viaţă la Rosewood se apropia de sfârşit, devenise şi ea mai tăcută. Încercam să ne ţinem firea, dar aveam cu toatele inima îndurerată.

După ce Katie luă şareta şi se duse în târg, ne-am văzut tăcute de treabă. Nu mai avea niciun rost să muncim, dar ce altceva era să facem? Vacile, vezi bine, tot trebuiau mulse de două ori pe zi. Pe când trebăluiam noi aşa, gândurile ne zburau însă întruna la Katie şi ne întrebam dacă motivul vizitei sale în oraş nu era cumva legat de propria noastră soartă.

*

Când ajunse în Greens Crossing, Katie se duse întâi la bancă. Domnul Taylor nu păru surprins să o vadă şi o tratà cu oarecare răceală.

— Aşadar, Kathleen, începu el pe un ton tăios, m-ai minţit de fiecare dată când te-am întrebat de mama ta.

— Îmi pare rău, domnule Taylor, răspunse Katie. Nu ştiam ce altceva să fac. Aveam nevoie de bani ca să păstrăm plantaţia. Poate că a fost greşit din partea mea... dar nu ştiam ce altceva să fac.

— Ei bine, minciunile nu ţi-au fost de niciun folos. Din câte înţeleg, acum ai să pierzi oricum plantaţia.

— De aceea vreau să retrag toţi banii depuşi la bancă.

Bărbatul se zgâi la ea, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor. Bag seama că bancherilor nu le place defel să îţi goleşti contul bancar.

— Vrei să îi retragi... pe toţi?

— Da.

— De ce?

— Am nevoie de ei.

— Ai *nevoie* de ei...? Şi la ce îţi trebuie, mă rog?

— Bine, haideți atunci s-o luăm altfel. Îi scot pur și simplu pentru că așa vreau eu. De ce, e treaba mea.

— Realizezi probabil, Kathleen, că în mod oficial banii aceia nu sunt nicidecum ai tăi. Contul e făcut pe numele părinților tăi.

— Părinții mei au murit, domnule Taylor, ceea ce înseamnă că banii nu îmi pot reveni decât mie. Și apoi, nu mama, ci eu am fost cea care a depus la bancă banii dobândiți pe aur și pe bumbacul semănat și cules de noi. Iar acum îi vreau înapoi.

— Da, mă rog... da, ai dreptate, mormăi bancherul, oarecum iritat de atitudinea ei.

Văzându-se strâns cu ușa și, neavând încotro, adăugă:

— Păi... păi, atunci mă duc să verific contul.

Peste câteva clipe, când reveni, părea să își fi redobândit întrucâtva calmul.

— În cont sunt 217 dolari, spuse el. De câți bani ai nevoie?

— V-am spus deja, domnule Taylor, că vreau să îi retrag pe toți.

— Dar ce ai de gând să faci cu atâta bănet?

— Asta mă privește numai pe mine, ripostă Katie. După ce că pierd plantația părinților mei, nu am de gând să pierd și banii agonisiți cu greu de mine și de Mayme. Banii aceia sunt ai noștri, domnule Taylor, și vreau doar să mă încredințez că nu vor ajunge pe mâinile unchiului meu. Ș-apoi, s-ar putea să avem nevoie de ei ca să avem cu ce trăi după ce vom părăsi plantația.

— Cum? Păi, nu era vorba că ai să rămâi la Rosewood?

— Nu știu, domnule Taylor. Tot ce știu e că vreau să ridic banii din cont. Toți banii.

Directorul băncii o mai pironi câteva secunde cu privirea, apoi, dumirindu-se în sfârșit că fata vorbea cât se poate de serios, se ridică oftând și se făcu iar nevăzut. Peste trei, patru minute se întoarse cu un plic plin cu bancnote de câte 20 și 10 dolari și ceva mărunțiș.

— Poftim, Kathleen, spuse el. Aceștia sunt toți banii. Fii cu băgare de seamă, e o sumă substanțială. Să înțeleg că vrei să închizi definitiv contul?

Katie luă plicul, se ridică în picioare și căzu câteva clipe pe gânduri.

— Nu știu, domnule Taylor, spuse ea în cele din urmă. Nu știu ce are să se aleagă de mine. Dacă găsim sălaș, s-ar putea să vă aduc înapoi o parte din bani. Altminteri...

Tăcu, dându-și seama că nu mai avea ce să adauge.

— Pur și simplu nu știu, domnule Taylor. Închideți contul sau mai lăsați-l o vreme activ, cum credeți dumneavoastră de cuviință. Orișicum, sunt sigură că unchiul meu va deschide un nou cont pentru Rosewood.

— Da... da, desigur. De fapt... hm... de fapt, a și făcut-o, replică bancherul, care știa mult mai multe despre activitățile lui Burchard Clairborne decât își închipuia Katie.

— Mulțumesc, domnule Taylor.

Spunând acestea, Katie îi întoarse spatele și se îndreptă spre ieșire. Când trecu pe lângă ei, ceilalți clienți, puțini la număr, și slujbașii băncii înclinară zâmbind din cap și unii chiar îi adresară urări de bine. Dintr-odată, micuța Katie Clairborne crescuse parcă în ochii lor, transformându-se într-o tânără femeie pe care n-aveau cum să n-o admire după ce aflaseră cum o scosese singură la capăt după moartea părinților ei. Deși nimeni din târg nu îi cunoscuse prea bine, membrii familiei Clairborne fuseseră îndrăgiți și respectați de toată lumea. Vestea masacrului i-a năucit pe toți cei care au auzit-o. Acesta era pesemne motivul pentru care articolul apărut în gazete, despre care noi încă tot nu aveam cunoștință, stârnise atâta interes – în comitatul Shenandoah, și mai cu seamă dincolo de hotarele acestuia. Vasăzică, în afară de o mână de cârcotași care erau iritați la gândul că se lăsaseră păcăliți de Katie și de „negresa aia a ei", cei mai mulți cetățeni din Greens Crossing o tratau cu respect și bunătate și îi vorbeau cu vădită admirație.

Se găsea, firește, o jupânească în târg care n-avea de gând să îi arate fetei niciun dram de respect. Înainte de a porni înapoi spre Rosewood, Katie mai făcu o oprire, la magazinul universal.

— Bună ziua, doamnă Hammond, salută ea când păși în prăvălie.

— Ia te uită, ai curajul să-ți scoți obrazul în lume! făcu femeia, ridicându-și semeț nasul în vânt și sfredelind-o cu ochi de vultur.

— Da, doamnă, am, răspunse Katie, apropiindu-se de tejghea.

Jupâneasa pufni indignată și, mijind ochii, o măsură din cap până-n picioare.

— Ai mințit în tot acest timp, îi dădu ea înainte cu năduf.

— Da, doamnă, răspunse Katie, coborând privirea în pământ.

— Mă mir că nu-ți plesnește obrazul de rușine. Mamă-ta s-ar răsuci în mormânt să știe câte minciuni ai îndrugat.

— Îmi pare rău că v-am mințit, doamnă Hammond. Nu știam ce altceva să fac. Dar acum toate astea importă prea puțin – unchiul meu ne izgonește pe toate de la Rosewood.

— Din câte am auzit eu, numai negresele trebuie să plece.

— Așa este. Dar eu nu pot să rămân la Rosewood fără Mayme.

— Fără cine? A... fără cioara aia urâtă care te însoțește mai mereu? Ei, dar știi că ai haz? necheză jupâneasa.

Katie nu îi răspunse. Mie nu-mi păsa că oamenii ziceau că-s urâtă – o făcuseră dintotdeauna. Când ești de culoare și crești într-o lume stăpânită de albi, te obișnuiești să ți se spună în fel și chip. Mă gândeam pur și simplu că, în ochii albilor, se vede treaba că toți negrii par urâți – asta în afară de cei puțini la număr precum Emma, pe care Dumnezeu îi înzestrează cu o frumusețe pe care nu o poate tăgădui nimenea. Auzind asemenea vorbă, Katie, pe de altă parte, se făcu foc și pară, și fu cât pe ce să-i spună jupânesei vreo două de la obraz. În cele din urmă izbuti, totuși, cu chiu, cu vai, să se stăpânească.

— Nu c-ar fi treaba mea, zise coana Hammond, dar pentru că socotea, în mod vădit, că este, se grăbi să adauge: dar dacă mă întrebi pe mine, domnișoarele nerecunoscătoare nu o sfârșesc niciodată bine. Ar trebui să mulțumești cerului că unchiul tău îți arată atâta bunătate și îți îngăduie să rămâi la Rosewood.

— Da, doamnă.

— În fine, ce dorești, Kathleen? Presupun că ai venit să faci niște cumpărături.

— Nu, doamnă... nu pentru asta am venit, spuse Katie șovăielnică.

— Atunci... ce vrei?

Katie mai șovăi preț de câteva clipe, pironind podeaua.

— Mă... mă...

— Hai, spune odată! o zori impacientată proprietara prăvăliei.

— Mă întrebam, doamnă Hammond, începu Katie, adică... hm... voiam să vă întreb... În fine, dacă plec de la Rosewood, va trebui să muncesc ca să am cu ce trăi și mă întrebam... dacă nu ați avea ceva de lucru pentru mine, doamnă Hammond.

— Poftim?! Adică mă-ntrebi dacă nu te pot tocmi cu simbrie?

— Da, doamnă.

Femeia pufni în râs.

— Nici nu visa la una ca asta! Nu ești decât o copilă, și încă una mincinoasă, pe deasupra. Chiar crezi că mi-aș lăsa prăvălia pe mâna uneia ca tine, o fată care mi-ar șterpeli fără să stea pe gânduri banii din sertar de îndată ce m-aș întoarce cu spatele? Nu, Kathleen, nici prin cap nu-mi trece să te iau simbriașă.

— Dar eu n-aș face niciodată așa ceva, murmură Katie.

— Așa zici acum. Dar dacă ai fost în stare să minți, ce te-ar împiedica să și furi? Nu tu, cu gura ta, ai recunoscut că ai mințit?

— Ba da, doamnă.

— Ei... poftim!

— Mulțumesc, doamnă Hammond, spuse Katie cu vocea abia șoptită, după care se întoarse și ieși grăbită din prăvălie, cu ochii scăldați în lacrimi.

19
Articolul din gazetă

La întoarcere, Katie nu ne-a suflat nicio vorbă despre banii scoși de la bancă, și nici despre discuția avută cu doamna Hammond, iar ziua a trecut, la fel ca următoarea, într-o tăcere încărcată de tristețe. Cu toate că eu și Katie aveam *atâtea* să ne spunem, era pur și simplu peste puterile noastre să spunem ceva. Așa se întâmplă, bag seama, atunci când iubirea pe care o simți pentru cineva e prea mare ca s-o poți exprima în cuvinte.

Și uite așa, cu toate că inimile noastre tânjeau să își descarce preaplinul... nu era nimic de zis. Știam pesemne amândouă că, dacă am încerca să vorbim despre asta, n-am face decât să izbucnim în plâns.

A doua zi, miercuri, în timp ce Katie se plimba pe undeva, pe afară, am urcat sus, în odaie, și m-am apucat să îmi strâng încet cele câteva lucrușoare. Nu voiam s-o amân până în ultima clipă în caz că unchiul lui Katie pica pe neașteptate și trebuia să plecăm mai repede. Ș-apoi, de ultima clipă, care avea să fie vineri, nu ne mai despărțeau decât două zile. Așa că era, vezi bine, vremea să ne pregătim de plecare.

Emma păru să îmi ghicească intențiile. Pe când stăteam așezată pe pat, uitându-mă peste câteva dintre lucrurile pe care mi le dăruise Katie, și întrebându-mă pe care dintre ele s-ar cuveni să le iau cu mine, numai ce-am auzit un zgomot. Ridicând privirea, am văzut-o pe Emma stând în prag.

— Cu ce te-ndeletnicești, Mayme? mă întrebă ea.

— Îmi fac bagajul, Emma. Ar fi bine să te gândești și tu ce vrei să iei cu tine. Poimâine trebuie să purcedem la drum.

— M-am gândit, răspunse ea. Da' dac-a trebui să-l car pe ăl mic, n-oi avea cum să duc și altceva.

— Las' c-am să-ți dau eu o mână de ajutor. Orișicum, n-avem mare lucru. Amândouă am venit la Rosewood doar cu hainele de pe noi, așa că nici nu s-ar cuveni, bag seama, să plecăm cu prea multe.

— Crezi că donșoara Katie s-a supăra de-oi lua cu mine rochi-le pe care mi le-a dat, și pantofii ceia frumoși?

— Nu, Emma, n-are să se supere, i-am răspuns eu zâmbind. Sunt sigură că și-ar dori să luăm cu noi toate lucrurile pe care ni le-a dăruit. Dar nu putem lua mai mult decât putem duce, așa că la câteva dintre ele o să trebuiască să renunțăm. O să avem cale lungă de bătut.

— Unde-o să mergem, Mayme? întrebă Emma ușor temătoare.

— Încă nu știu, Emma. Dar fii fără grijă, o să ne ținem departe de plantația McSimmons. Om porni în cealaltă direcție, spre Nord, ș-om vedea unde ne-or purta pașii.

În momentul acela intră și Josepha în odaie. Ne auzise, pesemne, vorbind.

— Io mi-s gata de drum, anunță ea. Mi-am făcut deja boc-ceaua – da' am avut grijă să nu mă vază donșoara Katie, ca să nu se întristeze și mai abitir, sărăcuța, că plânge ș-așa inima-n ea. Vasăzică, Mayme... când ne-om așterne la drum?

— Vineri, bag seama, când s-a întoarce unchiul lui Katie. Asta dacă nu se întoarce mai repede – tocmai din pricina asta am soco-tit că-i mai bine să ne strângem lucrurile din timp.

— Bine te-ai gândit, Mayme, încuviință Josepha.

— Atunci io mă duc să fac bocceaua pentru mine și William, interveni Emma, ca să fim amândoi pregătiți cân' ăi zice că-i vre-mea să purcedem la drum.

— Dar ai grijă, așa cum a avut Josepha, să nu te vadă Katie. Și nu pomeniți niciun cuvânt despre plecare de față cu ea. Vineri

o să ne luăm fiecare rămas-bun chiar înainte s-o pornim la drum. Așa o să fie cel mai ușor.

Celelalte două negrese încuviințară din cap și părăsiră odaia, lăsându-mă iar singură cu noianul de amintiri trezite de fiecare lucrușor, cât de mărunt, pe care îmi cădeau ochii.

În timp ce îmi pregăteam bagajul, mai ieșeam când și când din odaie, să schimb o vorbă cu Emma și Josepha sau să privesc pur și simplu lucrurile ce ajunseseră să îmi fie atât de dragi. La un moment dat, plimbându-mă astfel pe holul de la etaj, am aruncat o privire în biroul mamei lui Katie, unde se afla seiful. De fiecare dată când venea, Burchard Clairborne se ducea direct acolo și scotocea prin secreter în căutarea combinației pentru casa de bani.

Ceva, probabil nevoia de a-mi lua rămas-bun de la toate, m-a făcut să pășesc înăuntru.

Unchiul lui Katie lăsase capacul secreterelui deschis. Pe masă, deasupra unui teanc de hârtii se găsea o gazetă împăturită. Deși încă tot nu citeam la fel de bine precum Katie, mi-am trecut orișicum privirea peste titluri. Dintr-odată, am simțit că mi se taie răsuflarea! În josul paginii scria, cu litere mari: *Două fete de la Rosewood păcălesc un oraș întreg și țin singure o plantație.*

Am înșfăcat ziarul și am dat fuga la parter, căutând-o pe Katie. Am găsit-o afară.

— Katie, ia uite ce scrie aici!

Peste vreo două minute, eram toate strânse ciorchine în jurul mesei din bucătărie.

— Fii bună, donșoară Katie, și ne citește cu voce tare ce scrie acol', o rugă Emma.

Katie ridică privirea și schiță un surâs trist. Nu puteam să nu ne mândrim cu ceea ce se spunea despre noi, dar bucuria ne era amară, căci știam că peste două zile totul avea să se sfârșească.

Katie trase adânc aer în piept, apoi începu să citească:

Comitatul Shenandoah din Carolina de Nord a ascuns de doi ani încoace un secret – secretul a două fete de șaisprezece ani, una albă, iar cealaltă de culoare. Familiile celor două tinere au

fost masacrate, pe două plantații diferite, de către dezertorii din Banda lui Bilsby. Fetele, însă, ascunzându-se, au izbutit să scape cu viață în urma nenorocirii.

După atacurile violente date în Sud de bandiții conduși de Bilsby în săptămânile de după război, Kathleen Clairborne, fiica lui Richard Clairborne, proprietarul plantației Rosewood de lângă orășelul Greens Crossing, și o fostă sclavă pe nume Mayme Jukes, s-au trezit brusc și dintr-odată... singure pe lume.

Cele două fete, pe care soarta le-a adus, cu totul întâmplător, împreună la câteva zile după masacru, au hotărât să își încropească un trai la Rosewood. Planul lor era să păstreze secretul celor întâmplate, prefăcându-se că totul este în perfectă ordine.

Și în următorii doi ani tocmai asta au făcut, folosind felurite șiretlicuri ca plantația să pară mai însuflețită decât era de fapt. Nu doar că au scos-o împreună la capăt, ci chiar au izbutit să strângă două recolte de bumbac, fără ajutorul nimănui. Vreme de aproape doi ani, doar o mână de oameni le-au știut secretul.

Totuși, taina le-a fost descoperită de curând de către un unchi al domnișoarei Clairborne, stabilit în Charlotte. După aflarea adevărului, fratele lui Richard Clairborne a revendicat plantația, transferul proprietății urmând a avea loc spre sfârșitul lunii în curs.

Katie așeză gazeta pe masă oftând. Nu mai era nimic de adăugat.

20
Ultima noapte la Rosewood

Deși nu voiam să vorbim despre plecarea noastră de față cu Katie, în cele din urmă tot am făcut-o. Chiar ea a deschis discuția. Joi seara, în timp ce luam pentru ultima dată cina împreună, Katie fu chiar mai tăcută decât de obicei. Ne-am potolit și noi repejor și am rămas în așteptare, căci era limpede că vrea să ne spună ceva.

În cele din urmă, Katie rupse tăcerea.

— Aceasta este ultima noapte pe care o petrecem împreună la Rosewood și aș vrea să vă adresez tuturor câteva vorbe.

Se opri și trase adânc aer în piept.

— Sunt prea multe de spus și nu îmi găsesc cuvintele, continuă ea.

Deși plânseserăm amândouă toată săptămâna, de astă dată, cu toate că știu că îi venea încă greu să își înfrâneze lacrimile, nu îi tremura glasul.

— Așa că am să vă mulțumesc, pur și simplu, tuturor. N-aș fi putut să țin plantația atâta amar de vreme, și nici să achit împrumuturile luate de mama, fără ajutorul vostru. Vă iubesc pe toate. Regret nespus că s-a ajuns la asta, dar este un fapt împlinit și nu avem ce-i face.

Zicând acestea, se duse la dulapul de bucătărie și scoase un plic dintr-un sertar. Noi nu aveam cum s-o știm, dar era plicul pe care îl primise la bancă.

Se întoarse cu plicul la masă și se așeză înapoi pe scaun.

— Nu știu ce se va întâmpla după ziua de mâine, continuă ea. M-am tot gândit la asta toată săptămâna, deși chiar și numai gândul mă mâhnește până în adâncul sufletului. Singura concluzie la care am ajuns este că, fără voi, nu pot să mai rămân aici. Fără voi, nu mă voi mai simți nicicând acasă la Rosewood. Mi-am pierdut deja o familie aici, și nu cred că aș suporta să mai pierd încă una.

Se opri și inspiră de câteva ori. Când și când mai arunca o privire spre Emma și spre Josepha, dar la mine n-avea puterea să se uite. Și eu îmi țineam ochii pironiți pe masă. Dacă ne-am fi uitat una la alta, știam amândouă că nu ne-am mai fi putut zăgăzui lacrimile.

— Așadar, dacă nu vreți să vin cu voi, își reluă ea vorba în cele din urmă, va trebui să mă duc altundeva. Un lucru e sigur: aici nu mai pot rămâne. Nu știu unde am să mă duc, dar trebuie să plec. Am să închiriez o cameră sau o casă, sau am să-mi găsesc de lucru, sau poate că am să mă duc în Nord, s-o caut pe mătușa mea din Philadephia și să văd dacă e dispusă să mă primească la ea, nu știu. Orișicum, mâine, când veți pleca, am să plec și eu.

Ridică plicul din poală, îl așeză pe masă și începu să scoată banii aflați înăuntru. Emma făcu ochii cât cepele. Katie aranjă bancnotele în patru teancuri, apoi îi înmână un teanc Emmei și un altul Josephei, iar mie mi-l împinse pe al treilea.

— Cu ajutorul vostru am câștigat acești bani, spuse ea. Așa că vă aparțin și vouă în egală măsură. Oriunde v-ați duce, veți avea nevoie de ei la fel de mult ca mine.

— Măiculiță mare, donșoară Katie, da' asta-i o căruță de bani! exclamă Emma.

Josepha stătea ca lovită de trăsnet, holbându-se la bancnotele pe care le ținea în mână de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

Fiind cea cu capul pe umeri, am apucat teancul din fața mea și am început să număr banii.

— Doamne, Katie, sunt 55 de dolari aici! am exclamat când am isprăvit numărătul. Niciun negru din lume n-a avut vreodată atâta bănet! Nu pot să-i primesc.

— Sunt ai tăi, Mayme, stărui Katie. Tu ai cules mai mult bumbac decât mine. Nimeni nu merită acești bani mai mult ca tine. Și ar trebui să te duci să scoți și banii pe care îi ai tu în cont.

— Dar unde mergem noi, n-o să avem nevoie de bani. S-or găsi alți negri care să ne dea sălaș.

— S-ar putea, totuși, să ai nevoie de bani, Mayme.

— Atunci dă-mi voie să iau cinci dolari. Atâția au să-mi fie de ajuns. Dacă ai de gând să plătești o gazdă sau să iei trenul până în Nord, o să ai trebuință de banii ăștia.

— N-am să mă răzgândesc, orice ai spune, zise Katie hotărâtă. Știam că vei încerca să mă lămurești să iau banii și tocmai de aceea am luat o hotărâre de la bun început. Niciuna dintre voi nu trebuie să ia banii dacă nu dorește. Dar dacă nu îi luați, banii vor rămâne aici, pe masă. Mâine, când am să plec, voi lua cu mine doar cei 52 de dolari care îmi revin. Dacă nu luați banii pe care vi i-am dat, ei vor rămâne aici pe masă, unde îi va găsi mâine unchiul Burchard.

Zicând acestea, se ridică în picioare și luă partea ei de bani. Abia mai târziu mi-am dat seama că ne dăduse fiecăreia *mai mult* decât păstrase pentru sine.

— Acum am să mă duc în camera mea și am să-mi pregătesc valiza. Ceva îmi spune că mâine unchiul Burchard își va face apariția la prima oră.

Nu m-am mai putut stăpâni. Am sărit de pe scaun și, ocolind masa, m-am dus la ea. Ne-am prăbușit una în brațele celeilalte și, nemaiputându-ne zăgăzui lacrimile, am plâns și am tot plâns. În scurtă vreme, Emma și Josepha ni se alăturară, plângând și ele în hohote. Ne strângeam toate în brațe, revărsându-ne în cuvinte iubirea pe care o simțeam unele față de altele. În afară de banii lui Katie, care căzuseră pe podea, toate celelalte teancuri erau încă pe masă.

Banii erau ultimul lucru la care ne stătea gândul în momentul acela.

Henry și Jeremiah au venit în seara aceea să își ia rămas-bun. Încă de când începuse toată tărășenia, Henry avea inima îndurerată la gândul că va trebui să plecăm. Nu îi stătea însă, vezi bine, în puteri s-o prevină. El și Jeremiah n-aveau cum să ne ofere sălaș. Stăteau în două cămăruțe din spatele grajdului, pentru care Henry îi plătea chirie domnului Guiness, iar ei, doi bărbați, n-aveau cum să găzduiască trei femei și un prunc pe deasupra. Domnul Guiness n-ar fi acceptat în ruptul capului una ca asta, ca să nu mai vorbim de lumea din târg. Om fi fost noi liberi, dar asta nu însemna că puteam face ce vrem. Un asemenea zvon ar fi scandalizat toată suflarea albă din oraș și probabil că ne-am fi trezit cu toții linșați. Așa că Henry nu ne putea fi de ajutor. Însă Katie, era el de părere, așa cum îi spusesem și eu, ar trebui să rămână la Rosewood, să fie acolo când s-o întoarce Templeton Daniels. Dacă ea era însă chitită să plece, negrul socotea că nu ar fi, într-adevăr, înțelept să vină cu noi. Iar când s-o întoarce domnul Daniels, ne-a încredințat că o avea el grijă să-i spună ce s-a întâmplat și unde ne aflăm. Așa că am făgăduit cu toatele că vom ține negreșit legătura, ca fiecare să știe mereu unde se găsesc celelalte. Era limpede că Henry și Jeremiah nu se împăcau încă nicicum cu gândul plecării noastre, dar din păcate nu aveam de ales.

Eu și Jeremiah am făcut o plimbare lungă împreună, cu totul diferită de celelalte plimbări ale noastre, căci de astă dată știam că ne luăm rămas-bun, pentru cine știe câtă vreme. Cred că Jeremiah voia să mă ceară de nevastă. Dar n-a făcut-o și m-am bucurat. Nu puteam s-o las pe Emma de izbeliște, și cu atât mai puțin în situația în care ne aflam acum. Josephei i-ar fi fost cu neputință să aibă grijă de ea de una singură. Jeremiah o fi știut-o și el, bag seama, în adâncul sufletului, și nu m-a cerut de nevastă, căci bănuia că va trebui să-l refuz. Nu că nu ne-am fi iubit. Ne iubeam. Eu, cel puțin, știam că îl iubesc și eram cât se poate de sigură că și el mă iubește. Dar uneori viața pune opreliști iubirii.

Şi, fiind de culoare, viaţa nu îţi este întotdeauna aşa cum ţi-ai dori tu să fie.

Ne-am plimbat aşadar în tăcere. Nu mai erau multe de zis. Mă durea sufletul. N-aş fi crezut că voi simţi vreodată atâta iubire... şi atâta tristeţe. Gândul că a doua zi voi fi nevoită să îmi iau rămas-bun de la Katie, aşa cum îmi luam acum rămas-bun de la Jeremiah, îmi sfâşia inima.

Nădăjduiam, fireşte, să ne revedem cândva, dar ştiam că, în viaţa celor de culoare, lucrurile nu merg întotdeauna aşa cum ne dorim noi.

21
Lacrimi de despărțire

În zorii zilei de vineri, bagajele noastre – trei pături făcute sul și trei fețe de pernă în care ne îndesaserăm toate lucrușoarele – așteptau deja pregătite pe podeaua din bucătărie.

După o seamă de discuții purtate în taină, eu, Emma și Josepha ajunseserăm să încropim un plan de călătorie. Josepha auzise de o colonie de negri liberi aflată cale de vreo 80 de kilometri în Nord, așa că am hotărât să ne încercăm întâi norocul acolo. Banii pe care ni-i dăduse Katie au rămas vreme de 24 de ore pe masă. Știam că ea vorbise cât se poate de serios și că, dacă nu îi luam, banii aveau să rămână acolo până la sosirea unchiului ei, așa că în cele din urmă am luat cele trei teancuri, i l-am dat Josephei pe al ei, iar pe al meu și pe al Emmei le-am pus în bagajul meu, socotind că așa era cel mai cuminte.

Cândva după ce ne-am dus la culcare joi noaptea, lângă calabalâcul nostru a apărut, pe podeaua din bucătărie, și valiza lui Katie. Nu știu când a adus-o la parter, dar nu încăpea îndoială că și ea era chitită să plece. Nu știam ce planuri avea, dacă era încă hotărâtă să vină cu noi sau dacă avea să meargă în altă parte.

Dimineața, când a coborât treptele, avea ochii înroșiți de plâns. Trecu pe lângă mine fără să mă privească și se apucă să trebăluiască prin bucătărie, vrând parcă să uite de dureroasa despărțire ce se apropia cu pași repezi. Am rămas nemișcată în pragul bucătăriei, ațintind-o cu privirea, până ce s-a întors în

sfârşit cu faţa spre mine. Ne-am privit îndelung, apoi am pornit una spre cealaltă şi ne-am îmbrăţişat.

— Te iubesc, Mayme, îmi şopti într-un târziu Katie la ureche, continuând să mă strângă în braţe.

Nemaiputând să mă stăpânesc, am izbucnit în lacrimi.

— O, Katie! Te iubesc atât de mult. N-am să te uit niciodată.

— Orice s-ar întâmpla, scrie-mi pe adresa doamnei Hammond sau pe cea de aici. Indiferent unde mă voi duce, am să ţin legătura cu ea şi cu unchiul Burchard. Ei au să-mi păstreze corespondenţa.

— Am să-ţi scriu, Katie, îţi promit. De îndată ce găsim sălaş, am să-ţi dau de ştire unde ne aflăm. Dar... tu ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, răspunse Katie. Dacă unchiul Burchard nu îmi dă voie să iau un cal, am să pornesc pe jos spre Oakwood. Am 50 de dolari. Am să trag peste noapte la hotelul de acolo şi apoi am să încerc să găsesc ceva de lucru. Tu mi-ai spus că la un moment dat se căutau menajere în Oakwood. Am să învăţ să muncesc, Mayme. Am să muncesc din greu. Şi, dacă voi izbuti să găsesc un loc de muncă, poate că am să închiriez undeva o cameră şi am să aştept să se întoarcă unchiul Templeton. Altminteri, am să merg la Charlotte şi am să încerc să mă angajez acolo.

— Şi atunci tata cum are să ne găsească?

— După ce plec, am să vorbesc cu Henry şi cu doamna Hammond, spuse Katie. La întoarcere, oricând ar fi să se întoarcă, unchiul Templeton va întreba de noi şi voi avea grijă ca ei să ştie unde mă aflu. Când ne vom reîntâlni, am să-i povestesc ce s-a întâmplat şi vom porni în căutarea ta. De aceea este important ca Henry şi doamna Hammond să ştie unde te găseşti. Şi atunci vom fi din nou împreună cu toţii. Iar unchiul Templeton va şti ce e de făcut.

22
Doamna McSimmons

Cine și-ar fi închipuit că, în timp ce vorbeam despre ei, Henry și doamna Hammond se gândeau și ei vârtos la noi? Pe când stăteam noi așa de vorbă, Henry tocmai se afla, vezi bine, în prăvălia coanei Hammond, să cumpere oarece pentru noi, fetele – un dar de rămas-bun, cum s-ar zice, sau ceva ce ne-ar fi de trebuință la drum. Când negrul pășise înăuntru, jupâneasa nici nu catadicsise să-i dea ziua bună, bombănind că deschisese prăvălia cu noaptea-n cap doar ca să se ocupe de o seamă de lucruri înainte de a purcede, cu mai mulți cetățeni din târg, spre Rosewood, pentru ceremonia din dimineața aceea.

Henry cerceta așadar, sub ochii de vultur ai jupânesei, frumoasele lucrușoare aranjate pe rafturi, când o apariție neașteptată numai ce îl făcu să dea uitării orice alt gând.

Doamna McSimmons, stăpâna întinsei plantații McSimmons, păși în prăvălie cu pas apăsat. Judecând după hotărârea ce i se citea pe chip, era lesne de înțeles că nu-i stătea mintea la cumpărături.

Cu toate că nevasta plantatorului, locuind mai aproape de Oakwood, nu dădea adesea prin Greens Crossing, Henry o recunoscu numaidecât. Și se pare că doamna Hammond așijderea, căci se îndreptă repejor din spate și își netezi grăbită șorțul. Chiar dacă își luase privirea de la el, Henry știa însă prea bine că femeia îl pândea mai departe cu coada ochiului.

Bănuiesc că nu era ființă, cale de kilometri întregi, care să n-o cunoască pe doamna McSimmons. Așa cum toți auziseră, bag seama, și de coana Hammond. Iată ce o adusese pe nevasta lui McSimmons la magazinul universal din Greens Crossing cu noaptea-n cap – știa și ea, la fel ca tot ținutul, că doamna Hammond avea cunoștință de tot ce mișcă în comitatul Shenandoah și nu se dădea în lături de la bârfeli.

— Dumneata trebuie să fii doamna Hammond, spuse femeia pe un ton acru, apropiindu-se de tejghea.

— Da, doamnă, răspunse jupâneasa. Bună ziua, doamnă McSimmons.

— Vom vedea noi dacă-i bună sau rea, în funcție de ceea ce ai să-mi zici.

— Cum adică? ripostă nițel tăios doamna Hammond, vădit iritată de tonul interlocutoarei sale.

Nu era, vezi bine, obișnuită ca lumea să-i vorbească de sus. De obicei, așa le vorbea ea celorlalți.

— Zice-se că e pe aici o casă în care trăiesc o mână de fete orfane și vreau să știu unde anume.

Doamna Hammond șovăi o clipă, privind-o nehotărâtă.

— Nu cred că știu despre ce vorbiți, doamnă McSimmons.

Henry fu surprins de răspunsul ei. N-avea nicio îndoială că jupâneasa știa prea bine despre cine vorbește doamna McSimmons, din moment ce ea răspândise zvonurile despre Rosewood mai mult ca oricine.

— Ei, zău așa, doamnă Hammond! Lumea spune că știi tot ce se petrece în comitat. Este vorba de o casă unde se dă sălaș haimanalelor și fugarilor de culoare. Din moment ce zvonul a ajuns chiar și până la urechile mele, fără doar și poate că ai auzit și dumneata ceva despre asta!

— Păi, stați să mă gândesc...

Coana Hammond se făcu că își scormonește mintea, simțindu-se, fără îndoială, nespus de importantă. Henry nu putea decât să spere că, printr-o minune, femeia are să-și țină gura.

Dar pare-se că înclinația înnăscută a jupânesei de a se da bine pe lângă clientele ei mai înstărite începea să potolească vremelnica iritare pe care i-o stârnise atitudinea doamnei McSimmons.

— La vreo zece kilometri de Greens Crossing, la Rosewood, își dădu ea frâu liber la limbă, trăiește o fată fără părinți, Kathleen Clairborne.

— Ea e cea care adăpostește haimanale? întrebă doamna McSimmons.

— Eu am văzut-o mai mereu în tovărășia unei singure fete – o negresă urâtă care părea a fi mai grea de cap chiar și decât ea.

— Atunci nu mai încape îndoială: asta-i casa!

— Nu m-aș mira. Kathleen Clairborne e proastă făcută grămadă. Deși zice-se că ar fi ținut singură plantația – până azi.

— Cum adică „până azi"?

— Azi unchiul ei care, din câte înțeleg, este proprietarul de drept, va prelua plantația. Totuși...

Doamna Hammond făcu o pauză, coborându-și smerită ochii.

— În ceea ce privește haimanalele și orfanii găzduiți acolo, au circulat, desigur, niscaiva zvonuri, dar de văzut, trebuie să mărturisesc că n-am văzut nimic cu ochii mei...

— N-are a face, îi tăie vorba doamna McSimmons. Spune-mi cum să ajung acolo.

Henry nu așteptă să audă îndrumările. Părăsi iute prăvălia, fără ca vreuna dintre ele să îl bage în seamă, și se duse într-un suflet la grajd.

23
Pe picior de plecare

Neștiind că Burchard Clairborne nu era singurul de care trebuia să ne temem, eu, Emma și Josepha încă tot nu părăsiserăm plantația. Dornică să aibă grijă de noi cum putea ea mai bine până în ultima clipă, Katie ținuse morțiș să ne pregătească un mic dejun copios ca să prindem puteri pentru călătorie.

Deși unchiu-său spusese că avea să sosească abia la 10, după ora 8 a și început să se audă uruitul căruțelor.

— A venit, bag seama, vremea s-o luăm din loc, am spus eu cu vocea gâtuită de emoție. Mai e un pic și unchiu-tău are să fie aici.

Katie încercă să surâdă, dar ochii i se umplură de lacrimi.

Emma și Josepha se ridicară de la masă și își luară bagajele. Auziseră și ele căruțele și știau că trebuia să ne luăm, pentru ultima dată, rămas-bun de la Katie.

În momentul acela, Burchard Clairborne păși bățos în bucătărie. Văzând însă că eram în mod vădit pe picior de plecare, hotărî să nu dea rostire vorbelor aspre pe care le avusese pe limbă și, răsucindu-se pe călcâie, ieși iar afară.

Nu mai puteam trage de timp. Venise, în cele din urmă, cruntul moment al despărțirii.

Cu inima zdrobită, m-am dus și mi-am luat pătura și fața de pernă.

— Rămâi cu bine, donșoară Katie... bolborosea Emma printre lacrimi. Te iubesc și-ți mulțumesc pentru tot, donșoară Katie... Rămas-bun, donșoară Katie...

Josepha îl ținea în brațe pe William și se ștergea la ochi cu dosul mâinii ei negre și grase. Ridicând privirea, Katie mă văzu stând cu bagajul în mâini în capătul opus al bucătăriei, așteptându-le pe celelalte două.

— Of, Mayme! exclamă ea și ochii i se umplură iar de lacrimi.

Veni încet spre mine și își deschise larg brațele. Lăsai bagajul să-mi cadă din mâini și mă prăbușii în îmbrățișarea ei.

— Nu-i așteptați pe Henry și pe Jeremiah? întrebă Katie. Spuneau că au să se întoarcă în dimineața asta.

— Mi s-ar rupe inima de durere, am răspuns eu. Are să fie mai ușor pentru toată lumea dacă noi n-o să mai fim aici. Acum că a sosit unchiu-tău, tu o să ai, orișicum, destule pe cap.

Vreme de câteva clipe, ne-am strâns tăcute în brațe.

— Te iubesc din tot sufletul, i-am șoptit eu lui Katie. N-am să te uit niciodată.

— Of, Mayme, nu vorbi așa! Ne vom revedea cât de curând. Scrie-mi când ajungeți la cunoștințele Josephei, ca să știu unde te afli, și trimite scrisoarea la prăvălia doamnei Hammond. Iar, când se va întoarce unchiul Templeton, vom veni să vă luăm cu noi.

Am dat tăcută din cap.

— Te iubesc, Mayme, șopti Katie.

Ne-am desprins din îmbrățișare și, făcând fiecare un pas îndărăt, am privit în sfârșit una în ochii celeilalte și ne-am zâmbit printre lacrimi.

Apoi am tras adânc aer în piept, mi-am luat iar pătura și bocceaua și am pornit încet spre salon, urmată de Emma și de Josepha.

— Să-mi scrieți de îndată ce ajungeți, spuse Katie. Când se va întoarce unchiul Templeton vom veni neîntârziat după voi!

Eu, Emma și Josepha, care îl ducea încă în brațe pe ăl mic, am ieșit, cu inima grea, pe ușa din dos, când numai ce se auzi

dinspre drum tropot năprasnic de copite. Ridicând ochii, am văzut un nor de praf înălțându-se deasupra copacilor încă înainte de a se ivi călărețul. Mă năpădi iarăși aceeași teamă pe care o simțisem în ultimii doi ani ori de câte ori se apropia cineva de Rosewood – teama că ni se va descoperi secretul. Mă încordai toată, pregătită parcă s-o tulesc la colibele sclavilor ca să aprind, ca odinioară, focul în vetrele de pe-acum goale. Apoi întorsei capul spre Katie, privirile ni se întâlniră și ne zâmbirăm trist una alteia, știind că ne gândeam amândouă la același lucru. Dar vremurile acelea erau acum în urma noastră. Singurii de care trebuia să ne mai ascundem, pentru binele Josephei, dar mai ales pentru siguranța Emmei și a pruncului său, erau soții McSimmons. De aceea aveam, vezi bine, de gând s-o apucăm în direcția opusă, pe drumul spre Greens Crossing. Nici prin cap nu ne trecea că cel ce gonea călare spre noi s-ar putea să fie chiar unul dintre soții McSimmons. Privind înapoi, a fost o nebunie curată să stăm pur și simplu acolo, în câmp deschis, așteptând să vedem cine sosește. Nădăjduiam, bag seama, că era tata.

Dar nu era el.

24
Interogatoriu

Când călărețul se năpusti în curte, iscând nori de praf în juru-i, nu mică ne-a fost mirarea să vedem că era nimeni altul decât Henry. Am bănuit numaidecât că se întâmplase ceva. Jeremiah nu era cu el. Nu știu dacă m-am simțit dezamăgită sau mai degrabă ușurată că nu trebuia să-mi iau iarăși rămas-bun de la el.

Nici nu se opri bine calul, că Henry sări jos din șa și, întorcând capul să scruteze drumul din spatele său, ne strigă:

— Dați-i zor, fetelor, că vine coana McSimmons! Era încă la prăvălia lu' coana Hammond când am purces io încoa, da' nu-i vreme de pierdut. Plecați degrabă!

— Ce mă fac, donșoară Katie? întrebă Emma înnebunită. Să-l iau pe ăl mic și să ne-ascundem iar în pivniță?

Katie căzu câteva clipe pe gânduri.

— Nu, Emma, răspunse ea în cele din urmă. Ar fi prea riscant acum că e și unchiul prin preajmă. Henry are dreptate. Trebuie să plecați toate și să mergeți cât de iute vă țin picioarele, măcar până ajungeți la adăpostul copacilor.

— Bine, dar cum rămâne cu Jeremiah?...

Până să mai apuc a adăuga ceva, Henry mi-o luă înainte.

— Jeremiah pornit-a la rându-i încoa. Am trecut pe lângă el în drum spre Rosewood. Da' nu-i vreme să stai să-l aștepți. Tre' să plecați numaidecât.

Înghițind cu noduri, am încercat să îmi ascund dezamăgirea și am luat-o tustrele din loc, îndepărtându-ne de casă. Neputând să mă înfrânez, am dat fuga înapoi și, cu ochii arzând de lacrimi, am îmbrățișat-o încă o dată pe Katie, pentru ultima oară, după care m-am întors repede la Emma și la Josepha și am pornit grăbite spre copaci.

Știam că Katie rămăsese pe verandă, petrecându-ne cu privirea.

Pe când ne îndepărtam în grabă, l-am luat pe William din brațele Emmei, lăsând-o să care povara mai grea – lucrurile sale și ale copilului. Josepha gâfâia de mama focului, dar gândul de a da iar ochii cu coana McSimmons îi dădea puteri să meargă mai departe. N-aș fi crezut că un munte de femeie ca ea se poate mișca atât de repede! Când am ajuns la întorsură, unde drumul cotea spre copaci, m-am oprit și am întors capul. Chiar dacă abia mai puteam să-i deslușesc silueta, Katie era încă tot acolo, pe verandă. Am ridicat brațul și i-am făcut cu mâna. Mi-a făcut și ea.

Mă trecu un fior de teamă – teama că poate n-am s-o mai revăd nicicând.

— Rămâi cu bine, Katie, am șoptit, simțind că mi se rupe inima de durere. N-am să te uit niciodată.

*

Tocmai atunci o brișcă se năpusti în curte, iscând nori de praf de jur împrejur.

Katie lăsă iute mâna jos, își întoarse privirea de la noi și intră în casă, șoptindu-i în treacăt lui Henry să se retragă și el repejor.

După ce Katie închise ușa în urma ei, Henry o luă spre șură și se făcu nevăzut.

Femeia așezată pe capră continuă să zbiere la cal și să plesnească din hățuri până ce brișca se opri în sfârșit, fulgerător și icnind din toate încheieturile, lângă ușa de la bucătărie.

Katie privi de la fereastră cum domnul Clairborne, care îl aștepta pe avocat, se apropie de șaretă.

Când doamna coborî din brișcă, bărbatul, vădit surprins, își duse repede mâna la pălărie. Fără a mai pierde vremea cu politețuri, femeia trecu direct la subiect.

— O caut pe domnişoara Clairborne.

— E înăuntru, stimată doamnă, răspunse unchiul lui Katie. Dar dacă doriţi să...

— Dumneata eşti noul proprietar? îi tăie ea vorba.

— Da, doamnă, răspunse Burchard Clairborne, vădit iritat de tonul ei autoritar.

— Atunci probabil că eşti în măsură să îmi spui dacă e adevărat zvonul despre orfanii şi fugarele de culoare ce s-au ascuns aici.

— O, da, am găsit un stol întreg de haimanale – ţânci, vreo două negrese şi o fetiţă. Dar n-avea grijă, că le-am făcut eu vânt!

— Poftim?!

— I-am spus nepoată-mii să se descotorosească de ei. Acum plantaţia e a mea şi nu vreau să-i am prin preajmă.

— Neghiobule!

— Ascultă, cucoană – nu ştiu cine eşti, dar n-ai niciun drept să îmi vorbeşti aşa! Te afli pe plantaţia mea, iar dacă nu îţi pui frâu la limbă, am să te alung, fain-frumos, la fel cum am făcut cu ei, căci, la drept vorbind, nu-mi place deloc de dumneata.

— Îmi cer scuze, mormăi doamna McSimmons, dându-şi seama că, mânioasă cum era, încălcase într-adevăr regulile bunei cuviinţe. Îmi puteţi spune când a plecat... fata de culoare?

— Fetiţa era albă şi n-am mai văzut-o de ceva vreme pe aici.

— Eu caut o fugară de culoare, nu o albă. O negresă slabă cât un ţâr, nu tocmai urâtă... cu un copil mic.

— Nu ştiu ce să zic. O fi fost şi ea pe aici, habar n-am. N-am stat să mă uit cum arată fiecare-n parte. Tot ce-mi doream era să mă descotorosesc de întreaga şleahtă. Şi, după cum v-am mai zis, aşa am şi făcut.

— Şi această duduie Clairborne, despre care se zice că nu-i prea răsărită la minte, unde-i?

— Domnişoara Clairborne e nepoată-mea. Cred că acum e înăuntru. A...

Fără să mai aştepte ca bărbatul să-şi termine vorba, doamna McSimmons se răsuci pe călcâie şi porni spre casă.

Katie stătea încă la fereastră, rugându-se cu disperare ca femeia să nu întoarcă privirea în cealaltă parte până nu vom ajunge la adăpostul copacilor.

Văzând hotărârea de pe chipul doamnei McSimmons, Katie începu să tremure. Trase adânc aer în piept și, încercând să pară calmă, ieși în prag să o întâmpine pe musafiră. Aruncând pe furiș o privire spre noi, mă văzu dispărând în spatele unui copac. Când își întoarse iar privirea, femeia o sfredelea deja cu ochi de oțel. Katie înghiți cu noduri. Doamna McSimmons se uită în direcția în care ne retrăseserăm noi, dar nevăzând nimic, întoarse iar capul spre Katie și, mijindu-și bănuitoare ochii, o măsură din cap până-n picioare. Dacă a recunoscut-o sau ba în momentul acela, Katie n-avea cum s-o știe.

— Ai adăpostit aici o negresă. Unde se află ea acum? o luă la rost femeia.

— Cine, doamnă? făcu Katie pe proasta.

— Chiar toți cei de aici sunt bătuți în cap?! exclamă ofuscată madam McSimmons. Fata de culoare pe care o adăposteai.

— Am adăpostit o mulțime de suflete, doamnă. Mayme, verișoara mea mulatră, a trăit aici vreme de doi ani.

— Și Mayme asta avea un copil mic?

— Nu, doamnă.

— Și de celelalte negrese ce s-a ales?

— Au mai fost într-adevăr câteva fete de culoare, dar ele... ăă... ele au plecat de la Rosewood de ceva vreme.

— Unde s-au dus?... De ce au plecat?

— Pentru că așa le-a cerut unchiul meu.

— Când au plecat?

— Păi... fata a plecat acum câteva săptămâni.

— Unde s-a dus?

— Acasă.

— Era o fată de culoare?

— Nu, doamnă, era albă.

— Pe mine nu mă interesează decât negresele care au stat aici! Celelalte când au plecat?

— Cu ceva timp în urmă.

— Și unde s-au dus?

— Nu știu.

— Să înțeleg că, în afară de unchiul tău, tu ești singura care a mai rămas aici?

— Da, doamnă. Eu sunt singura fată rămasă la Rosewood.

Îndoindu-se de adevărul spuselor lui Katie, madam McSimmons își roti iritată ochii de jur împrejur, de parcă s-ar fi jucat cu gândul de a scotoci întreaga casă. Într-un sfârșit, păru să renunțe însă la idee și își întoarse privirea spre Katie.

— Dacă voi afla că m-ai mințit, domnișoară, vei ajunge s-o regreți amarnic. Până una, alta, am de gând să mai fac niscaiva cercetări... și apoi mă voi întoarce.

Zicând acestea, vădit ofuscată, doamna McSimmons se întoarse cu spatele, coborî valvârtej treptele verandei, se sui în brișcă, întoarse calul și porni înapoi spre oraș, c-o falcă-n cer și cu una-n pământ.

*

Între timp, eu, Josepha și Emma ajunseserăm dincolo de cotitură, unde umbrele copacilor cădeau lungi peste drum. Nu știu de ce am mai privit o dată îndărăt – știam că n-am cum să mai văd casa.

Apoi mi-am întors iar privirea spre drum și am încetinit tustrele pasul ca să ne tragem răsuflarea. De oprit, însă, nu ne-am oprit, căci oriunde ne-am fi îndreptat și orice ne-ar fi rezervat viitorul, singura cale care ne mai rămânea era înainte.

Nu luaserăm multă apă cu noi, pentru că, una la mână, era greu de cărat, și apoi, se găsea apă din belșug în pâraiele și râulețele ce curgeau de-a lungul drumului. Așa că în răstimpuri mai poposeam pe ici, pe colo să ne potolim setea și să ne tragem sufletul. În bagajele noastre cel mai greu trăgea mâncarea. Luaserăm destul cât să ne ajungă o săptămână dacă mâncam cu măsură, chit că drumul până la negrii de care auzise Josepha avea să țină probabil ceva mai multicel.

Nu-mi păsa cât de repede mergem, atâta vreme cât ne îndepărtam de Oakwood și de pericolul de a fi zărite de careva de la plantația McSimmons. Aveam să pot răsufla ușurată abia când ne vom fi aflat la măcar vreo zece mile de Rosewood, în direcția opusă.

Nu înaintam prea iute. William era grăsuț și greu, iar căratul lui sub soarele dogoritor era o adevărată corvoadă. Îl duceam în brațe cu rândul, dar peste mai puțin de un ceas, Emma și Josepha gâfâiau deja de mama focului, nădușite și stoarse de puteri. Începeam să mă întreb *cum* om fi în stare să străbatem atâta amar de cale. William mai mergea când și când pe jos, dar fiindcă obosea repede, în scurtă vreme se cerea iar în brațe. Iar, la cât era de trupeșă, Josephei îi era greu să se ducă pe sine, darămite pe ăl mic.

Așa că trebuia, vezi bine, să ne oprim la tot pasul. Până la ceasul 10 al dimineții nu știu dacă am izbutit să străbatem trei, patru mile. Agitată, eu stăteam mai departe cu urechile ciulite și cu ochii-n patru, de teamă să nu fim cumva urmărite. Totuși, dacă ne aflam la vreo 5–6 kilometri de Rosewood, însemna că ne aflăm la vreo 10–13 kilometri de plantația McSimmons și că, până om ajunge să facem popas peste noapte, ne-om afla cale de 16–19 kilometri de primejdia de a fi zărite de ochi nedoriți.

25
La o cafea cu prietenii

Katie o petrecu cu privirea pe doamna McSimmons până ce brișca femeii se pierdu în depărtare, apoi își întoarse iar ochii în direcția noastră ca pentru a se asigura – și a se convinge – că plecaserăm cu adevărat. Mai rămase acolo vreme de câteva minute, vărsând lacrimi în care se amestecau ușurarea și durerea, apoi se șterse la ochi și porni spre unchiul ei care urmărea, în celălalt capăt al curții, descărcarea a două căruțe.

Când se apropie de el, bărbatul ridică privirea.

— Au plecat, unchiule Burchard.

— Cine-a plecat? întrebă el ursuz.

— Mayme împreună cu celelalte negrese.

Unchiu-său se uită în jur, apoi își plimbă privirea de-a lungul drumului ce ducea spre târg.

— N-am văzut pe nimeni.

Katie nu spuse nimic.

— Ei bine, nu importă, adăugă el. Bine că s-au cărăbănit. Mă bucur să văd că ți-a venit mintea la cap și ai hotărât să rămâi. Ar fi neghiobie curată să dai cu piciorul traiului fără griji pe care îl duci aici pentru ciorile alea nepricopsite...

Lui Katie îi veni un răspuns usturător pe limbă, dar se stăpâni.

— Îți dau voie să rămâi la Rosewood și să faci ce vrei, îi dădu înainte unchiul ei. Puține fete fără familie și fără bani au atâta noroc, așa că sper că ești recunoscătoare.

— N-am să rămân, unchiule Burchard, ripostă Katie.

— Poftim?!

— Am să plec și eu chiar acum.

— Cu negresele?

— Nu.

— Și unde ai de gând să te duci?

— Nu știu. Departe de aici.

Bărbatul o pironi cu privirea vreme de câteva clipe, apoi clătină dezgustat din cap.

— Ei bine... n-ai decât, mormăi ei. Mie mi se pare o nesăbuință, dar e treaba ta ce faci. Nu te aștepta să te implor să rămâi.

— Nu mă aștept, unchiule.

Burchard Clairborne aruncă iar o privire spre oraș și de astă dată se încruntă. Uitându-se și ea spre drum, Katie îl văzu pe Jeremiah venind înspre ei.

— Ăsta nu-i băiatul de culoare din târg?... bombăni unchiușău ofticat. Ce caută el aici?

— El și tatăl lui îmi sunt prieteni, unchiule Burchard.

— *Prieteni*?!

— Da, unchiule.

— Da' ce, tu n-ai decât prieteni de culoare?! Halal educație ți-a mai dat maică-ta!

— Mama m-a învățat să fiu respectuoasă cu toată lumea, ripostă Katie pe un ton tăios, nemaiputându-și stăpâni furia, după care îi întoarse pur și simplu spatele și porni spre Jeremiah. Au plecat deja, îl anunță ea pe băiat.

— Cum???... exclamă Jeremiah. Plecat-a și Mayme?...

Katie încuviință din cap.

— Mayme a spus că v-ați luat deja rămas-bun și că așa va fi mai ușor pentru amândoi.

— Ei, aș! murmură băiatul în barbă, rotindu-și privirea de jur împrejur. Când au plecat?

Katie oftă.

— Chiar înainte să ajungă aici doamna McSimmons.

— Vasăzică ea era în șareta ceea! Sper că nu le-a văzut.

— Nu, au plecat chiar la timp. Tatăl tău a fost cel care ne-a dat de știre că vine doamna McSimmons.

— Înseamnă că asta îmi striga când a trecut cu calu' pe lângă mine.

Porniră amândoi spre casă, trecând pe lângă unchiul lui Katie și oamenii acestuia. Katie simțea că unchiu-său îi urmărește cu coada ochiului, dar se strădui să nu-l bage în seamă și îl conduse pe băiat spre ușă. Văzând că sosise fiu-său, Henry ieși de după șură și porni cu pași mari după ei.

*

— Ce-ai de gând să faci, copilă? o întrebă Henry când intrară tustrei în bucătărie.

— M-am gândit că se cuvine să rămân până ce unchiul Burchard și domnul Sneed isprăvesc ce au de făcut la ora 10, răspunse Katie, după care am să mă duc la Oakwood să văd dacă găsesc ceva de lucru acolo. Valiza mi-e deja făcută, adăugă ea, arătând spre ultimul bagaj rămas pe podea.

Pironiră cu toții întristați valiza preț de câteva clipe.

— Ei bine, noi om rămâne aci cu mata câtă vreme dorești, ș-apoi om purcede împreună spre Greens Crossing. Ți-om duce noi valiza, donșoară Kathleen, că nu se cade s-o cari singurică.

— Îți mulțumesc, Henry, dar sunt sigură că am să mă descurc. Trebuie să învăț să răzbesc prin viață de una singură.

— Da' mie tot nu mi se pare un lucru la locu' lui. Chiar de ești chitită să mergi la Oakwood, dă-ne măcar voie să te ducem acol' cu una din căruțele lu' dom' Guiness, că-i cale lungă de bătut pân-acol'.

— Până una, alta, zise Katie când se așezară tustrei la masă, ce-ar fi să mai bem o ultimă cafea împreună aici, la Rosewood?

— Strașnică idee, donșoară Kathleen, răspunse Henry, încuviințând din cap.

Abia ce puse Katie apa la fiert, că ușa din spatele ei se deschise și unchiu-său păși în bucătărie.

— Ce caută negroteii ăștia în casa mea? întrebă el furios.

— Henry și Jeremiah sunt prietenii mei, răspunse Katie. Tocmai le pregăteam o cafea.

— Ți-am dat clar de înțeles, Kathleen, că nu vreau să văd picior de negru la Rosewood. Tu cu gura ta ai spus că ceilalți au plecat și...

— Unchiule Burchard, îi reteză vorba Katie, pierzându-și la rându-i răbdarea, deocamdată asta este casa *mea* – sau, mai bine zis, casa părinților mei – și va rămâne a mea până ce domnul Sneed nu va susține contrariul. Atunci am să plec și Rosewood îți va rămâne dumitale. Dar până atunci casa este a mea, și prietenii mei sunt bineveniți în ea. Iar dacă nu binevoiești să fii ceva mai respectuos cu ei, s-ar putea prea bine să îți cer *dumitale* să pleci.

Unchiu-său se holbă ea, vădit uluit de îndrăzneala cu care îi vorbise Katie, după care se răsuci, spumegând de furie, și plecă fără să zică un cuvânt.

26
Discursul avocatului

Pe la ora nouă şi jumătate, domnul Sneed sosi cu brişca la Rosewood.

Pe lângă avocat, au mai sosit şi alţii. Singurii pe care îi cunoştea Katie erau domnul Taylor, directorul băncii, pe care unchiul ei îl chemase ca martor, coana Hammond – deşi nu ştiu, zău, ce treabă avea ea cu toate cele – şi alţi câţiva cetăţeni din târg. Când se întâmplă, vezi bine, o tărăşenie dintr-astea, chestiunea trebuie consfinţită, bag seama, printr-un anunţ public ca lumea să aibă prilejul de a lua cuvântul sau de a spune dacă Rosewood mai avea datorii neplătite înainte de a se purcede la transferul de proprietate. Câţiva dintre cei de faţă se aflau pasămite acolo din pricina asta, dar marea majoritate, precum coana Hammond, veniseră doar mânaţi de curiozitate după toate câte auziseră, să caşte gura.

Orişicum, cert e că dintre cei zece, cincisprezece inşi care se adunaseră la Rosewood în urma anunţurilor date de domnul Sneed în Oakwood, Greens Crossing şi în gazeta din Charlotte, Katie nu cunoştea decât o mână de oameni.

Domnul Sneed era îmbrăcat, ca de obicei, la costum şi avea la el servieta cu acte. După sosirea avocatului, lumea se strânse încet-încet în jurul lui şi porniră cu toţii spre intrarea principală.

Katie îşi luă valiza şi o puse afară, în cealaltă parte a casei, unde oamenii unchiului ei descărcau mai departe căruţele.

Nu voia să fie nevoită a se întoarce înăuntru după ce casa avea să intre oficial în proprietatea lui Burchard Clairborne. După aceea s-a alăturat, împreună cu Henry și cu Jeremiah, micii adunări din fața casei. Unii mai trăgeau când și când cu ochiul spre ea. *Oare la ce s-or fi gândind?* se întreba Katie. Să fi fost bucuroși că, după ce îi păcălise pe toți, își pierdea acum casa părintească?

Domnul Sneed și unchiul ei se aflau deja pe verandă. Avocatul își deschise servieta și se adresă restrânsei adunări. Katie stătea, împreună cu Henry și Jeremiah, în spatele tuturor. Domnul Sneed și unchiul ei nu îi dădeau nicio atenție, dar coana Hammond și alți câțiva locuitori din Greens Crossing mai întorceau când și când capul spre ea. Katie nu își dădea seama dacă le era milă de ea sau dacă erau pur și simplu curioși să vadă ce-i în sufletul ei.

— Vă mulțumim tuturor că ați venit, îl auzi ea pe domnul Sneed. Ne aflăm aici pentru a îndeplini procedura legală privitoare la acțiunea în revendicare formulată de domnul Burchard Clairborne asupra plantației Rosewood în urma morții tragice a proprietarului de drept, domnul Richard Clairborne, fratele reclamantului. Legea prevede ca, în cadrul acestui demers, să fie ascultați, până la ultimul, toți cetățenii care ar avea plângeri cu privire la împrumuturi ori datorii neplătite sau orice alt fel de obligațiuni asupra proprietății făcute de proprietari, de moștenitorii lor sau, adăugă avocatul, aruncând pentru prima oară o privire spre Katie, de orice alte persoane, indiferent de rasă, care au trăit aici și au lucrat pe plantație după decesul domnului Richard Clairborne, al soției acestuia și al fiilor lor. Aceasta este ultima șansă ca persoanele în cauză să revendice ceea ce consideră că li se cuvine de drept, după care actele judecătorești care au fost deja pregătite, laolaltă cu noul titlu de proprietate, vor intra în vigoare, iar dreptul de proprietate asupra plantației va fi cedat domnului Burchard Clairborne, fratele defunctului.

Domnul Sneed se opri să își dreagă glasul, își puse ochelarii pe nas și începu să dea citire documentului pe care îl ținea în mână:

— „Ținând seamă de faptul că terenul și casa cunoscute sub denumirea de Rosewood, situate în apropiere de orașul Greens Crossing din comitatul Shenandoah, statul Carolina de Nord..."

Avocatul i-o dădu înainte în păsăreasca lui juridică, înșirând o sumedenie de vorbe sforăitoare precum *„pentru care motiv"*, *„în măsura în care"*, *„drept de sechestru pe averea datornicului"*, *„titlu de proprietate"*, *„servitute"*, *„păgubire"*, *„cauză dreaptă"*, *„înștiințare prealabilă"*, *„nerespectarea obligațiilor"* și așa mai departe, din care Katie nu pricepu nici măcar o duzină de cuvinte. Iar de Katie pricepuse atât de puține din cele spuse, vă dați seama că Henry și Jeremiah, care stăteau împreună cu ea în spatele mulțimii, nu pricepuseră nici măcar atâta.

Henry se aplecă spre ea și îi șopti la ureche:

— Ai zice că avocații ăștia vorbesc într-o limbă străină, zău așa!

Katie încuviință din cap, gândindu-se că, oricât de infatuat vorbea avocatul și oricât de simandicoase erau cuvintele pe care le folosea, un lucru era cert: avea să își piardă casa părintească.

Totuși, au ascultat tustrei răbdători mai departe, hotărâți să nu plece până ce avocatul n-avea să își încheie discursul.

— Dacă se află printre dumneavoastră cetățeni cărora cei de la Rosewood le sunt datornici sau care au ceva de obiectat, să vorbească acum, spuse domnul Sneed.

Tăcere. Katie se întrebă cum de venise atâta lume dacă niciunul dintre cei prezenți nu avea nimic de zis. De erau mai toți de teapa coanei Hammond, veniseră pesemne doar ca să caște gura și ca să-l vadă, după toate câte auziseră despre mine și Katie și despre isprăvile noastre, pe noul proprietar al plantației. Se făceau că nu le pasă și că nu bagă de seamă, dar când și când tot mai aruncau pe furiș câte o privire spre Katie. După ce se scrisese despre noi la gazetă, toți cei care ne știau povestea, și până și cei ce tocmai aflaseră zvonurile care circulau despre noi, ardeau pasămite de curiozitate s-o vadă în carne și oase pe Kathleen Clairborne, fata care se transformase de pe-acum într-o tânără atrăgătoare, dar care, umbla vorba, părea să țină la negri mai

mult decât era firesc pentru orișice persoană albă. Și privind-o cum stă acolo, împreună cu Henry și Jeremiah, mulți și-au spus că zvonurile pe care le auziseră trebuie să fi fost, vezi bine, cât se poate de întemeiate.

27
Un unchi ne pecetluiește soarta

Domnul Sneed puse jos documentul pe care îl citise și își aranjă ochelarii pe nas. Lumea se foia plictisită pe loc, pierzându-și parcă răbdarea la fel cum începea să și-o piardă și Katie.

Apoi avocatul luă în mână o altă foaie de hârtie.

— Acesta este noul titlu de proprietate pentru Rosewood, spuse el. În lipsa actului original care, din păcate, a fost de negăsit, conform hotărârii judecătorești și a legilor Statelor Unite și ale statului Carolina de Nord, a fost redactat, în prezența martorilor, un nou titlu de proprietate care urmează a fi acum eliberat pe numele domnului Burchard Clairborne. După ce va iscăli documentul în cauză, acestuia îi va reveni proprietatea deplină a plantației, cu toate drepturile și privilegiile aferente...

Un tropot năprasnic de copite îi curmă discursul monoton, făcându-i pe ascultători să își întoarcă, unul după altul, capetele.

Călărețul gonea pe drumul dinspre oraș, dar pentru că se afla de cealaltă parte a casei, încă n-aveau cum să îl vadă.

Tocmai când domnul Sneed hotărî să își reia discursul și să ducă până la capăt transferul proprietății, calul și călărețul numai ce se iviră în galop de după colțul casei, făcându-i pe cei din mulțime să se dea speriați la o parte, împrăștiindu-se care pe unde.

Bărbatul mâna mâncând pământul, dând bice calului să alerge cât de iute îl mai ţineau picioarele, chit că după atâta amar de drum sărmanul animal era sleit de puteri şi spumega de sudoare.

Într-o învolburare de fornăieli, scrâşnet de copite, nori de praf şi exclamaţii de-ale privitorilor, aprigul călăreţ trase de hăţuri, oprindu-se chiar în faţa verandei pe care stăteau domnul Sneed şi Burchard Clairborne. Calul, trezindu-se brusc înconjurat de atâţia oameni, se cabră şi se puse a lovi agitat din copite. Toţi ochii se ridicară spre necunoscutul ce întrerupsese în chip atât de furtunos ceremonia. Purta haine simple şi o pălărie cafenie pe care, la cât era de murdară şi de ponosită, ai fi zis că nu şi-o scosese de pe cap de cel puţin douăzeci de ani, şi nu părea să se fi bărbierit de o săptămână. Nimeni dintre cei prezenţi, nici măcar Katie, nu avea habar cine este bărbatul.

— Ce înseamnă, mă rog, asta? se răţoi la el domnul Sneed. Suntem în mijlocul unui demers juridic.

— Tocmai pentru asta mă aflu aici, răspunse bărbatul fără să descalece, încercând să îşi calmeze calul. Dumneata ăi fi alde Sneed?

— Da, eu sunt avocatul Leroy Sneed.

— Mda, mi s-a spus în târg că am să te găsesc aici. De îndată ce am adus vorba de Rosewood a fost pomenit numele dumitale, şi aşa am înţeles că nu mai am nicio clipă de pierdut. Nădăjduiesc doar că n-am ajuns prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Pentru transferul proprietăţii. Înţeleg că aţi întocmit un nou titlu de proprietate pentru Rosewood.

— Aşa este. Îl ţin chiar acum în mână. Şi vă încredinţez că totul este perfect legal. Oricum, nu văd de ce te-ar privi asta pe dumneata şi ce te îndreptăţeşte să stârneşti asemenea harababură.

— Un singur lucru, domnule Sneed: actul pe care îl ţii în mână s-ar putea să nu fie atât de legitim precum crezi, ripostă bărbatul.

— Ce vrei să zici cu asta? Eşti şi dumneata avocat?

— Nu, nu-s avocat.

— Atunci cine eşti, mă rog, şi cu ce drept...

— Sunt proprietarul acestei case, al acestui teren și al întregii plantații, asta sunt.

— Poftim?! Cum îndrăznești să faci asemenea afirmații?!

— Am să-ți arăt numaidecât dacă ai puțină răbdare, răspunse bărbatul, descălecând și legându-și calul de parmaclâc. Aici, adăugă el, deschizându-și desaga aninată de șa, am titlul de proprietate *autentic*.

— Imposibil!

Bărbatul scoase din desagă o foaie împăturită, cu marginile zdrențuite și îngălbenite de vreme și, făcând un pas în față, i-o întinse domnului Sneed, spunând:

— Ai să vezi că actul ăsta e mai legitim decât cel pe care îl ții în mână.

Avocatul despături foaia de hârtie și își aruncă repede privirea peste ea. Încet-încet se schimbă la față. Stupoarea ce i se citea în ochi dădea clar de înțeles că nu mai avea ce să obiecteze.

— Bine, dar... nu înțeleg, îngăimă el. De unde ai documentul acesta?... Cum a ajuns în posesia dumitale?... Și în fond și la urma urmei, cine ești dumneata?

— Numele meu este Ward Daniels, răspunse bărbatul. Iar titlul de proprietate mi-a fost transmis de către proprietara plantației Rosewood, sora mea – Rosalind Daniels Clairborne.

28
Răsturnare de situație

La auzul numelui, Katie, care urmărise uluitoarea turnură a evenimentelor la fel de derutată ca toți ceilalți, făcu ochii mari.

Ward Daniels. Numele nu însemna absolut nimic pentru cei din jurul ei, dar pentru ea cele două cuvinte aveau o însemnătate uriașă. Și asta nu pentru că bărbatul spusese că el este proprietarul de drept al plantației. La început, Katie nici măcar nu sesiză importanța acestui lucru, și nici faptul că asta schimba dintr-odată totul. Pentru ea, tot ce conta în clipele acelea era că îl are în față pe unchiul pe care îl crezuse de mult mort. Rămase nemișcată, uitându-se la el năucită, fără să își dea seama ce însemna asta, fără să audă murmurele celor din jur și fără să vadă capetele ce se întorceau curioase spre ea.

Apoi porni încet prin mulțime. Oamenii se dădeau la o parte din calea sa, șușotind între ei. Când ajunse în dreptul verandei, toate privirile erau ațintite asupra ei. Chiar de Katie încă nu se dumirise, fără doar și poate că toți ceilalți pricepuseră deja ce însemna această uluitoare răsturnare de situație.

Văzând-o că se apropie, domnul Sneed își îndreptă ochii spre ea. Urmându-i privirea, noul venit întoarse și el capul.

Când dădu cu ochii de fata ce stătea la trei picioare de ei, se făcu alb la față și rămase parcă fără glas.

— Bună ziua, unchiule Ward, îl salută nepoata lui. Eu sunt Kathleen.

Bărbatul rămase mai departe încremenit, de parcă numele nu i-ar fi spus nimic. Apoi începu să dea încet din cap.

— Doamne, Kathleen... semeni leit cu mamă-ta!... Preţ de o clipă a fost cât pe ce să cred că o am în faţă pe Rosalind.

— Mama... a murit, unchiule Ward, şopti Katie.

— Da, Kathleen, ştiu... şi îmi pare tare rău... De aceea mă aflu aici. De îndată ce am aflat vestea, am venit cât de iute am putut.

În cele câteva secunde câte trecuseră de când fusese rostit numele Daniels, mintea lui Burchard Clairborne părea să fi amorţit. În scurtă vreme, însă, acesta se dezmetici şi făcu un pas înainte.

— Stai aşa! se oţărî el. Oricine-ai fi, stimabile – şi nu sunt eu în măsură să spun că nu eşti cine pretinzi a fi – se vede treaba că ai înţeles greşit anumite lucruri. Casa asta şi tot ce ţine de ea a fost a fratelui meu, iar acum că el nu mai trăieşte – după cum am ajuns s-o aflăm cu toţii – proprietatea îmi aparţine de drept *mie*. De aceea se află aici domnul avocat, iar noul act de proprietate pe care îl ţine în mână şi care a fost făcut pe numele meu e cât se poate de legitim.

— Şi cine eşti, mă rog, dumneata? întrebă domnul Daniels.

— Clairborne... Burchard Clairborne, fratele răposatului.

— Aha... Deci Kathleen e şi nepoata dumitale?

— Da. Sunt unchiul ei şi, prin urmare, plantaţia îmi revine acum mie.

— Mai domol, cumetre! De fapt, Rosewood nu a aparţinut nicidecum fratelui dumitale.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— După cum reiese din titlul acela de proprietate, răspunse domnul Daniels, arătând cu capul spre avocat, dreptul de proprietate asupra plantaţiei a fost transmis surorii mele.

Ambii bărbaţi îşi întoarseră privirea spre domnul Sneed, care parcurgea încă documentul.

— Mă tem, domnule Clairborne, că are dreptare, spuse cu vocea tărăgănată avocatul. Nu înţeleg cum e cu putinţă şi

sunt la fel de bulversat cum cred că ești și dumneata, dar acest titlu de proprietate este întocmit pe numele doamnei Rosalind Clairborne și a fost consemnat conform prevederilor legale.

— Dar trebuie să fie o greșeală la mijloc, obiectă Burchard. E un fals!

— Mă îndoiesc, domnule Clairborne, răspunse avocatul. După părerea mea, acesta este un document perfect legal care precedă și anulează noul act de proprietate întocmit de mine. Mă tem că nu mai e nimic de făcut.

— Ei bine, titlul acela de proprietate o fi fost el făcut pe numele lui Rosalind Clairborne, dar ea nu mai trăiește. Or, asta nu înseamnă că actul își pierde orice valoare?

— În lipsa unui testament, răspunse domnul Sneed, dreptul de proprietate asupra plantației îi revine rudei cele mai apropiate.

— Eu sunt ruda cea mai apropiată! sări Burchard.

— Nu neapărat, domnule Clairborne, răspunse avocatul. Dacă acest domn este, într-adevăr, fratele răposatei și se poate legitima ca atare, și asta cu atât mai mult cu cât se află aici și fiica doamnei Rosalind Clairborne, mă tem că dumneata, fiind doar cumnatul defunctei, nu ai fi în măsură să revendici...

— Bine, dar e de-a dreptul ridicol! îi curmă Burchard vorba, spumegând de furie. Plantația asta s-ar fi cuvenit să fie a mea de la bun început și n-am să mă las până ce n-are să fie. Dacă nu pui în aplicare noul titlu de proprietate, se răsti el la Sneed, am să găsesc un alt avocat care o s-o facă!

— Ar mai fi ceva, interveni în discuție celălalt unchi al lui Katie. Dacă vă uitați pe dosul foii, veți vedea că sora mea mi-a transferat dreptul de proprietate acum mai bine de zece ani.

Domnul Sneed își ajustă iar ochelarii pe nas și citi cuvintele scrise de mână pe cealaltă parte a foii.

— Rosalind mi-a spus că bărbatul ei își făcea griji în privința dumitale, domnule Clairborne, continuă Ward Daniels. Richard se temea că, dacă ar fi să pățească vreodată ceva, dumneata – care îi purtai, din câte am înțeles, dușmănie din pricina unei moșteniri de familie – te-ai face luntre și punte ca să pui mâna

pe Rosewood. Ca să împiedice asta, Richard a trecut plantaţia pe numele ei, iar când m-am întors eu din California, Rosalind mi-a cedat mie dreptul de proprietate în schimbul aurului pe care i l-am lăsat în păstrare. N-am acordat mare atenţie actului şi n-am socotit niciodată că Rosewood îmi aparţine – era doar un zălog dat de sora mea pentru aurul pe care i-l lăsasem.

Auzind vorbindu-se de aur, lumea se puse iar pe şuşotit. Coana Hammond şi domnul Taylor, care ştiau câte ceva despre asta, începeau a desluşi bunăoară misterul monedelor şi al pepitelor de aur cu care venise cândva Katie în târg.

Cuvântul o trezi şi pe Katie din visare.

— Vai, unchiule Ward, îmi pare rău, dar... a trebuit să vindem aurul!

Bărbatul îşi întoarse privirea spre ea, neînţelegând la început despre ce vorbeşte nepoata lui.

— Rosalind ţi-a dat aurul... ţie? întrebă el nedumerit.

— Nu, l-am găsit împreună cu Mayme! Dar mama luase două împrumuturi de la bancă şi a fost singura cale de a salva plantaţia!

Domnul Taylor îşi coborî jenat privirea în pământ. Într-o comunitate restrânsă precum cea din Greens Crossing, vestea unei executări silite nelinişte pe toată lumea şi tocmai de aceea, câtă vreme avusese de-a face cu Katie, ţinuse dinadins sub tăcere întreaga tărăşenie.

— Am înţeles, făcu domnul Daniels, dând gânditor din cap. Nu-ţi face griji în ceea ce priveşte aurul, Kathleen. Nu era oricum cine ştie cât, şi nu ăsta-i motivul pentru care m-am întors. Ai să-mi povesteşti totul pe îndelete mai târziu.

— Staţi aşa! exclamă Burchard. Domnule Sneed, vreau să ştiu ce ai de gând să faci în privinţa revendicării făcute de mine şi a noului titlu de proprietate întocmit pe numele meu.

— Mă tem că nu am ce să fac, domnule Clairborne, răspunse avocatul. Acest domn deţine un act perfect legal care îl face proprietarul de drept al plantaţiei, şi este, pe deasupra, ruda cea mai apropiată a fostului proprietar care se pare că nu a fost

nicidecum Richard Clairborne, ci soția sa, răposata Rosalind Daniels Clairborne. În lumina acestor considerente, se pare, domnule Clairborne, că nu ești în măsură să revendici nimic, că noul titlu de proprietate este nul și că mie nu îmi mai rămâne nimic de făcut aici.

Sneed îi înapoie domnului Daniels titlul de proprietate, își scoase ochelarii de pe nas și începu să își îndese hârtiile la loc în servietă.

— Ești liber, desigur, să apelezi la instanță, adăugă el, uitându-se la Burchard. Dar, în momentul de față, mie nu îmi mai rămâne decât să vă urez tuturor o zi bună.

Zicând acestea, avocatul coborî de pe verandă și porni spre șareta pe care și-o parcase de cealaltă parte a casei. Într-un târziu, privitorii, ce încă tot mai discutau cu însuflețire între ei, începură încet să se împrăștie, întorcându-se fiecare la calul sau la căruța lui. Vânăt de supărare, Burchard Clairborne coti pe după casă și se făcu nevăzut.

29
Unchiul și nepoata

Domnul Daniels și nepoata lui stăteau încă în dreptul verandei, în timp ce toți ceilalți se îndepărtau încet, trăgând cu ochiul spre ei și șușotind mai departe, când Katie, dându-și seama că pe noul sosit îl cunoștea la fel de puțin ca pe unchiu-său Burchard, începu să se neliniștească.

— Ăă... eu ce să fac, unchiule Ward? îl întrebă ea cu jumătate de gură.

— Mă tem că nu înțeleg ce vrei să zici, Kathleen, răspunse unchiul ei nedumerit, punând actul de proprietate la loc în desagă și dezlegându-și calul.

— Adică... vrei să plec sau... sau vrei să rămân?... Eu... eu tocmai mă pregăteam de plecare.

— De ce, Doamne iartă-mă, mi-aș dori eu să pleci??? Vrei să spui că alde Burchard te-a alungat de la Rosewood?

— Nu, unchiul Burchard mi-a dat voie să rămân, dar eu n-am vrut...

— Ei bine, din partea mea poți să rămâi liniștită. N-am niciun plan cu plantația asta. Și la urma urmei, asta-i casa ta, nu a mea! Ești mai îndreptățită ca oricine să te afli aici.

— Unchiul Burchard avea de gând să preia frâiele plantației și le-a izgonit pe toate prietenele mele. Or, fără ele nu voiam să rămân nici eu aici. Unchiul se purta urât cu mine.

— Mda, păi... din câte am văzut, n-aş putea spune că asta mă miră.

— Unchiule Ward... ai să pui stăpânire pe Rosewood, aşa cum avea el de gând?

— Nici vorbă! N-am eu stofă de plantator! exclamă domnul Daniels, izbucnind în râs. Am socotit doar că se cuvine să vin să îmi iau rămas-bun de la soră-mea şi să văd cum stau lucrurile pe aici. De îndată ce am citit articolul despre voi am ştiut că trebuie să purced neîntârziat încoace, chit că, în afară de puţinul pe care l-am aflat din ziar, habar n-aveam ce am să găsesc la sosire. Orişicum, aşa cum ţi-am mai zis, socotesc că tu eşti mai îndreptăţită decât oricine să te afli aici.

Amintindu-şi de ce se întâmplau toate astea, redeveni serios.

— Condoleanţe, Kathleen. Îmi pare rău că nu m-am întors s-o văd pe mamă-ta cât era încă în viaţă.

Katie dădu din cap, apoi îl întrebă:

— Şi... chiar nu te superi dacă rămân?

— Cum să mă supăr? Ba dimpotrivă: vreau să rămâi, Kathleen. Sigur că vreau să rămâi! Cum aş putea să-mi doresc altceva?

— Ştiu şi eu?..., şopti Katie şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Asta n-a fost niciodată casa mea şi nu-i nici acum, spuse unchiul ei. Din câte am auzit, tu ai ţinut oricum plantaţia de câţiva ani încoace... ajutată doar de fata aceea de culoare de care am citit în gazetă. Cum o cheamă?

— Mayme, răspunse Katie.

— Aşa... Şi ea unde-i acuma?

Amintindu-şi brusc de mine, de Emma şi de Josepha, Katie făcu ochii mari. Plecaserăm de un ceas, poate chiar două. Şi nici măcar nu ştia unde!

— Pot să rămână şi prietenele mele la Rosewood? întrebă ea înfrigurată.

— Care prietene?

— Mayme şi celelalte negrese care au trăit aici cu noi şi ne-au ajutat să avem grijă de plantaţie!

— Sigur că pot să stea şi ele... De ce n-ar putea? Sunt aici?

— Nu, au plecat. Le-a alungat unchiul Burchard.

Între timp, mai toți târgoveții o porniseră cu caii și cu șaretele înapoi spre casă, discutând mai departe cu însuflețire despre nebănuita răsturnare de situație la care fuseseră martori și de care în scurtă vreme, mulțumită coanei Hammond, avea să afle toată suflarea din oraș. De cealaltă parte a casei, mânios nevoie mare, Burchard se mai răstise o vreme la avocat, după care domnul Sneed se pregăti de plecare, iar domnul Clairborne se apucă, împreună cu oamenii săi, să-și încarce catrafusele înapoi în căruțe.

Văzând ce se întâmplase și bucuroși pentru Katie, Henry și Jeremiah se îndepărtaseră și ei laolaltă cu ceilalți.

— Henry... Jeremiah! strigă Katie, cu mintea zbârnâind, alergând după ei.

Unchiu-său rămase locului, ținându-și calul de dârlogi.

— Unchiule Ward, îi strigă Katie, te rog să aștepți aici... Jeremiah, fii bun și pune degrabă șaua pe calul meu!

Fără să mai aștepte alte invitații, băiatul o tuli spre grajd.

— Io ce să fac, donșoară Kathleen? o întrebă Henry.

— Nimic, Henry. Tu rămâi aici și stai cu ochii-n patru. Nu vreau să-l las pe unchiul Burchard singur la Rosewood. La cât e de furios, nu se știe ce ar fi în stare să facă. Eu și unchiul Ward ne vom întoarce cât putem de repede.

— Bine, donșoară Kathleen, da' un' te...

Fără să mai aștepte ca Henry să își termine vorba, Katie dădu fuga înapoi la domnul Daniels, care o aștepta perplex acolo unde îl lăsase.

— Unchiule Ward, nu te supăra, dar trebuie să vii cu mine, îi spuse ea zorită. E din cale afară de important să le ajungem din urmă, așa că va trebui să gonim ca vântul și ca gândul! Mă duc să-mi iau calul și mă întorc acuși!

Zicând acestea, se făcu iar nevăzută. În drum spre grajd, trecu în goană pe lângă domnul Sneed, care tocmai se suia în șaretă, și pe lângă unchiu-său Burchard care stătea alături, spumegând de furie, împreună cu doi dintre oamenii lui. Nu îndrăzni să ridice privirea spre el, dar îl auzi strigând după ea:

— Să nu crezi că lucrurile se încheie aici, Kathleen! Am să mă-ntorc cu un avocat sadea, nu cum e curca asta de Sneed, ș-atunci om vedea noi dac-o mai sta în picioare actu' ăla al maică-tii!

Peste un minut, Katie țâșni călare pe ușa grajdului, cu Jeremiah fugind în urma ei. După ce trecu pe sub streașină, se îndreptă în șa și porni în galop spre locul în care o aștepta unchiu-său Ward.

— Ești gata, unchiule?

— Sunt, dar încă tot nu știu pentru ce, răspunse bărbatul.

— Lasă că am să-ți explic eu totul pe drum... Trebuie să le ajungem din urmă! Ai titlul de proprietate? E important să-l iei cu tine.

— Da, îl am, răspunse unchiu-său, încălecând la rându-i. De ce? Ce vrei să faci cu el?

— Dacă nu-l vede cu ochii ei, Mayme n-are să mă creadă. Uneori nu-i chip s-o înduplеci atunci când socotește că acționează spre binele meu. Și odată ce-i chitită să plece, nu se va învoi în ruptul capului să se întoarcă dacă nu vede cu ochii ei dovada că spunem adevărul!

Zicând acestea, Katie o și luă din loc, iar Ward Daniels, chit că nu înțelegea încă nimic, o urmă.

— Hei, Kathleen, așteaptă! strigă el după ea. Calul meu e stors de puteri, sărmanul. Lasă-mă să-i dau măcar niște apă.

— Sunt destule pâraie de-a lungul drumului! îi strigă Katie, gonind mai departe spre copaci.

Neavând încotro, unchiu-său dădu pinteni calului și se căzni s-o ajungă din urmă.

30
Pe urmele noastre

Pe la ora unsprezece, soarele era sus pe cer, iar noi eram rupte de oboseală. Năduşită toată, sărmana Josepha abia îşi mai târa picioarele. Şi numai ce porniserăm la drum! Cum om birui a străbate 50 de mile, habar n-aveam. Pentru că Emma şi William erau şi ei la capătul puterilor, am cotit de pe drum, lângă râuleţul ce curgea alături şi ne-am aşezat la umbra unui stejar bătrân să ne tragem sufletul şi să luăm ceva în gură. După ce am băut cu toţii pe săturate din apa pârâului, am mâncat nişte pâine cu brânză şi apoi am mai tras o duşcă de apă ca să alunece mai bine mâncarea, n-a trecut mult şi ne-a cuprins toropeala. Peste nici zece minute, Josepha şi William dormeau deja buştean, iar eu şi Emma nu mai aveam mult şi îi ajungeam din urmă. Ce să-i faci? O zi călduroasă te trage mai mereu la somn.

*

Katie mâna mâncând pământul. În goana cailor, ea şi unchiu-său Ward, pe care abia ce îl cunoscuse, nu apucară a discuta prea multe, aşa că orice lămuriri avusese ea de gând să-i dea trebuiau, vezi bine, să mai aştepte. Orice o fi fost în mintea lui, bărbatul o urma însă fără să crâcnească.

Din ceea ce mă auzise vorbind cu Josepha, Katie ştia că ne îndreptăm spre Nord. La răscrucea de după plantaţia domnului Thurston, ea şi unchiul ei au luat-o însă în direcţia greşită.

Nevăzând pe nimeni de-a lungul drumului, după vreo douăzeci de minute de mers în galop, Katie conchise că n-aveam cum să fi ajuns atât de departe. Cei doi se întoarseră atunci la răspântie și de astă dată o luară în direcția potrivită.

De-a lungul drumului, se opriră de vreo două ori să își adape caii. Sleit de oboseală, calul domnului Daniels înainta însă din ce în ce mai greu. Cu toate astea, cei doi merseră mai departe, îndemnându-și caii să alerge cât puteau ei de iute.

*

Câtă vreme s-a scurs după ce ne-a furat somnul n-aș putea să vă spun, dar pesemne că n-am dormit prea mult. Afară era călduț și bine, iar, cu pârâul șopotind alături și boarea adiind lin prin frunzișul stejarului, în jur domnea o pace de nu-ți venea să mai pleci. Noi aveam însă cale lungă de bătut până la negrii de care auzise Josepha, or n-aveam să ajungem acolo în grabă dacă dormeam câte patru ceasuri pe zi. Unde mai pui că nu puteam sta pe pace câtă vreme ne aflam încă în vecinătatea plantației McSimmons. Când m-am deșteptat, amintindu-mi unde ne aflam și ce aveam de făcut, am știut că, oricât de frumos și de liniștit o fi fost acolo, trebuia s-o luăm repejor din loc.

Am scuturat-o ușor pe Emma, care dormea lângă mine.

— Emma, trezește-te... Josepha, e vremea să purcedem mai departe.

După ce ne-am dezmeticit încet-încet tustrele, m-am dus să îmi fac nevoile în pădure. La întoarcere, numai ce aud tropot de copite. Ciulii urechile. Păreau să fie cel puțin doi cai. Am dat fuga la celelalte.

— Se apropie niște călăreți! Să ne ascundem după tufăriș. Nimeni să nu scoată un cuvânt. Ai să stai cuminte, da, William? I-am întrebat pe ăl mic pe când fugeam spre ascunziș.

Peste vreo zece secunde, se auziră doi cai străbătând în goană podețul de lemn de peste pârâul pe care trecuserăm și noi cu ceva vreme în urmă.

Când călăreții se apropiară, Emma numai ce își ițește capul de după tufă și aruncă o privire spre drum.

— Emma, ce faci?! am exclamat eu în șoaptă. Lasă capul jos!

— Voiam numa' să văz cine...

Fără să-și mai ducă vorba la capăt, sări în picioare și strigă:

— E donșoara Katie! Uite...uite! E chiar ea!

Nici una, nici două, Emma o zbughi spre drum, strigând din adâncul bojocilor.

Am luat-o la fugă după ea, iar Josepha, izbutind să se ridice cu chiu, cu vai în picioare, ne urmă la rându-i. Până să ajungem noi la drum, călăreții erau deja departe. Emma însă făcea, vezi bine, o hărmălaie pe care n-o putea acoperi nici măcar zgomotul copitelor. Cel de-al doilea călăreț trase de hățuri și privi îndărăt. Nu îl cunoșteam, așa cum nu ne cunoștea nici el pe noi. O expresie năstrușnică îi apăru pe chip când văzu două fete de culoare ce alergau după el, strigând de mama focului. Și nu știu, zău, ce-o fi gândit omul când zări, ivindu-se din tufăriș, o a treia negresă, mare cât casa!

Deslușind la rându-i zarva și observând că unchiu-său se oprise, Katie trase de hățuri și întoarse calul. Peste o clipă gonea deja întins înspre noi, pe lângă celălalt călăreț. Opri într-un nor de praf, sări jos din șa și, fără să își mai bată capul cu hățurile, lăsă calul în mijlocul drumului și o luă la fugă spre noi.

— Mayme... Mayme! N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat! El e unchiul Ward... unchiul pe care îl credeam mort! A sosit tocmai când avocatul era pe cale să treacă plantația pe numele unchiului Burchard... și a pus capăt întregii situații, arătându-le titlul de proprietate. Mai ții minte actul de proprietate pe care îl tot căutau... actul original? Ei bine, mama i l-a dat unchiului Ward. La el era! Rosewood nu îi aparținea, de fapt, tatei, ci mamei mele, iar ea a trecut-o pe numele fratelui ei când unchiul Ward i-a dat aurul... Așa că acum plantația este a lui, nu a unchiului Burchard... și el ne dă voie să rămânem toate la Rosewood!

N-am înțeles nici jumătate din ceea ce turuise Katie așa, pe nerăsuflate, dar fericirea ce i se citea pe chip spunea tot ce trebuia să știu. Între timp ne adunaserăm toate în cerc. Unchiul lui Katie se apropie încet și își opri calul în dreptul nostru. Ridicând

privirea, am remarcat numaidecât asemănarea dintre el și tata. I-am zâmbit, iar el mi-a întors zâmbetul.

— Tu trebuie să fii vestita Mayme de care îmi tot vorbește Kathleen.

Am încuviințat din cap și am făcut restul prezentărilor, arătând spre celelalte două negrese:

— Iar ele sunt Emma și Josepha.

— Și William! sări Emma, căci ăl mic, trezindu-se brusc părăsit pe malul pârâului, numai ce se ivi copăcel în spatele nostru.

— Măi să fie, Kathleen, păi voi sunteți o trupă în toată legea! exclamă unchiul ei. Acum înțeleg, bag seama, de ce-a vrut nen-tu Burchard să le facă vânt – toate prietenele tale-s de culoare.

Katie încuviință din cap.

— Ei bine, mie puțin îmi pasă, continuă unchiul ei. E loc pentru toți pe lumea asta, așa am eu obiceiu' să zic. Ș-apoi, nici nu știu câtă vreme am să stau eu la Rosewood, că am venit cu gând să fac doar o vizită.

Acum că se limpeziseră lucrurile, să zicem așa, cu toate că în ceea ce ne privea încă tot nu erau întru totul limpezi, Katie și unchiul ei apucară în sfârșit să vorbească mai pe îndelete.

— Cum ai aflat de situația de la Rosewood, unchiule Ward? îl întrebă Katie.

— Chiar nu știi?

— De unde să știu?

— Am citit despre voi două într-o gazetă din Nord. Așa am aflat că Richard și Rosalind au murit și mi-am spus că se cuvine să vin să văd dacă pot să-mi ajut cumva nepoata.

— Nu știai că unchiul Burchard pretinde că Rosewood e a lui și că a cerut să fie întocmit un nou titlu de proprietate?

— În ziar nu scria decât că un frate de-al lui Richard urmează să preia posesia plantației. Abia în Greens Crossing am dat cu ochii de un anunț afișat pe un panou și, întrebând în stânga și-n dreapta, am aflat ce se pune la cale. Așa că i-am dat zor ca să opresc toată tărășenia.

— Nici nu știi cât mă bucur c-ai făcut-o, unchiule Ward! exclamă Katie.

— Și pare-se c-am picat taman la țanc, zise bărbatul, coborând din șa și pornind cu calul spre pârâu. Vasăzică fratele cu pricina era alde Burchard.

Katie își luă calul de dârlogi și porni după el, urmată de noi toate.

— Dar eu încă tot nu înțeleg cum vine treaba asta, unchiule Ward. De ce a trecut mama plantația pe numele tău?

— Ea și Richard stăteau tot timpul cu frica-n sân din pricina lui nen-tu Burchard. Și, uite așa, când m-am întors eu din California și am rugat-o să-mi țină aurul la ea, Rosalind a socotit cu cale să îmi dea ceva în schimb. I-am zis că nu-i nevoie, dar ea a stăruit. A spus că așa-i corect, să-mi dea ceva chezășie pentru aurul pe care i-l lăsam, și nu s-a lăsat până nu m-am învoit.

— Îmi pare rău că am vândut tot aurul, unchiule Ward.

— Ți-am spus, doar, că nu pentru aur m-am întors. Dar ia zi-mi, ce ați făcut cu el?

— L-am folosit ca să salvăm plantația, răspunse Katie. Câtă vreme tata se afla pe front, mama a luat două împrumuturi de la bancă, iar după ce au fost uciși, creditele au ajuns la scadență. Așa că, după ce am găsit aurul, l-am folosit ca să achităm datoria la bancă.

— Atâta bai să fie. Eu unu' mă bucur că a folosit la ceva bun. De venit, am venit numai ca să văd dacă ești bine și să îți spun cât de rău îmi pare pentru măicuța ta. Iar dacă, mulțumită aurului găsit de mine în California, plantația n-a ajuns pe mâna vreunui bancher hrăpăreț, a meritat, bag seama, toată truda.

— Poți să-i dai, donșoară Katie, ăi 55 de dolari de mi-i dăduși mie, se băgă în vorbă Josepha. Io n-am nevoie de ei. Ce, Doamne iartă-mă, să fac io, o negresă amărâtă, cu atâta bănet?

Katie se uită la mine și ne pufni pe amândouă râsul. Unchiul ei își plimbă privirea de la una la alta, apoi începu să râdă și el domol.

— Toate patru la un loc avem în jur de 200 de dolari, unchiule Ward, spuse Katie. Ţi-i dăm pe toţi dacă doreşti. Am împărţit banii între noi înainte de plecare, pentru că ele m-au ajutat la culesul bumbacului. E mult mai puţin decât valora aurul, dar e totuşi ceva.

— Aţi cules până şi bumbac??? se minună bărbatul.

— Da, am câştigat peste 400 de dolari din vânzarea bumbacului.

— Păi, asta înseamnă o căruţă de bani! Şi nu, Kathleen, nu vreau să îmi daţi banii voştri. Ce, Doamne iartă-mă, să fac eu, un alb amărât, cu atâta bănet? N-am dreptate, doamnă? adăugă el, uitându-se la Josepha.

Negresa se zgâi la el cu ochii cât cepele. Era prima oară când un alb îi spunea *„doamnă"*.

— Şi nici cu o plantaţie nu cred c-aş şti ce să fac, îi dădu înainte unchiul lui Katie. În tot acest timp am păstrat actul de proprietate doar din respect pentru Rosalind, cu gândul că într-o bună zi, că i-o conveni ori ba, am să trec plantaţia înapoi pe numele ei. Iar acum s-ar cuveni pasămite s-o trec pe numele tău, Kathleen. În felul ăsta, Rosewood are să fie a ta şi n-o mai putea să ţi-o ia nimeni.

M-am uitat la Katie şi am văzut că avea lacrimi în ochi. Ştiu că îi venea să îşi strângă unchiul în braţe, dar pentru că abia ce-l cunoscuse, nu îndrăzni. Asta nu schimba însă cu nimic adânca recunoştinţă pe care i-o purta bărbatului ce stătea în faţa ei.

— Bine, dar nu sunt, oare, prea tânără? întrebă ea. Unchiul Burchard s-ar putea întoarce să ne facă necazuri.

— S-ar putea. Câţi ani ai tu, Kathleen?

— Tocmai am împlinit şaptesprezece ani.

— Hm... O să aşteptăm până împlineşti 18 sau 21 de ani, cum socoteşti tu că-i mai bine, şi atunci o să încheiem toate actele cum scrie la carte, ca nen-tu Burchard să nu mai aibă ce face. Ei, dar ce mai aşteptăm aici? Acum că ţi-ai găsit prietenele e vremea, bag seama, să ne întoarcem cu toţii la Rosewood.

— Bine, dar cum? întrebă Katie, plimbându-şi privirea peste noi. Nu avem decât doi cai. Va trebui să ne întoarcem cu o căruţă.

— Vrei să mă duc eu după căruță? întrebă unchiul ei.

— Ai să găsești calea?

— Eu zic că da.

— Henry – negrul cu care m-ai văzut stând de vorbă la Rosewood – ar trebui să fie încă acolo. Spune-i ce s-a întâmplat și roagă-l să te ajute. Henry are să știe ce-i de făcut. Are să aleagă căruța cea mai potrivită și are să înhame la ea un cal de-al nostru, ca al tău să-și poată trage sufletul. Poți să iei calul meu, dacă dorești.

— Și tu vrei să rămâi aici, cu ele?

Katie încuviință din cap.

— Bine atunci.

Ward Daniels îmi aruncă o privire, apoi se uită iar la Katie.

— N-a cerut să vadă actul, spuse el pe un ton mucalit, arătând cu capul spre mine.

— Ce act? întrebai eu.

Katie șovăi, privindu-mă încurcată.

— I-am spus că n-ai să mă crezi, dacă nu aducem cu noi titlul de proprietate ca să te încredințezi că spunem adevărul.

— N-aveam, bag seama, de ce să mă îndoiesc de spusele voastre. Totuși, nu m-aș supăra să-l văd cu ochii mei.

Domnul Daniels scoase documentul din desagă și i-l întinse lui Katie.

— Inițial titlul de proprietate era făcut pe numele mamei, nu al tatei, ne explică ea, după ce documentul fu trecut din mână în mână. Ceea ce înseamnă că unchiul Burchard nu are niciun drept asupra plantației. Când unchiul Ward i-a lăsat în păstrare aurul, drept zălog, mama a trecut plantația pe numele lui. Vedeți, aici s-a iscălit cum că îi transmite dreptul de proprietate lui Ward Daniels.

— Ăsta mi-s eu! exclamă zâmbind unchiul ei.

— Cu alte cuvinte, unchiul Ward este proprietarul de drept al plantației. Iar el se învoiește să rămânem toate la Rosewood.

— Tare-ți mulțămim, dom' Daniels, zise Josepha. Io mi-s Josepha Black și-s bucuroasă din cale-afar' să te cunosc, adăugă ea, întinzându-i mâna.

Domnul Daniels îi strânse, zâmbind, mâna neagră și dolofană.

— Oi căta să-ți fiu pe plac, continuă negresa, și te-oi sluji cum oi putea io mai bine, așa cum am slujit-o și pe donșoara Katie.

— Iar ea este Emma, zise Katie. Emma și băiețelul ei, William, au stat cu noi la Rosewood de la bun început.

— Și tu, Mayme, ce zici? întrebă bărbatul, întorcându-se spre mine. Am citit în gazetă că și tu ți-ai pierdut familia, la fel ca nepoata mea. Vrei și tu să rămâi la Rosewood?

Am ridicat privirea spre el, dându-mi în sfârșit seama că nu era doar unchiul lui Katie, ci și al meu.

— Da, domnule Daniels. Rosewood este căminul meu, iar aceasta este singura familie care mi-a mai rămas.

— Prea bine. Atunci e vremea s-o iau din loc ca să mă-ntorc cât mai iute cu căruța aia și să vă duc pe toate acasă.

Zicând acestea, luă dârlogii calului lui Katie și îl lăsă pe al său în grija ei, apoi încălecă și se îndepărtă în galop.

31
Din nou acasă

Eram încă obosite și ne-am fi putut întinde acolo, pe iarbă, să mai dormim puțin cât așteptam să vină căruța – dar cui să-i ardă de somn? Norocul tocmai ce ni se întorsese iar, într-un chip cum nici cu gândul n-am fi gândit și, chit că încă nu știam pe ce făgaș o vor lua de acum încolo viețile noastre, eram toate entuziasmate nevoie mare.

Katie ne-a povestit de-a fir a păr tot ce s-a întâmplat, cum unchiu-său Ward a sosit călare în ultima clipă și cât de furios a fost alde Burchard. Noi iarăși o ascultam râzând și o asaltam cu fel și fel de întrebări și, uite așa, timpul a trecut cât ai bate din palme și la un moment dat numai ce ne ajunse la urechi uruitul unei căruțe. Când am ridicat privirea și l-am văzut... pe Jeremiah stând pe capră lângă unchiul lui Katie, mi-a venit să strig de fericire, zău așa!

După ce domnul Daniels întoarse calul, ne suirăm cu toții în căruță și o pornirăm la drum. Jeremiah a venit să stea cu mine în spate, iar Katie s-a așezat pe capră, lângă unchiul ei. Jeremiah nu spunea nimic, dar nu-și mai lua ochii de la mine și era tot numai un zâmbet.

— Nen-tu Templeton n-a mai dat pe-aici? întrebă unchiul lui Katie pe când înaintam hurducându-ne.

Auzind numele tatei, am ciulit numaidecât urechile.

— O, ba da! exclamă Katie. A stat mult timp la Rosewood... Of, am atâtea să-ți povestesc, unchiule Ward! Unchiul Templeton a trăit aici, împreună cu noi, și chiar ne-a ajutat la culesul bumbacului.

— Frate-meu... a cules bumbac??? exclamă domnul Daniels, mirat din cale afară.

— S-a schimbat cu adevărat, unchiule Ward.

— Atunci cum de nu-i aici? Cum de v-a lăsat să dați singure piept cu alde Burchard?

— Despre asta voiam să-ți vorbesc, răspunse Katie. Unchiul Templeton a dat de necaz.

— Ce fel de necaz?

— Este în pușcărie.

— Poftim?!

— Acum o săptămână și ceva am primit o scrisoare de la unchiul Templeton. Ne perpeleam de grija lui pentru că trecuse vreme îndelungată de când nu mai știam nimic de el. A plecat înainte ca unchiul Burchard să vină să revendice plantația. Așa că el nu știe nimic despre asta.

— De ce-a plecat?

— Spunea că trebuie să îndrepte niște greșeli pe care le-a făcut în trecut. Nu sunt sigură ce voia să spună cu asta.

Unchiul ei dădu din cap. Stând în spate, n-aveam cum să îi văd fața, dar ceva îmi spunea că el înțelegea foarte bine la ce se referise fratele lui.

— Știi ce-i acela „șarlatan"? o întrebă el pe Katie.

— Nu, unchiule, nu știu.

— Poate că-i mai bine așa. Să spunem, pur și simplu, că Templeton și-a făcut niscaiva dușmani la viața lui – și eu așijderea.

— Au venit niște bărbați să te caute la Rosewood, unchiule Ward. Căutau aurul.

— Ce bărbați?

— Pe unul mi se pare că îl chema Hal, iar pe celălalt, Jeb.

— Bănuiam eu că n-am scăpat de netrebnicii ăia! murmură domnul Daniels, după care căzu câteva clipe pe gânduri. V-au făcut necazuri?

— Da. Au venit de două ori la Rosewood, înarmați. Prima oară, eu și Mayme i-am pus pe fugă trăgând după ei cu puștile tatei. A doua oară era și unchiul Templeton aici. El a tras într-unul dintre bandiți și a fost împușcat la rându-i. E o minune că a scăpat cu viață.

— Hm... indivizii ăia erau, într-adevăr, niște nemernici. Pe care dintre ei l-a împușcat Templeton?

— Nu știu.

— Și ce s-a ales de el?

— A murit, răspunse Katie. Se pregătea să mă împuște, iar unchiul Templeton l-a ucis ca să-mi salveze viața.

— Hm... urâtă treabă... urâtă de tot..., murmură unchiul ei, clătinând din cap. Și eu, și Templeton ne-am vârât în niscaiva buclucuri la viața noastră. Unde-i el închis acum?

— Nu știu. N-a pomenit niciun cuvânt despre asta în scrisoare, iar pe plic nu era trecută nicio adresă.

— Las' c-ai să-mi arăți scrisoarea când ajungem la Rosewood ș-oi vedea de-oi putea să-i dau eu de rost.

După aceea au început să vorbească tot mai încet, până ce n-am mai izbutit să le deslușesc cuvintele de zgomotul copitelor și uruitul roților. Mă întrebam de Katie i-o fi vorbind despre mine – dacă i-o fi spunând că, deși aveam pielea închisă la culoare, eram nepoata lui.

Peste vreun ceas, când am ajuns la Rosewood, Henry ne ieși în întâmpinare. Burchard Clairborne plecase, dar una dintre căruțele lui și mare parte din calabalâcul pe care îl adusese cu el erau încă acolo.

Josepha coborî din căruță și se duse întins la bucătărie să pregătească de mâncare pentru toată lumea. După ce crezusem că plec pentru totdeauna, iată-mă așadar din nou acasă. Ori de câte ori aveam gând de plecare, ceva mă aducea mereu înapoi.

— Sper, unchiule Ward, că ai să rămâi o vreme aici, cu noi, spuse Katie când intrară în casă. N-ai să pleci numaidecât, nu-i așa?

— Am bătut cale prea lungă ca să nu stau câteva zile să-mi trag sufletul.

— Şi după aceea ce ai de gând să faci?

— Încă nu ştiu, Kathleen. Acum că m-am dumirit cum stă treaba, trebuie să chibzuiesc bine lucrurile.

— Vrei să vezi unde am înmormântat-o pe mama?

Domnul Daniels încuviinţă din cap şi se îndreptară împreună spre morminte, vreme în care noi, ceilalţi, intrarăm în casă.

Peste o jumătate de ceas stăteam cu toţii aşezaţi în jurul mesei, ospătându-ne cu bucatele pregătite de Josepha. Cine s-ar fi gândit în zori, când ne luaserăm rămas-bun, că la amiază om servi iar prânzul împreună? Mare şi bun e Dumnezeu!

Când unchiu-său o întrebă de scrisoarea trimisă de Templeton, Katie căzu câteva clipe pe gânduri, apoi îşi aminti că o pusese în valiza ei, care era încă tot afară, lângă uşă, unde o lăsase. Aduse valiza înăuntru, o deschise şi îi întinse domnului Daniels scrisoarea. Unchiul ei o citi îngândurat, dând din cap când şi când.

— Mda, cred că ştiu unde se află, spuse el într-un târziu.

— Atunci hai să mergem să-l scoatem din închisoare! exclamă Katie entuziasmată.

Domnul Daniels râse încetişor.

— Nu-i chiar aşa uşor, Kathleen.

— De ce să nu fie?

— Nu ştim ce acuzaţii i se aduc... deşi, mă rog, e lesne de ghicit.

— Trebuie să-i venim cumva în ajutor, stărui Katie.

— Ai dreptate, Kathleen. Bag seama că nu-l putem lăsa să putrezească-n închisoare.

— Nu, unchiule Ward, trebuie să-l scoatem cumva de acolo! Aşa-i că ai să mă duci la el? Te rog, unchiule, te rog frumos!

— Mă mai gândesc, râse domnul Daniels. Se vede treaba că nen-tu Templeton a ajuns să-ţi fie tare drag.

Făcu o pauză şi se uită la mine, apoi înapoi la Katie.

— Da', ia spune-mi, cum de Templeton s-a iscălit în felul ăsta – „al vostru unchi şi tată"? Şi cine-i Mary Ann?

Tăcere. Simțind cum mi se înfierbântă ceafa, am aruncat o privire spre Katie și mi-am dat seama că, din respect pentru mine, voia să răspund eu la întrebare.

— Eu sunt Mary Ann, domnule Daniels. Lumea-mi zice Mayme, dar adevăratul meu nume este Mary Ann.

— Bine, dar cum scrisoarea lui Templeton ți-e adresată *și ție*?

M-am uitat șovăielnică la Katie, după care am murmurat:

— Pentru că... sunt fiica lui.

Bărbatul se holbă uluit la mine, apoi exclamă:

— Templeton este *tatăl* tău???

— Da, domnule.

— Ești fata Lemuelei?

Încuviințai din cap.

— Ați cunoscut-o pe mămuca?

— Cum să n-o cunosc? Ne aveam ca frații până să se mărite Rosalind. Acum că stau să mă gândesc, semeni leit cu ea.

Clătină din cap.

— Ca să vezi! Vasăzică adineaori, când ai zis că asta-i singura familie care ți-a mai rămas, vorbeai cât se poate de serios... Asta chiar e *familia* ta!

— Eu și Mayme ne-am avut ca două surori încă înainte de a afla că suntem verișoare, interveni Katie. Tocmai de aceea a fost o adevărată lovitură când unchiul Burchard a spus că niciuna dintre ele nu poate să rămână la Rosewood, și eram și eu hotărâtă să plec în dimineața aceasta. Mi-ar fi fost peste puteri să rămân aici fără ele. Și de aceea *trebuie* să-l eliberăm pe unchiul Templeton din închisoare! El face parte din familia noastră, așa cum faci acum și tu, unchiule Ward.

Bărbatul râse din nou. Când Katie își punea ceva în cap, entuziasmul ei era de-a dreptul molipsitor!

— Ei bine, după prânz am să mai citesc încă o dată scrisoarea, spuse el, și am să încropesc un plan de bătaie, după care am să mă duc la fața locului să văd cum stau lucrurile.

— Mulţumesc, unchiule Ward... din suflet îţi mulţumesc! exclamă Katie. Dar voiai, desigur, să spui că o să *ne ducem* să vedem cum stau lucrurile. Vreau să vin şi eu!

— Tu?...

Katie aprobă însufleţită din cap.

— S-ar putea să fie periculos, Kathleen.

— Nu-mi pasă. E vorba de unchiul meu şi sunt hotărâtă să te însoţesc.

— Hm... atunci o să fiu nevoit să chibzuiesc şi mai bine lucrurile.

— Dar o să încercăm să-i dăm de urmă... Aşa-i, unchiule, că o să încercăm?

— Da, Kathleen... o să încercăm.

— Vai, unchiule, îţi mulţumesc! Când pornim la drum?

— Nu ştiu încă – peste o zi, două. Chiar ţii morţiş să vii cu mine?

— Da, unchiule Ward, răspunse Katie cu hotărâre în glas. Nu pot sta cu mâinile încrucişate ştiind că unchiul Templeton este după gratii. Trebuie să îl ajut cumva!

32
În căutarea lui Templeton Daniels

Ştiind ce fel de om era Burchard Clairborne şi că se putea să mai dea încă târcoale pe la Rosewood, gândul că domnul Daniels şi Katie aveau să plece, lăsându-ne singure pe plantaţie, mă cam neliniştea. Ş-apoi, îmi doream şi eu să mă duc! Dar una dintre noi trebuia să rămână la Rosewood şi ştiam cu toţii că mărturia pe care o putea aduce Katie în favoarea unchiului ei va fi primită mai bine de un şerif alb decât orice mi-ar fi stat mie în puteri să fac. Ar fi fost de ajuns ca şeriful să-mi arunce o privire şi să audă că eram fiica lui Templeton Daniels, şi tata ar mai fi rămas pasămite în închisoare mult şi bine! Aşa că l-am chemat pe Henry să vină să stea cu noi câtă vreme erau ei plecaţi ca să nu dăm de vreun necaz cu Burchard Clairborne, şi am avut, de asemenea, grijă ca nimeni din Greens Crossing, şi cu atât mai puţin coana Hammond, să nu afle de plecarea lor.

Unchiul şi nepoata au căzut de acord să ia trenul până la Baltimore, care se afla în apropiere de oraşul în care socotea Ward Daniels că e închis tata. Katie hotărî să ia 20 de dolari din banii ei, sumă despre care domnul Daniels spuse că avea să fie de ajuns pentru a acoperi cheltuielile de călătorie, şi peste două zile au purces la drum.

Au mers călare până în Charlotte, au tras peste noapte la hotel, iar în dimineața zilei următoare au luat trenul până la Richmond și de acolo până la Baltimore, unde au petrecut cea de-a doua noapte. Apoi domnul Daniels a închiriat doi cai și au pornit călare spre Ellicott City, orășelul în care spera că avea să-l găsească pe fratele său. Dacă Templeton nu se afla acolo, erau pierduți, a spus el, căci habar n-avea unde altundeva să-l caute. Ellicott City, târgul în care frate-său se pripășise o seamă de vreme, era singurul loc în care li se încrucișaseră drumurile după întoarcerea lui din California. Mai apoi, Katie ne-a spus că, de-a lungul călătoriei cu trenul, a ajuns să afle mai multe despre unchiu-său Ward, și că, la cât de tare se asemăna acesta cu Templeton, nu înțelegea cum de nu se avuseseră mai bine de-a lungul anilor și cum de se îndepărtaseră atât unul de altul.

Au ajuns în Ellicott City pe la ora prânzului, în cea de-a treia zi. Era un oraș nu foarte mare, cam cât Greens Crossing, doar că, spre deosebire de acesta, avea un șerif și o închisoare.

— Acolo-i, spuse unchiul lui Katie pe când înaintau călare pe strada principală, arătând în față, spre o clădire mică din lemn.

Deasupra ușii era scris, cu litere pictate, cuvântul ȘERIF. Descălecară în fața clădirii, priponiră caii și intrară.

În spatele unui birou de lemn era așezat un tânăr ce nu părea a fi mult mai vârstnic decât Katie. Tânărul ridică privirea și înclină din cap.

— Ziua bună, zise el, zâmbindu-i lui Katie.

— Dumneavoastră sunteți șeriful? întrebă ea.

— Nu, domnișoară... Eu nu-s decât ajutorul de șerif. Cu ce vă pot ajuta?

— Aveți aici un deținut pe nume Templeton Daniels?

— Avem, da, răspunse tânărul, aruncând o privire spre plicul pe care îl ținea Katie în mână. E singurul nostru deținut.

— Am dori să stăm de vorbă cu el.

— În ce chestiune?

— Suntem rude. Templeton Daniels este unchiul meu și fratele dumnealui.

— Am înțeles... Păi, va trebui să-l întreb pe șerif dacă-i în regulă.

— Dumnealui când se întoarce? întrebă Katie.

— Cine știe?! Dar dacă sunteți buni să ieșiți amândoi afară ca să pot încuia ușa – că mă pune s-o încui ori de câte ori plec de la birou – am să dau o fugă până la *tavernă* ș-am să-l întreb.

Katie și Ward Daniels rămaseră să aștepte afară, pe trotuar, iar tânărul ajutor de șerif traversă repede strada și intră în cârciumă. Peste vreo două minute ieși însoțit de un bărbat mai vârstnic.

— Eu sunt Heyes, șeriful, se prezentă acesta când ajunse în dreptul lor. Înțeleg că vreți să stați de vorbă cu alde Daniels.

— Într-adevăr, răspunse Ward. Da' am vrea, bag seama, să schimbăm o vorbă și cu dumneata ca să ne lămurești cum stau de fapt lucrurile. Nu de alta, dar în scrisoarea pe care i-a trimis-o nepoatei noastre aici de față, Templeton nu spune clar din ce pricină a fost închis.

— Da' ce spune? întrebă șeriful.

— Am scrisoarea chiar aici, zise Katie, scoțând foaia din plic. Unchiul Templeton spune că s-a întors ca să înapoieze niște bani cu care un domn de prin părțile locului socotește că îi este dator, dar că până să apuce să-i vorbească, a fost închis și că nu îi veți da drumul până nu își plătește datoria – ceea ce nu poate să facă atâta vreme cât se află după gratii.

— Cam așa ceva, spuse șeriful. L-a ușurat pe proprietarul unuia dintre cele mai mari ranch-uri din partea locului de o grămadă de bani și omu-i îndârjit să-și facă dreptate.

Șeriful îl cercetă pe Ward cu o privire pătrunzătoare și adăugă:

— Și dumneata îmi pari cunoscut.

— Am trecut de vreo două ori pe aici împreună cu frate-meu acu-s ani buni.

— Așa carevasăzică...

— Dar cum să plătească unchiul Templeton banii cu care este datornic dacă îl țineți după gratii? interveni Katie, readucând discuția la tata.

— Nu știu, domnișoară, dar asta-i legea și eu trebuie s-o respect.

— Dar de văzut, putem să îl vedem... nu-i așa?

— Bag seama că n-a fi foc dacă vă dau voie să stați de vorbă cu el. Nu-i un deținut periculos și nici voi doi nu păreți a fi prea amenințători, spuse șeriful. E-n ordine, Rob, poți să-i duci la el.

— Mulțumim, domnule șerif! exclamă Katie.

Bărbatul înclină din cap și mai că-i întoarse zâmbetul, după care porni înapoi spre *cârciumă*.

Katie și Ward Daniels se întoarseră cu șeriful adjunct la birou. După ce intrară, acesta scoase încă o cheie și, descuind o altă ușă, le făcu semn să îl urmeze. În timp ce înaintau pe coridorul îngust, mărginit de celule goale, tânărul strigă:

— Daniels, ai vizitatori!

Katie mergea în spatele ajutorului de șerif. Acesta se opri, scoase un lanț cu chei și descuie ușa metalică din dreapta sa, apoi se dădu la o parte. Katie păși în prag și dădu cu ochii de unchiu-său Templeton.

— Kathleen! exclamă el, nevenindu-i parcă să își creadă ochilor.

— Bine te-am găsit, unchiule Templeton.

— Ce cauți tu aici??? Cum ai dat de mine?

— Am avut niscaiva ajutor, răspunse Katie, după care adăugă zâmbind: Uite pe cine am adus cu mine.

Când Katie păși înăuntru, o siluetă se desprinse din tenebrele coridorului și o urmă.

— Ward! Ce...

— Salut, Templeton, spuse fratele lui cu oarecare stinghereală în glas.

— Nu mai știam nimic de tine de atâta amar de vreme că ajunsesem să cred c-ai murit... Bine, dar...

Aruncă o privire spre Katie.

— Cum de v-ați... ce căutați voi aici – *împreună*?

— E o poveste lungă, răspunse Ward.

— Avem atâtea să-ți spunem, unchiule Templeton! se băgă Katie în vorbă. De când ai plecat, celălalt unchi al meu de care ți-am vorbit – unchiul Burchard, fratele tatei – a tot încercat să pună mâna pe Rosewood. Ne perpeleam de grijă, fiindcă nu

știam unde ești și ce s-a întâmplat cu tine. Doamna Hammond nu ne-a adus scrisoarea numaidecât și nu știam ce să facem. Totuși, în cele din urmă am hotărât să părăsim toate plantația. Apoi, chiar un ultimul moment – după ce Mayme, Emma și Josepha plecaseră luând-o spre Nord, în căutarea unei colonii de negri pe care îi știa Josepha –

— Mary Ann a plecat, o întrerupse tata.

— Acum e din nou acasă, răspunse Katie. Însă chiar plecase și eu eram, de asemenea, pe picior de plecare. Nu știam ce altceva mai puteam face, tu erai plecat și habar nu aveam unde ești. Apoi, în ultima clipă, a apărut unchiul Ward. Și ia să vedem dacă ghicești ce avea la el!

— Nici într-o sută de ani n-aș putea ghici. Încă un sac plin cu aur? își încercă tata norocul, uitându-se la fratele lui.

— Nu, ceva și mai de preț! Spune-i, unchiule Ward, spune-i! exclamă Katie înfrigurată, întorcându-se spre celălalt unchi al ei.

— Spune-i tu, Kathleen. Cred că îi va face plăcere s-o audă din gura ta.

— Avea la el *titlul de proprietate*, unchiule Templeton! îi dădu Katie înainte. Titlul de proprietate asupra plantației. Mama i-l dăduse cu ani în urmă, iar el l-a păstrat în tot acest timp. După ce avocatul a citit documentul, unchiului Burchard nu i-a mai rămas decât să plece cu coada între picioare.

— Rosalind ți-a dat *ție* actul de proprietate? întrebă tata mirat. Cum de Richard, care nu ne-a avut niciodată la suflet pe niciunul dintre noi, a lăsat-o să facă una ca asta?

— Dintr-un motiv sau altul, Richard trecuse plantația pe numele lui Rosalind, răspunse Ward. Așa că Rosewood îi aparținea de drept surorii noastre, iar când i-am lăsat aurul în păstrare, după ce m-am întors din California, ea mi-a cedat titlul de proprietate.

— Cum așa?

— Nu știu – socotea, bag seama, că așa-i corect.

— Așa era, într-adevăr, Rosalind – cinstită până-n măduva oaselor.

— Cred că Richard a trecut plantaţia pe numele ei ca să nu cadă cumva pe mâinile lui alde Burchard.

Templeton îşi frecă îngândurat bărbia.

— Să înţeleg că... aţi primit scrisoarea?

Ward încuviinţă din cap.

— Oi fi eu după gratii, dar tot nu se cuvine să-mi ţin oaspeţii în picioare, spuse Templeton. Poftiţi înăuntru şi luaţi loc... aici, pe pat.

Katie şi Ward se aşezară pe pat, iar tata rămase în picioare. Ajutorul de şerif, care le ascultase întreaga conversaţie, închise uşa celulei şi rămase de pază afară, pe coridor.

— Şi, ia zi, de ce te-au vârât, de fapt, la închisoare? întrebă Ward.

— E o istorie veche şi de demult. Roscoe, fermierul care a depus plângere împotriva mea, e un om hrăpăreţ şi eu n-am făcut decât să profit de lăcomia lui. N-are nicio şansă de câştig în instanţă. Necazu-i că şeriful e cumnat cu el şi, câtă vreme mă aflu aici, am mâinile legate.

Aruncă o privire spre coridor, unde aştepta adjunctul şerifului, regretându-şi parcă vorbele.

— Dar n-am putea să te scoatem cumva de aici, unchiule Templeton? întrebă Katie. Dacă i-aş da toţi banii mei?

— Cui?

— Celui care te ţine închis aici.

— Ştiu şi eu?... De stricat, n-ar avea de ce să strice, dar mă îndoiesc că ai tu atâţia bani. Ş-apoi, Roscoe nu-i singurul care îmi poartă sâmbetele. Mai sunt şi alţii care se socotesc păgubiţi şi abia aşteaptă să-şi scoată pârleala.

— Dacă banii ei n-or fi de ajuns, oi pune la bătaie şi ce am eu, interveni fratele lui.

— Ai tu bani? se miră Templeton.

— Am niscaiva bănuţi puşi deoparte. 100 de dolari colo, câţi mi-au rămas după ce-am vândut aurul. Ş-apoi, să nu uităm de titlul de proprietate, care face, fără doar şi poate, cât toate datoriile tale la un loc şi încă o dată pe-atât.

Înțelegând numaidecât tâlcul vorbelor lui, Katie se lumină la față.

— Întocmai! exclamă ea. Am putea lua încă un împrumut punând Rosewood zălog, așa cum a făcut mama!

— Nici vorbă, Kathleen, se împotrivi tata. Abia ce ai achitat celelalte două împrumuturi și ai scăpat de unchiu-tău Burchard. N-am să te las să îți primejduiești din nou viitorul.

— Ce îmi pasă mie de plantație, unchiule Templeton, atâta vreme cât tu ești după gratii? Tu, Mayme și unchiul Ward sunteți singura familie care mi-a mai rămas și...

Izbucni în plâns.

— Tot ce îmi doresc e să fim împreună, continuă ea printre lacrimi. Asta-i avuția cea mai de preț. Puțin îmi pasă dacă pierdem plantația, atâta vreme cât *familia* noastră va rămâne unită.

33
Cei doi frați

Vreme de câteva clipe celula se scufundă în tăcere. Nu se auzeau decât suspinele lui Katie. Dumnezeu știe cum o fi tălmăcit toate astea ajutorul de șerif.

— Kathleen are dreptate, bag seama, spuse într-un târziu Ward. O să pun la bătaie tot ce am – toată agoniseala mea și, dac-o fi nevoie, chiar și titlul de proprietate pe care mi l-a dat Rosalind – și n-am să mă las până nu te-om scoate de aici.

Templeton își coborî privirea în pământ fără să spună nimic. Într-un sfârșit, când vorbi din nou, avea glasul răgușit și tremurat, de parcă-i venea greu să își stăpânească propriile lacrimi:

— Kathleen, ești bună să aștepți puțin afară? Eu și Ward avem de purtat o discuție între patru ochi, ca de la frate la frate.

Katie aprobă din cap și se șterse la ochi, apoi se ridică în picioare și părăsi celula. Ajutorul de șerif încuie ușa celulei, apoi o conduse înapoi în birou și o pofti să ia loc. Katie sesiză că tânărul lăsase deschisă ușa din spatele lor – pesemne ca să se asigure că frații Daniels nu puneau la cale o evadare sau vreo altă faptă necurată – așa că, deși nu avea de gând să tragă cu urechea, auzi fără să vrea mai toată discuția dintre unchii ei.

— Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când te-am văzut intrând pe ușă, spuse Templeton după un moment de tăcere. Au trecut… nici nu mai știu – cinci, șase ani? – de când nu te-am mai văzut.

Ai mai încărunțit nițel pe la tâmple, frățioare, dar în afară de asta, arăți neschimbat.

— Și tu așijderea, răspunse Ward. Doar că ți-a cam pierit sclipirea din ochi.

— Pușcăria, bat-o vina!..., oftă tata. Ei, și ce zici de nepoata noastră?

— E o fată de ispravă. A crescut repejor.

— A crescut la fel de repede cum crește orice alt copil. Doar că, spre rușinea noastră, n-am băgat-o noi de seamă.

— Aici ai dreptate, nu zic nu. Și fata ta... Mayme... pare să fie o puștoaică la locul ei.

— Ai întâlnit-o pe... Mary Ann? întrebă tata uimit.

— Am întâlnit-o, da. Și ia zi-mi: cum vine povestea asta?

— O dată, cu ani în urmă... pe când mă aflam în vizită la Rosewood... mi-a căzut dragă una dintre sclavele de acolo. O mai ții minte pe Lemuela, negresa cu care a crescut Rosalind?

— Sigur că da.

— Era o fată minunată, Ward... Lucrurile nu s-au petrecut așa cum s-ar putea să crezi tu. A fost femeia pe care mi-aș fi dorit-o alături toată viața, dar n-am avut curajul să mă însor cu ea. Am fost un laș, iar când a aflat de legătura noastră, Richard m-a alungat de la Rosewood și a vândut-o pe mama lui Mary Ann unui plantator megieș. Nu știam că Lemuela poartă în pântece copilul meu și n-am mai revăzut-o niciodată.

— Și cum a ajuns fata la Rosewood? întrebă Ward.

— Din pură întâmplare. După ce familia i-a fost masacrată de aceeași bandiți care i-au ucis pe Richard, pe Rosalind și pe băieți, Mary Ann a rătăcit de colo colo și, în cele din urmă, pașii au purtat-o la Rosewood. Ea și Kathleen nu știau că sunt verișoare; până ce am descurcat eu ițele, nu erau decât o fată albă și una de culoare ce se străduiau din răsputeri să răzbească singure prin viață. Ei, dar tot n-am aflat ce cauți *tu* aici, împreună cu Kathleen!

— Am citit despre povestea lor în gazeta de Richmond.

— Poftim?!

— Așa cum auziși. Cineva a scris un articol despre cele două fete – una albă și una de culoare – care, după ce și-au pierdut familiile într-un masacru, au ținut singure o plantație vreme de doi ani fără ca lumea să știe că erau doar ele acolo și o mână de copii. De îndată ce am văzut numele Clairborne, am știut că era vorba de Kathleen. Credeam că tu habar n-ai de povestea asta, așa că mi-am spus să purced iute spre Rosewood să văd cum stau lucrurile. Când am ajuns însă acolo, s-a dezlănțuit parcă iadul, zău așa... Asta se petrecea cu doar patru, cinci zile în urmă... și acum iată-mă aici.

Se lăsă iar tăcerea preț de câteva clipe.

— Mare păcat de Rosalind, fie-i țărâna ușoară, spuse Ward într-un târziu. A fost o femeie destoinică și o soră de nădejde.

Templeton încuviință din cap.

— Ea, pe de altă parte, n-a putut să-și pună mare nădejde în niciunul dintre noi... Sau, mă rog, ar trebui să vorbesc doar în numele meu.

— Ba-i cât se poate de adevărat în ce ne privește pe amândoi, zise Ward. După ce Richard și băieții au plecat pe front, Rosalind a rămas să conducă singură plantația vreme de câțiva ani și niciunul dintre noi nu s-a gândit s-o ajute. Eu nu eram decât un vântură-lume ș-aveam un singur țel: să mă-mbogățesc pe calea cea mai ușoară.

— Și eu la fel. Doar că tu ai ales calea aurului, iar eu am căutat să mă îmbogățesc prin jocuri de noroc și fel și fel de potlogării. Și uite unde m-a adus goana asta după bani!...

— Adevărul fie spus, nici eu nu prea am cu ce să mă laud. Dar poate că încă nu-i prea târziu să ne îndreptăm greșeala față de Rosalind, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Tata încuviință din cap.

— Da, spuse el, e acum de datoria noastră să avem grijă de Kathleen.

— Măcar atât să facem și noi, după cât i-am greșit sărmanei Rosalind, spuse Ward. Dar, înainte de toate, trebuie să te scoatem de aici.

— Tu... chiar vorbeai serios când ai spus... că ai pune la bătaie, pentru mine, ultima ta sută de dolari și până și titlul de proprietate asupra plantației?

— Sigur că vorbeam serios.

— De ce ai face tu asta... pentru mine?

— Pentru că ești fratele meu.

— Noi doi nu ne-am prea avut ca frații de când am plecat de acasă.

— De când tot rătăcim în lung și-n lat, om fi avut, nu zic nu, neînțelegerile noastre. Dar poate c-a sosit vremea să lăsăm pribegia și s-o luăm de la capăt. Acum sunt alții care au nevoie de noi.

Ward făcu o pauză, apoi adăugă:

— Și poate că avem și noi nevoie unul de altul.

Mișcat până în adâncul sufletului, tata nu spuse nici de astă dată nimic.

*

Ajutorul de șerif se foia pe scaun, vădit stingherit să asculte fără să vrea discuția privată ce răzbătea dinspre celulă.

— De unde sunteți? întrebă el, întorcându-și privirea spre Katie.

— Din comitatul Shenandoah, Carolina de Nord, răspunse ea.

— Mă gândeam eu că sunteți din Sud. Mi-am dat seama după accent.

— E atât de pronunțat? întrebă Katie, întorcându-și stânjenită privirea.

— Da, dar e drăguț. Îmi place mult cum sună.

— N-am mai fost până acum în Nord, spuse Katie. Aici lumea vorbește altfel. Dumneavoastră ați fost vreodată în Sud?

— Nu. M-am înrolat în armata unionistă tocmai când s-a sfârșit războiul și n-am mai ajuns în Sud. Aveam doar 17 ani pe atunci.

— Ferice de dumneavoastră. Unul dintre frații mei a fost ucis pe front, iar tata și ceilalți doi frați ai mei au spus că războiul a fost o experiență cumplită.

— Dar s-au întors teferi acasă?

— Da, dar la scurtă vreme după încheierea războiului au fost uciși de o bandă de dezertori.

— Vai, domnișoară... condoleanțe...

— De aceea unchii mei – cei care stau de vorbă în celulă – mă ajută acum să țin plantația. Ei și verișoara mea, care-i de-o seamă cu mine, sunt singura familie care mi-a mai rămas. Înțelegeți, așadar, de ce este atât de important pentru mine ca unchiul Templeton să se întoarcă acasă?

Ajutorul de șerif încuviință din cap și își plecă neputincios privirea. Ce putea el să facă?

*

După un minut, tata curmă tăcerea.

— Ai, bag seama, dreptate. A venit vremea să ne statornicim și noi într-un loc. La urma urmei, așa cum spune Kathleen, acum avem o familie. Acu-s câteva luni tocmai gândul ăsta m-a mânat să-nvăț a culege bumbacul! N-am vrut decât să-mi îndrept greșelile – de aia m-am întors aici. Dar am pierdut orice speranță când m-au aruncat după gratii.

— Las' că te-om scoate noi cumva de aici, spuse Ward. În caz că n-ai observat, nepoata noastră e o domnișoară din cale afară de hotărâtă. Odată ce-și pune ceva în cap, nu-i chip s-o mai oprești.

34
O domnișoară hotărâtă

Peste câteva minute, Katie și unchiu-său Ward părăsiră biroul șerifului și traversară strada.

— Tu așteaptă-mă aici, spuse domnul Daniels când ajunseră în dreptul cârciumii. Am să intru să stau de vorbă cu șeriful.

Câteva minute mai târziu, cei doi bărbați ieșiră din local, adânciți în conversație.

— Așadar, îl auzi Katie pe unchiul ei, câți bani ar trebui să-ți punem în palmă ca să-i dai drumul?

Șeriful căzu câteva clipe pe gânduri.

— Nu-s sigur că totul se mărginește la asta, spuse el în cele din urmă. Banii s-ar putea să fie de folos, nu zic nu, dar Roscoe e încă furios c-a fost tras pe sfoară și vrea răzbunare.

— La Rosewood noi avem, cu totul, aproape 200 de dolari, se amestecă înfrigurată Katie în timp ce urcau treptele spre birou. Vă dau tot ce am eu pe lume, domnule șerif, numai să-l eliberați pe unchiul meu! Fie-vă milă, domnule șerif! Unchiule Ward, adăugă ea, întorcându-se spre domnul Daniels, hai să facem numaidecât cale întoarsă! În felul acesta, peste două, trei zile ne-am și întoarce cu banii!

Se opriră în dreptul ușii, cât să cumpănească domnul Daniels lucrurile.

— Am putea să ne întoarcem la Rosewood, spuse el, dar m-am gândit că n-ar strica să stau de vorbă cu alde Roscoe ca să văd dacă n-om putea cădea cumva la învoială.

— Și judecătorul trebuie să sosească din clipă în clipă, adăugă șeriful după ce intrară în birou. Ar fi bine să-l aștepți și să iei cuvântul în apărarea fratelui dumitale.

— Atunci am să te las să te ocupi de toate astea, unchiule Ward, și am să mă întorc singură la Rosewood, spuse Katie. Sunt sigură că judecătorul îl va pune în libertate pe unchiul Templeton dacă avem bani să-i plătim datoria!

— Crezi că ai putea face drumul... singură? întrebă domnul Daniels.

— De ce n-aș putea, unchiule Ward?

— E o distanță mare, atâta tot.

— Nu chiar așa de mare. Nu tu spuneai că sunt doar 600 de kilometri?

— Ceea ce înseamnă o călătorie de două zile cu trenul.

— Două zile trec cât ai bate din palme, unchiule Ward.

— Hm... Trebuie să stau întâi de vorbă cu Templeton, să văd ce zice, spuse domnul Daniels pe când se apropiau de celulă.

— V-am auzit, zise tata. Nu, Kathleen, nu poți să faci o călătorie atât de lungă cu trenul de una singură. Ar fi prea periculos.

— Dar am condus singură, doar cu ajutorul lui Mayme, o întreagă plantație, protestă Katie. Nu mai sunt copil, unchiule Templeton. Am 17 ani.

— Tocmai de asta mi-e mie frică. Ești o fată frumoasă și nu-i cuminte să bați atâta amar de drum cu trenul... neînsoțită. Nu, nu mă pot împăca nicicum cu gândul ăsta. Ward, va trebui să mergi cu ea.

— El trebuie să rămână aici ca să stea de vorbă cu bărbatul căruia i-ai vândut proprietatea aceea, unchiule Templeton, și cu judecătorul, care va sosi cât de curând în Ellicott City. Așa că - de-ți convine ori ba – mă duc singură ca să mă pot întoarce cât mai repede cu banii.

Frații Daniels se uitară neputincioși unul la altul și ridicară din umeri. Chiar dacă Templeton era tatăl meu, niciunul dintre ei nu crescuse un copil și nici nu știa cum să se comporte cu o nepoată hotărâtă precum Katie care tocmai îi anunțase ce avea de gând să facă, de le convenea ori ba.

— Și cu banii ce ai să faci, Kathleen? o întrebă tata.

— Am să-i aduc cu mine, răspunse Katie nedumerită, ca să-i dăm omului căruia îi ești datornic și să fii eliberat din închisoare.

De pe-acum, șeriful stătuse îndeajuns în preajma celor trei cât să își dea seama că frații Daniels nu nutreau niciun gând criminal. Ba mai mult, începea chiar s-o placă pe Katie și să se uite cu ochi mai îngăduitori la tatăl meu. Urmărind-o cum încearcă să îi lămurească pe cei doi unchi ai ei și cum aceștia nu păreau în stare s-o oprească de la a face așa cum voia ea, șeriful nu își putu înfrâna un zâmbet.

— Se vede treaba că aveți o nepoată din cale afară de hotărâtă, comentă el amuzat, uitându-se la Katie.

Templeton clătină din cap și își frecă îngândurat bărbia.

— Nici nu știu ce-i mai rău, spuse el în cele din urmă, să călătorești cu atâția bani la tine sau să bați atâta drum de una singură.

— E periculos, Kathleen, se vârî în vorbă celălalt unchi al ei. Lumea-i încă plină de mișei. Amintește-ți ce s-a întâmplat cu familia ta.

Amintirea tăie numaidecât avântul lui Katie. Următorul glas care se auzi îi luă pe toți prin surprindere.

— Iertat să-mi fie că mă amestec, zise ajutorul de șerif, care stătuse în tot acest timp în spatele superiorului său, ascultând întreaga conversație, dar dacă vă puteți lipsi de mine câteva zile, domnule șerif, nu văd de ce n-aș însoți-o eu pe domnișoara Clairborne până în Sud și înapoi, ca să mă asigur că nu pățește nimic pe drum și că banii vor ajunge aici în siguranță, așa cum își dorește dumneaei.

Katie nu știu ce să zică. Unchii ei se uitară șovăielnici unul la altul.

— Hm..., făcu şeriful, nu cred c-a fi foc de-i lipsi câteva zile. Mda, ar putea să meargă.

— Să nu ne pripim, domnule şerif!... sări tata grijuliu.

Se opri şi aruncă o privire spre Katie, apoi spre ajutorul de şerif şi înapoi la superiorul acestuia.

— Domnule şerif, am putea schimba câteva cuvinte?

Katie se uită nedumerită la el, dar înainte să apuce a spune ceva, ajutorul de şerif o luă de braţ şi o conduse înapoi în birou.

— Uite ce e, începu tata, Kathleen este singura supravieţuitoare din familia surorii noastre, iar noi suntem singura familie care i-a mai rămas. Nu ştiu dacă ai auzit de masacrele săvârşite de banda lui Bilsby chiar după război. Orişicum, dezertorii aceia i-au ucis întreaga familie – pe sora noastră, pe soţul ei şi pe fraţii lui Kathleen – iar ea a scăpat cu viaţă doar pentru că mamă-sa a ascuns-o în pivniţă.

— Cum să n-aud de banda lui Bilsby? exclamă şeriful. Te pomeneşti că ea-i fata de care au scris la gazetă!

— Da, ea e. Aşa stând lucrurile, ţi-e lesne, cred, să înţelegi că avem grijă de ea ca de ochii din cap. Ceea ce vreau eu să ştiu e dacă ne putem încrede în adjunctul dumitale. E un tânăr de nădejde?

— Vasăzică asta-i grija care te rodea! râse şeriful. Nepoata dumitale e, ce-i drept, o tânără fermecătoare. Şi e limpede cât de mult vă iubeşte pe amândoi. Sunteţi norocoşi s-aveţi aşa o nepoată. În ceea ce-l priveşte pe Rob, mă mir că te-ndoieşti de integritatea lui. Ai zăbovit îndeajuns prin părţile astea cât să auzi de reverendul Paxton.

Tata clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar n-am prea dat pe la biserică şi nu-l ştiu pe reverend. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, numele mi se pare oarecum cunoscut.

— Ar şi trebui să-ţi fie. Paxton este unul dintre cei mai respectabili reverenzi din Baltimore. Predică aici, în Ellicott City, o dată pe lună.

— Bine, dar ce legătură are el cu adjunctul dumitale?

— Una cât se poate de simplă: Rob e fiul lui.

— Ca să vezi... Un fiu de popă cu armă și insignă de copoi! Am trăit s-o aud și pe asta.

— Mă rog, nu toți copiii calcă pe urmele părinților, spuse șeriful. Un lucru-i însă cert – Rob e un tânăr cinstit și destoinic cum rar ți-e dat să întâlnești. Nu s-ar atinge cu un deget de nepoata voastră, decât ca s-o apere. Mă pun chezaș că nu se găsește, în afară de voi, însoțitor mai de încredere pentru domnișoara Clairborne. Rob știe cum să mânuiască o armă.

Cei doi frați rămaseră câteva clipe tăcuți, cumpănind lucrurile.

— Dacă fata are să fie în siguranță, nu văd de ce n-am lăsa-o să meargă cu el, spuse în cele din urmă Ward.

— Vouă cât v-a luat să ajungeți până aici? îl întrebă tata.

— Vreo două zile. Am mers călare până la Charlotte, acolo am tras la un hotel peste noapte, iar a doua zi am înnoptat în Baltimore.

— Ar putea face drumul într-o singură zi?

— Hm, știu și eu?...

— Ar fi nelalocul lui să tragă împreună la un hotel, chiar de ar sta în odăi separate. Dac-ar putea face drumul într-o singură zi, pe de altă parte...

— Bag seama c-ar putea, zise Ward.

— Ține de mersul trenurilor, se băgă în vorbă șeriful. Ar trebui să pornească de aici dis-de-dimineață.

— Și să ajungă îndeajuns de devreme la Charlotte cât să meargă mai departe călare până la Rosewood.

— Ce-ați făcut cu caii? îl întrebă tata pe Ward.

— I-am lăsat la un grajd cu chirie de lângă gară. Știe Kathleen unde.

— Atunci presupun că ar putea face drumul într-o zi.

— Mă duc să vorbesc cu Rob, spuse șeriful.

35
Un oaspete neașteptat

În cea de-a cincea zi după plecarea lui Katie și a domnului Daniels când, pe înserate, am auzit tropot de copite, am sperat, de bună seamă, că erau ei.

M-am năpustit afară pe ușă, dar priveliștea ce mi se arătă în fața ochilor nu era nicidecum cea la care mă așteptam. Alături de Katie se apropia călare un tânăr pe care nu îl mai văzusem niciodată. Opriră amândoi în dreptul casei.

Pe chipul lui Katie se citea oboseala. Îmi plimbai nedumerită privirea de la unul la altul. Tânărul care venise cu ea era, bag seama, la fel de surprins să mă vadă cum eram eu să îl văd pe el. Nu știam la ce se așteptase, de credea că sunt încă sclavă sau dacă era pur și simplu prima dată când vedea o făptură de culoare. Mai apoi am aflat de la Katie că îi istorisise pe tren toată povestea noastră. Cu toate acestea, tânărul a fost vădit surprins să vadă afecțiunea dintre noi, căci din câte auzise el, în Sud albii și negrii nu se purtau nicidecum cu atâta căldură unii cu alții!

Katie coborî moale din șa și mai că se prăbuși în brațele mele.

— Bine te-am găsit, Mayme.

— Bine ai venit, Katie. Pari ostenită.

— Sunt *sleită* de puteri. Am pornit din Baltimore la crăpatul zorilor și am călătorit toată ziua. Mi-e somn de cad din picioare.

Ne desprinserăm din îmbrățișare și aruncai o privire spre tânăr.

— Mayme, el este Rob Paxton, zise Katie. Rob, ea este verișoara de care ți-am tot povestit, Mayme Daniels.

— Încântat de cunoștință, domnișoară, spuse el, descălecând la rându-i și strângându-mi mâna.

— Așijderea.

— Rob este șerif adjunct, zise Katie.

— *Daniels...*, murmură el, încrețindu-și fruntea. De ce îmi sună așa cunoscut?... Gata, mi-am amintit – așa îl cheamă pe deținut!

— Unchiul meu este tatăl lui Mayme, spuse Katie. Mayme, adăugă ea, întorcându-se iar spre mine, domnul Paxton are să înnopteze aici, la Rosewood. M-a însoțit până acasă și...

— L-ați găsit pe tata? sării eu înfrigurată, punând în sfârșit cap la cap cele spuse de ea.

— Da, l-am găsit, răspunse Katie. Este teafăr, iar unchiul Ward a rămas să-i poarte de grijă în lipsa mea. Am să-ți povestesc eu totul pe îndelete, dar până una, alta, ai putea, te rog, să-i spui Josephei să pregătească patul în salon? Și... am putea să luăm ceva în gură? Suntem lihniți.

— N-avea nicio grijă. Mă ocup eu acușica de toate!

Spunând acestea, mă răsucii repejor pe călcâie și o pornii spre casă.

— Mayme, strigă Katie după mine, Henry și Jeremiah sunt încă aici?

— Da. Numai ce s-au dus la culcare în șură... A, dar iacătă-l pe Jeremiah!

Auzind caii, Jeremiah tocmai ieșise să vadă ce se petrece.

Katie se răsuci spre el.

— Bine te-am găsit, Jeremiah. Ești bun să te îngrijești tu de cai?

— Cu dragă inimă, donșoară Katie!

Katie i-l prezentă pe Jeremiah ajutorului de șerif, iar eu mă întorsei grăbită în casă unde Emma și Josepha, care priviseră totul de la fereastră, mă asaltară cu o duzină de întrebări. Dar oricât de curioase ar fi fost ele, tot mai surprins cred că era domnul Paxton care numai ce nimerise pe o mare plantație din Sud, plină

de negri. Când îi povestise despre Rosewood și despre ce făcuserăm noi împreună, Katie nu se gândise, vezi bine, să-i spună că eram cu toții de culoare!

Peste câteva minute, când ajutorul de șerif păși în bucătărie împreună cu Katie și văzurăm arma pe care o purta la șold, Emma făcu ochii mari de groază. Cei doi se așezară la masă să mănânce și, stând laolaltă cu toții, ne obișnuirăm însă repede unii cu alții. În scurtă vreme ni se alătură și Henry, împreună cu fiul său.

— Văzut-am de cai, iar bagajele le-am pus col' pe verandă, spuse el. Te mai putem ajuta cu oareceva, donșoară Katie?

— Nu, Henry, spuse ea. Poftiți amândoi de luați loc. Vă mulțumesc din suflet că ați avut grijă de Rosewood câtă vreme am fost plecată.

— Cu tăt dragu', donșoară Katie.

— Henry, dânsul este șeriful adjunct Paxton. Rob, acesta este bunul nostru prieten Henry, tatăl lui Jeremiah.

— Mă bucur să te cunosc, dom' Paxton, zise negrul.

— Henry, noi va trebui să facem numaidecât cale întoarsă, spuse Katie. Mai poți rămâne la Rosewood câteva zile?

— Cum să nu, donșoară Katie, cum să nu!

— Unchiul Burchard a mai fost pe aici?

— O singură dată. A doua zi după ce plecași mătăluță s-a-ntors cu doi simbriași și-a mai luat o căruță. Da' de-atunci nici că l-am mai văzut.

— N-a spus nimic?

— Nu, donșoară Katie. Mi-a aruncat numa' o căutătură urâtă după care și-a văzut d-ale lui.

Katie răsuflă ușurată. În timp ce mâncau, ne povesti de-a fir a păr tot ce se întâmplase. În scurtă vreme, bucătăria răsuna de întrebări, râsete și voie bună.

După ce isprăviră masa, Katie și ajutorul de șerif se duseră să își ia lucrurile de pe verandă. Când ieșiră din bucătărie, îl auzii pe tânăr șoptindu-i la ureche:

— Nu mi-ai spus că sunt cu toții negri.

— Zău? Mi-o fi ieșit din cap.

— Cum se poate să-ți iasă din cap așa ceva?!

— Știu și eu? Nu mă gândesc la ei ca fiind de culoare.

— Și aceea chiar e... verișoara ta? Când... când mi-ai povestit despre ea, mă gândeam că e albă. Cum de...?

Ușa se închise în urma lor și n-am mai auzit restul conversației. Nu părea să-l deranjeze faptul că Katie trăia înconjurată de negri. Părea doar surprins. Ceea ce vedea la Rosewood nu se potrivea defel cu ce citise el în ziarele nordice despre viața pe plantațiile din Sud!

36
O discuție ca între fete

În noaptea aceea, după ce toată lumea s-a dus la culcare, eu și Katie ne-am făcut patul în odaia ei. Hotărâserăm să dormim împreună, cum obișnuiam odinioară.

Mie îmi dădeau ghes o sumedenie de întrebări și, judecând după sclipirea din ochii ei, nici Katie nu era încă gata să se culce. Acum că se ospătase pe săturate și era din nou acasă, se simțea parcă mai înviorată.

— Azi-noapte am tras la familia lui Rob, în Baltimore, îmi destăinui Katie de îndată ce am închis ușa în urma noastră. Au o casă mare – mai mare chiar și decât asta. Și au fost atât de drăguți cu mine! Domnul Paxton este un reverend celebru.

— Bine, dar cum e fiu-său, *Rob*? am întrebat eu curioasă după ce am stins lampa și ne-am cuibărit sub pături. E chipeș rău!

— Știu, chicoti Katie. Când am intrat împreună cu unchiul Ward în biroul șerifului, nu mi-am mai putut lua ochii de la el. Era cel mai chipeș băiat pe care îl văzusem vreodată!

— Și am văzut că îi zici pe numele mic!

— Așa a vrut el.

— Câți ani are?

— Nu știu, răspunse Katie. Tu câți îi dai, Mayme?

— E limpede că-i mai mare ca noi.

— Firește. Altfel n-ar avea cum să fie ajutor de șerif.

— O fi având vreo 21, 22 de ani.

— Hm, atunci înseamnă că-i prea mare diferența de vârstă, murmură Katie dezamăgită.

— Nu neapărat. Multe fete se mărită cu bărbați mai vârstnici ca ele.

— Cine a vorbit de măritiș?! exclamă Katie râzând.

— Ei, ziceam și eu așa...

— Nici nu-l cunosc bine!

— Ei, nu-mi spune că, după ce ați călătorit singuri cu trenul o zi întreagă, n-ai ajuns să-l cunoști cât de cât!

— A fost plăcut, șopti Katie, toropită de somn. De-a lungul întregii călătorii, Rob a fost nespus de amabil și de politicos. E prima oară când am discutat așa cu un băiat... Sau crezi că s-ar cuveni să-l numesc bărbat?

— Eu zic că-i bărbat în toată regula, de-i să judecăm după arma pe care-o poartă la brâu și toate cele. Întrebarea e: cum de a ajuns fiul unui reverend să se facă ajutor de șerif?

— Mi-a istorisit și asta... Of, Mayme, am discutat despre câte-n lună și-n stele cu el. Rob mi-a vorbit de familia lui, iar eu i-am povestit despre ceea ce am pățit și despre noi două...

— Doar că ai uitat să-i spui că-s de culoare! râsei eu.

— Mi-a ieșit pur și simplu din cap. Când mă gândesc la tine, Mayme, nu mă gândesc la culoarea pielii tale. În ochii mei, tu nu ești o negresă. Pentru mine ești simplu... Mayme. Dar încă tot nu m-am lămurit: Rob e băiat ori bărbat? Și *noi*, Mayme... suntem fete sau femei?

— Și una, și alta.

— Cum se poate una ca asta?

— Așa bine. O fată nu devine femeie așa, dintr-odată. O vreme trebuie să fim, vezi bine, și una, și alta.

— Doamne, Mayme, ești atât de deșteaptă!

Vreme de câteva clipe, niciuna dintre noi nu mai spuse nimic.

— Eu încă nu mă simt femeie, spuse Katie într-un sfârșit. În adâncul sufletului mă simt mai departe copil.

— Dar la trup aduci deja a femeie, Katie.

— În clipa asta mă simt ca o fetiță ce stă cuibărită lângă mămica ei ocrotitoare.

— Asta-i bună! Sunt prietena, *nu* mama ta, Katie! Ș-apoi, *tu* ești căpetenia aici, nu eu. Tu ești stăpâna plantației. Emma se uită la *tine* ca la o mamă.

— Da, draga de ea, murmură Katie. Iar Josepha-i mamă pentru noi toate – chiar și pentru mine, cât aș fi eu de albă. Adevărul e, Mayme, că eu tot ca o fetiță mă simt.

— Dar de arătat, arăți ca o femeie. Ești foarte frumoasă, Katie.

— Of, Mayme, nu mă mai tachina!

— Nu te tachinez. Ești o fată grațioasă, plină de vino-încoace. Pun rămășag că alde Paxton, cum stă el așa, întins în salon, nu se gândește acum decât la cât ești de drăgălașă.

— Vai, Mayme, încetează!

Tăcurăm o vreme amândouă, zâmbind cu toată fața. Katie răsufla din ce în ce mai adânc și credeam că a adormit când numai ce mă întrebă în șoaptă:

— Cu Jeremiah ai mai stat de vorbă?

— Da, de câteva ori. Dar a fost mai tot timpul plecat, că trebuia să-i țină locul lui Henry la grajdul cu chirie.

— Ai să te măriți cu el, Mayme? întrebă Katie.

Întrebarea ei fără ocolișuri mă luă cu totul pe nepregătite.

— Nu... nu știu. Câteodată așa cred.

Se lăsă iar tăcerea.

— Cred că te iubește, zise Katie după câteva clipe. I se citește iubirea în ochi ori de câte ori se uită la tine.

Mă îmbujorai până-n vârful urechilor. Văzusem și eu, nu o dată, focul din privirea lui.

— Tu îl iubești, Mayme?

— Știu și eu?... Am inima împărțită. Când suntem singuri și mă ia de mână, n-am nicio îndoială că îl iubesc. Dar apoi, când mă gândesc la măritiș, mi se face frică și nu mai sunt așa sigură. Uneori totu-i atât de încâlcit, că nici nu-s sigură că știu ce înseamnă iubirea. Chiar dacă *aș fi* îndrăgostită, nu cred că știu ce-i dragostea cu adevărat. Înțelegi ce vreau să zic?

— Cred că da, spuse Katie abia şoptit. Dar eu n-am fost niciodată îndrăgostită, aşa că n-am de unde să ştiu. Ai uitat ce ţi-am spus adineaori? În adâncul sufletului, încă mă simt copil. Sunt prea tânără ca să fiu îndrăgostită...

— Nu, Katie, nu eşti.

Dar Katie nu mi-a mai auzit răspunsul. Ascultându-i răsuflarea lină, mi-am dat seama că adormise.

37
Ward intervine pentru fratele său

Burchard Clairborne nu mai era acolo să ne facă zile fripte și, chiar de îi aveam oaspeț pe Henry, pe Jeremiah și pe ajutorul de șerif, viața la Rosewood părea să fi revenit cât de cât pe făgașul normal.

A doua zi dimineață, imediat după micul dejun, Katie ne adună pe toate în jurul ei ca să ne vorbească.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, începu ea cu vocea aproape tremurândă, plimbându-și privirea de la una la alta, dar unchiul Templeton este la închisoare și n-avem încotro.

— De ce l-au vârât la-nchisoare, donșoară Katie? întrebă Emma.

— Pentru că a vândut cuiva un teren la un preț mult prea mare.

— Din câte auzit-am io, mulți fac dintr-aistea și scapă basma curată, se băgă și Josepha în vorbă.

— Pare-se că unchiul a și mințit în privința terenului, spuse Katie. Orice ar fi făcut, se vede treaba că a încălcat legea, căci de îndată ce s-a întors acolo, cu gâncul să își îndrepte greșeala, a fost închis. Și nu putem să-l scoatem din închisoare decât dacă înapoiem măcar o parte din banii pe care i-a luat pe nedrept.

Katie șovăi o clipă, apoi adăugă

— Știu că nu e corect să vă cer una ca asta, dar... banii pe care vi i-am dat în ziua când unchiul Burchard și domnul Sneed..

— Doamne, copilă, i-o luă Josepha înainte, ridicându-se de pe scaun, păi io abia așteptam să-ți dau banii ceia îndărăt! Că n-am io ce face cu atâta bănet. Porni spre cămară. Ș-apoi banii ceia nu-s nicidecum ai mei. Tremura inima-n mine ori de câte ori mă gândeam la ei. I-am dosit acilea...

Am auzit-o scotocind printre cutii și conserve, iar peste câteva clipe se ivi în ușă cu banii în mână.

— Iar de, mulțămită lor, domnu' Daniels a putea să întoarcă acasă, la Rosewood, io oi fi cea mai fericită.

Spunând acestea, Josepha așeză cei 55 de dolari pe masă, în fața lui Katie.

— Îți mulțumesc, Josepha, spuse Katie zâmbind.

Eu și Emma sărirăm în picioare și dădurăm fuga în odăile noastre. Peste câteva minute, cele două teancuri ale noastre, a câte 55 de dolari fiecare, erau așezate pe masă lângă teancul Josephei.

— Vă mulțumesc... vă mulțumesc din suflet, șopti Katie emoționată. Îmi pare rău că a trebuit să vă cer banii înapoi. Dar e singura cale de a-l elibera pe unchiul Templeton.

— Sunt banii dumitale, donșoară Kathleen, nu ai noștri, spuse Josepha.

— Dar vi i-am dat vouă.

— Vorba lungă, sărăcia omului, ripostă negresa. Dumneata ni i-ai dat nouă, iar acu' noi ți-i dăm îndărăt ca să-l scoți din închisoare pe domnu' Daniels și să-l aduci aci, unde-i e locu'.

— Cân' tre' să te-ntorci acol', donșoară Katie? întrebă Emma.

— Cât de repede. Trebuie să iau banii aceștia și pe cei care mi-au mai rămas mie și să-i dau pe toți șerifului.

— Atunci o să plecați azi, donșoară Katie?

— Nu. Probabil că vom porni la drum mâine, în zori de zi. Trebuie să mergem călare până la Charlotte și să prindem trenul de la ora zece.

Între timp, în nordul țării, Ward Daniels se dusese să stea de vorbă cu alde Roscoe. Ne-a povestit mai apoi de-a fir a păr întreaga conversație. De îndată ce se prezentă, fermierul îi aruncă o privire urâtă.

— *Daniels*... Te pomenești că-i fi neam cu nemernicu' ăla care m-a tras pe sfoară!

— Sunt fratele lui.

— Atunci, fă bine și te cară de-aici! N-am ce discuta cu cei de teapa voastră.

— Ia-o mai domol, Roscoe! Eu încerc să dreg lucrurile. Pentru asta mă aflu aici.

— Cum să le dregi?

— Frate-meu vrea să îndrepte răul pe care ți l-a făcut și m-a trimis să văd dacă nu putem cădea la învoială.

— Uite ce e, dom'le, frate-tău m-a tras pe sfoară. Mi-a vândut un teren de doi bani, spunând cum că s-ar găsi aur acolo. A măsluit actele și mi-a vârât sub nas niscaiva pietre aurifere. Șarlatanii de teapa lui vin din California și cred că noi, ăștia din nord, suntem o grămadă de nătăfleți și că aurul o să ne ia mințile. Și poate că așa o fi, dar pentru noi cuvântul e cuvânt. Așa că nu văd cum ar putea fratele dumitale să repare răul pe care mi l-a făcut.

— Am putea răscumpăra terenul pe care ți l-a vândut.

Fermierul îl ochi neîncrezător.

— Zău?

— Noi asta am vrea să facem, doar că frate-meu e lefter. Toți banii s-au dus.

— Mă gândeam eu. Hai, drum bun și cale bătută! Frate-tău n-are decât să putrezească-n închisoare. Puțin îmi pasă.

— Stai așa, Roscoe! Cât socotești că valorează de fapt terenul, de-ar fi să-l folosești ca pășune pentru vite?

— E cam deluros pentru pășunat.

— Mă rog, cât crezi că face de fapt, așa cum e, bucata aia de pământ?

— Știu și eu? Vreo 200... 250 de dolari.

— Și tu cât i-ai plătit lui Templeton pentru teren?

— O mie de dolari.

— Socotești, așadar, că ți-a luat, pe nedrept, 800 de dolari?

— Pe-acolo.

— Ce-ai zice dacă ți-am da două sau chiar trei sute de dolari bani peșin?

— Tot aș rămâne păgubit de 500 de dolari.

— În momentul de față ai o pagubă de 800 de dolari. Am dreptate?

Roscoe încuviință din cap.

— Nu ți-ar prinde bine 300 de dolari?

— Oricui i-ar prinde bine.

— E mai mult decât ai să capeți dacă Templeton rămâne după gratii. Și ce-ar fi dacă ți-am făgădui că, de îndată ce s-o putea, ți-om înapoia toți cei 1000 de dolari și om răscumpăra terenul?

— Nu mă-ncred eu în făgăduiala *lui*!

— S-a schimbat, ascultă-mă. E hotărât să-și îndrepte greșeala.

— Da' ce, te pomenești că s-o fi pocăit și-ncearcă să-și răscumpere păcatele?

— Cam așa ceva. Dar nu religia ne-a adus pe calea cea bună, ci familia. În fine, e treaba noastră de ce ne-am schimbat. Eu zic că un avans de 300 de dolari, în bani peșin, e o dovadă cât se poate de grăitoare a bunei noastre credințe.

Roscoe cumpăni lucrurile preț de câteva clipe.

— Ai dreptate, nu zic nu, spuse el în cele din urmă.

— Iar după ce ți-om plăti toți cei 1000 de dolari, dacă mai vrei încă terenul, poți să-l răscumperi la prețul pe care-l socotești dumneata corect.

Fermierul căzu iar pe gânduri.

— E o ofertă cât se poate de cinstită, da' ce-mi garantează că am să vă mai văd la față după ce retrag plângerea?

— Ai dreptate, încuviință Ward Daniels, n-ai nicio garanție că ne vom întoarce. O să trebuiască să te încrezi, pur și simplu, în cuvântul nostru. Dar până una, alta, vei avea în mână 300 de dolari, bani peșin, ceea ce-i mai mult decât ai acuma.

— Ai, bag seama, dreptate. Deci, ia zi, ce vrei să fac?

— Fratele meu dorește să-ți vorbească. Mi-a spus să te rog să-i faci mâine o vizită în oraș.

38
Pocăință

Fermierului i se mai domolise înverșunarea după discuția purtată cu Ward, dar când șeriful deschise ușa celulei și dădu cu ochii de Templeton, îl măsură cu bănuială și neîncredere.

— Îți mulțumesc că ai venit, Roscoe, spuse tata, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna.

— Frate-tău a spus că vrei să-mi vorbești. La început nici n-am vrut s-aud, că prea eram furios pe tine.

— Aveai tot dreptul să fii și aș fi înțeles dacă hotărai să nu vii. Ți-a spus Ward ce avem de gând să facem?

— A spus cum c-ați fi dispuși să răscumpărați pământul cu care m-ai tras pe sfoară, și am venit să văd dacă-i adevărat.

— E cât se poate de adevărat. Îl vom răscumpăra.

— Dar, din câte-am înțeles, tu ești lefter.

— Eu da, răspunse tata oftând, dar acum am o familie care mă iubește îndeajuns cât să își pună la bătaie toată agoniseala pentru a-ți achita, în semn de bună-credință, un avans din suma cu care îți sunt datornic. Frate-meu Ward și nepoata mea, Kathleen, socotesc că, punând mână de la mână, ar putea strânge cu totul în jur de 300 de dolari.

— Mda, așa a zis și el.

— Știu că nu-i nici jumătate din cât îți datorez, dar nădăjduiesc că mă crezi când îți spun că am să-ți înapoiez toți banii, până la ultimul dolar. N-ai, desigur, niciun motiv să te încrezi în

promisiunea pe care ți-o fac. Până acum cuvântul meu n-a valorat nimic, o știu prea bine. Așa că tu va trebui să hotărăști.

Roscoe dădu din cap fără să spună nimic.

— Orice ai hotărî, continuă tata, vreau să știi că îmi pare rău.

Îl privi în ochi pe Roscoe.

— Îți cer iertare și nu pot decât să sper că într-o bună zi ai să găsești puterea să mă ierți. Vreau să îndrept răul pe care ți l-am făcut și am să-ți dovedesc că astea nu sunt doar vorbe-n vânt. Ți-am greșit și nu mă las până n-am să-mi repar greșeala.

Roscoe îi cumpăni îngândurat cuvintele. Nu se așteptase nicidecum la una ca asta. Nu i se întâmpla prea des să audă un bărbat cerându-și iertare și vorbind în chipul acesta despre răscumpărarea greșelilor pe care le-a făcut. La drept vorbind, nu i se întâmplase *niciodată*!

Celula se cufundă în tăcere.

— Bine, atunci, Daniels, spuse în cele din urmă fermierul. Am să chibzuiesc la ce mi-ai spus. Unde că te afli după gratii și n-ai niciun ban, mi-ai făcut o ofertă cât se poate de cinstită. Așa că am să mă mai gândesc la ea.

*

Când Katie și Rob ajunseră înapoi în Ellicott City, după încă o noapte petrecută în Baltimore, la familia reverendului Paxton, găsiră lucrurile la fel cum le lăsaseră. Templeton era încă tot în închisoare. Ward trăsese la o pensiune din oraș. Domnul Roscoe nu mai dăduse niciun semn de viață, iar judecătorul sosise în oraș și a doua zi urma să îl audieze pe tata și să-i hotărască soarta.

Auzind asta, Katie stărui pe lângă unchiu-său Ward s-o ducă neîntârziat la domnul Roscoe.

— Trebuie să-l convigem să își retragă plângerea!

— Știu și eu, Kathleen? S-ar putea să fie prea târziu, răspunse domnul Daniels. Judecătorul se află deja în oraș.

— Atunci să nu mai pierdem vremea... Să mergem chiar acum! Te rog, unchiule Ward, du-mă să stau de vorbă cu domnul Roscoe!

Fermierul se așteptase oarecum la vizita lui Ward, dar nu mică-i fu mirarea când dădu cu ochii de frumoasa domnișoară ce îl însoțea pe acesta.

— Ea este nepoata de care ți-am vorbit, spuse domnul Daniels.

— Bună ziua, domnule Roscoe, zise Katie. Numele meu este Kathleen Clairborne. Am venit să vă dau toți banii mei ca să-l eliberați pe unchiul Templeton din închisoare.

Stând în dreptul ușii, Katie scoase din buzunarul rochiei un teanc ce însuma exact 210 dolari și, sub privirea consternată a unchiului ei, care nu se așteptase nicidecum la una ca asta, i-l întinse fermierului.

Acesta luă banii cu oarecare reticență, se foi de pe un picior pe altul, apoi îi pofti în casă.

— Domnule Roscoe, spuse Katie, urmându-l înăuntru, aceștia sunt toți bănuții mei. Dar vom culege bumbac și peste câteva luni am să vă dau mai mulți, și încă pe atât la anul. Ca să izbutesc, am însă nevoie de ajutorul ambilor mei unchi. E mult de lucru cu bumbacul, iar tata și frații mei au murit, și sclavi nu mai avem.

— Mda... Ei bine, domnișoară Clairborne, începu fermierul, am stat ieri de vorbă cu unchiul dumitale și acum îi cumpănesc oferta. Drept să-ți spun, n-am închis ochii întreaga noapte tot gândindu-mă la asta.

— Și după cum ți-am spus, domnule Roscoe, interveni Ward în discuție, cred c-oi putea să-ți dau și eu o sută de dolari. Va trebui să mă duc până la Richmond. O să-mi ia probabil câteva zile să încropesc banii, dar am să-ți dau tot ce am.

Roscoe dădu gânditor din cap.

— Ei bine, după cum ți-am mai zis, e o ofertă cinstită ș-am să mai chibzuiesc nițel la ea.

— Dar o să vă grăbiți, domnule Roscoe, așa-i că o să vă grăbiți? stărui Katie. Mâine unchiul Templeton trebuie să se înfățișeze în fața judecătorului.

— M-oi strădui, domnișoară Clairborne, m-oi strădui.

— La nevoie, suntem dispuși să vă dăm până și titlul de proprietate asupra casei noastre. Nu-i așa, unchiule Ward?

— Mda, la o adică, am putea discuta și despre asta, răspunse domnul Daniels fără tragere de inimă.

Pe când străbăteau călare cele patru mile până la Ellicott City, neînțelegând șovăiala domnului Roscoe, Katie îl întrebă contrariată pe unchiul ei:

— De ce mi-a luat banii, dacă n-are de gând să îl elibereze pe unchiul Templeton din închisoare?

— Nu ține numai de el, Kathleen, răspunse domnul Daniels. De aia există pe lumea asta șerifi și judecători.

— Bine, dar dacă mi-a luat cei 200 de dolari, e obligat să facă ceva.

— Nu neapărat. În ceea ce-l privește, Templeton i-a pricinuit o pagubă de 1000 de dolari. Omul o fi socotind că este îndreptățit la cei 200 de dolari și că, pe lângă asta, se cuvine ca frate-meu să mai facă și închisoare. Iar judecătorul i-ar da, pasămite, dreptate.

— Ar fi trebuit să cădem întâi la învoială și abia apoi să-i dau banii! se căină Katie.

— Mă gândeam eu că te cam pripești, Kathleen. Dar până să apuc a spune ceva, tu îi și îndesaseși banii în mână. De aia n-am sărit să-i ofer și titlul de proprietate. Încă nu știm ce are omul de gând să facă.

— Of, unchiule Ward, cum am putut fi atât de naivă?...

— Ei, asta e. Ce-i făcut e bun făcut. Nu ne rămâne decât să așteptăm și să vedem ce are să iasă din toate astea.

39
În fața judecătorului

La întoarcerea în Ellicott City îi aștepta o surpriză.

Aflară vestea de îndată ce ajunseră la biroul șerifului. Când intrară pe ușă, Rob Paxton sări în picioare și le ieși grăbit în întâmpinare.

— Iată-vă, în sfârșit! Întrucât cazul domnului Daniels este singurul litigiu pe care îl avem, judecătorul a hotărât să țină procesul chiar azi.

— Azi?! exclamă Katie.

— Sunt deja în sala de judecată.

Părăsiră tustrei valvârtej biroul și ajutorul de șerif îi conduse de-a lungul trotuarului, după care coti pe o stradă laterală, cu Katie alergând lângă el.

— Grăbește-te, unchiule Ward! strigă ea peste umăr. Trebuie să ajungem acolo înainte să fie prea târziu.

Îl urmară pe șeriful adjunct într-o clădire cu niscaiva birouri. La capătul coridorului se afla o încăpere spațioasă folosită drept sală de judecată cu ocaziile, puține la număr, când se ținea un proces în oraș.

Tânărul deschise ușa și se năpustiră tustrei gâfâind înăuntru. Tatăl meu stătea în picioare în fața judecătorului.

Judecătorul, îmbrăcat într-o robă neagră, se opri și ridică încruntat privirea.

— Ce înseamnă asta

— Ei sunt neamurile lui Daniels, domnule judecător, răspunse șeriful. Fratele și nepoata lui.

— Bine, atunci luați loc. Vă dau voie să asistați cu condiția să păstrați liniștea.

În încăpere se aflau vreo șapte-opt scaune. Cei trei luară loc.

— Așadar, își reluă judecătorul vorba, conform plângerii depuse împotriva dumitale, ai falsificat înscrisurile privitoare la parcela în cauză, ba mai mult, aceasta nu este singura abatere de acest fel pe care ai comis-o de-a lungul anilor. Ce ai de spus în apărarea dumitale?

— Nimic, domnule judecător. N-am mai săvârșit niciodată o fărădelege atât de gravă, dar mă tem că tot ce se spune acolo este adevărat.

— Cu alte cuvinte, îți recunoști fapta?

— Da, domnule judecător.

— Ei bine, asta-mi face treaba mai ușoară. E lăudabil că îți recunoști greșeala, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ești vinovat și că trebuie să îți dau o sentință.

— Înțeleg.

— Mai ai ceva de adăugat în apărarea dumitale?

— Un singur lucru. Am de gând să îmi îndrept greșeala față de domnul Roscoe răscumpărând terenul.

— Ai cu ce să-l răscumperi?

— Nu, domnule judecător, eu nu am niciun ban.

— Atunci bunele dumitale intenții nu înseamnă mare lucru. De la vorbă la faptă e cale lungă, domnule Daniels.

— Aveți dreptate, domnule judecător.

— Dar... îl vom ajuta noi să înapoieze banii! exclamă dintr-odată Katie, ridicându-se în picioare.

Judecătorul își învârti privirea prin încăpere.

— Dumneata cine ești?

— Kathleen Clairborne, domnule judecător. Iar Templeton Daniels este unchiul meu.

— Ei bine, domnișoară, după cum am mai spus, de la vorbă la faptă e cale lungă.

— Dar nu sunt doar vorbe-n vânt. Chiar îl vom ajuta să răscumpere terenul.

— Promisiunile pot fi la fel de deșarte ca bunele intenții. Te invit să te așezi la loc, domnișoară, și să păstrezi liniștea.

— Bine, dar nu doriți să auziți ce am de spus?

— Nu, domnișoară, nu doresc.

Katie se așeză pe scaun, pe cât de fâstâcită, pe atât de ofuscată.

Judecătorul își mai trecu o dată privirea peste hârtiile din fața lui și era cât pe ce să ia din nou cuvântul, când numai ce se deschise ușa. Zgomotul îi făcu pe toți să întoarcă privirea într-acolo.

— Dumneata cine mai ești? întrebă judecătorul, vădit iritat de atâtea întreruperi.

— Roscoe, răspunse fermierul.

— Cel care a depus plângerea? întrebă judecătorul.

— Da.

— Să înțeleg că ai ceva de spus?

— Da, domnule judecător, am.

— Bine, atunci... poftește în față.

Domnul Roscoe se duse în mijlocul încăperii, îi aruncă o privire tatei și, oprindu-se în spatele lui, își ridică ochii spre judecător, după care spuse, simplu:

— Vreau să-mi retrag plângerea.

Katie scoase un chiot de bucurie, iar ceilalți se puseră a murmura.

— Cum așa? întrebă judecătorul.

— Pentru că Daniels își dă silința să-și îndrepte greșeala, domnule judecător. S-a oferit să răscumpere terenul pe care mi l-a vândut.

— Dar a recunoscut cu gura lui că n-are niciun ban.

— Știu, domnule judecător. Chiar și așa, nu mă îndoiesc că oferta lui e una cât se poate de cinstită.

— Îi dai crezare unui individ care te-a tras pe sfoară?

— Da, domnule judecător, aleg să mă încred în cuvântul lui. Domnișoara aici de față era dispusă a-și pune până și casa

zălog pentru el. Or nimeni n-ar face una ca asta dacă n-ar avea intenții serioase.

Judecătorul căzu câteva clipe pe gânduri.

— Eu unul tot l-aș condamna la închisoare, spuse el în cele din urmă, dar... mă rog, dacă dumneata ești dispus să îți retragi plângerea...

Își ațintí privirea spre fermier. Domnul Roscoe aprobă din cap.

— ... atunci nu mai are rost să irosim banii contribuabililor. Dispun achitarea inculpatului, încheie judecătorul, bătând cu ciocanul în masă.

Zgomotul fu acoperit de țipătul de bucurie pe care îl scoase Katie și de chiotele lui Ward care dădu fuga să își felicite fratele.

Judecătorul nu părea să împărtășească entuziasmul celorlalți.

— Data viitoare când mă mai chemi, se oțărî el la șerif, vezi să nu-mi mai irosești timpul cu plângeri ce au să fie retrase. Am bătut atâta amar de drum pe degeaba.

Spunând acestea, părăsi îmbufnat sala de judecată, vreme în care toți ceilalți se adunară în jurul tatei și al fermierului.

— Vă mulțumesc din suflet, domnule Roscoe! exclamă Katie, sărind în picioare și dând fuga să-l îmbrățișeze. O să vă înapoiem toți banii, cum putem de repede!

Când Katie îl eliberă din îmbrățișare și făcu un pas înapoi, fermierul se foi, fâstâcit, de pe un picior pe altul, neștiind ce să zică. Ward și Templeton se apropiară de el și îi strânseră amândoi mâna.

— Și eu vreau să-ți mulțumesc, Roscoe, spuse tata. Iar Kathleen are dreptate. Am să mă țin de cuvânt.

— Iar peste o săptămână am să-ți aduc și suta de dolari pe care ți-am promis-o, interveni fratele lui.

— Tocmai despre asta voiam să vă vorbesc, spuse fermierul. Am cumpănit îndelung și, văzând că voi doi vă încredeți îndeajuns în Daniels cât să-i dați toată agoniseala voastră...

Se uită la Katie și la Ward.

— ... și că el mi-a cerut iertare și mi-a strâns mâna, întărind spusele voastre, socotesc că s-ar cuveni să dau și eu dovadă de

omenie și să-l cred pe cuvânt. Ș-ar mai fi ceva..., adăugă el, după care se opri.

Așteptară cu toții în tăcere.

— Ați dovedit tustrei că vă luați răspunderea pentru cele întâmplate și că sunteți dispuși să răscumpărați terenul, înapoindu-mi toți banii, până la ultimul penny, reluă fermierul după câteva clipe. Dar asta m-a pus pe gânduri – m-a făcut să înțeleg că și eu am greșit. Dacă n-aș fi fost așa hrăpăreț, râvnind la ceva la ce nu eram, de fapt, îndreptățit, n-ai fi izbutit, Daniels, să mă duci de nas. De multe ori, cei care sunt trași pe sfoară încearcă a dobândi ceva valoros la un preț de nimic. Așa cum ți-am spus, adăugă el, întorcându-se spre Ward, aurul chiar mi-a întunecat judecata. În privința asta eu sunt singurul vinovat. Ar fi trebuit să știu că n-are cum să fie aur pe terenul acela. Dumneata n-ai făcut decât să-mi spui ceea ce voiam eu să aud. Așa că vina nu este în întregime a dumitale. Și eu am greșit, lăsându-mă mânat de lăcomie.

Făcu iar o pauză, după care continuă:

— Eu zic așa: haideți să împărțim răspunderea pe din două. Voi îmi dați 500 de dolari, iar eu păstrez terenul, și cu asta suntem chit.

— Este o ofertă generoasă, Roscoe, zise tata.

— Așa-i cinstit. Voi mi-ați dovedit buna voastră credință și cred că se cade să v-o dovedesc și eu pe a mea. Domnișoara Clairborne mi-a dat 200 de dolari. Mă doare inima să-i iau toată agoniseala, dar acum că vă are pe voi să-i purtați de grijă, socotesc că n-a duce lipsă de niciunele. Iar restul banilor mi-i puteți da mai încolo, după ce-ți culege bumbacul. Păstrează-ți suta de dolari, Daniels, îi spuse el lui Ward. Iar dumneata, domnișoară Clairborne, păstrează-ți titlul de proprietate. N-am nevoie de el. Cuvântul vostru este de ajuns.

Zicând acestea, strânse puternic mâna tatei, iar tata i-o strânse pe a lui – cu mai multă simțire ca niciodată.

După ce părăsiră cu toții clădirea, urmați de șerif, tata mărturisi că se simte smerit și recunoscător. Socotise mereu că vorbele-i

meşteşugite îl vor scăpa din orişice încurcătură, dar de astă dată n-ar fi putut s-o scoată la capăt fără ajutorul fratelui şi al nepoatei lui. Acum că înţelegea cât este de iubit şi de binecuvântat, gândul că are o familie care ar face totul pentru el îl smerea din cale afară.

Încetini pasul şi îl întrebă pe şerif ce mai rămânea de făcut.

— Ce să mai rămână? răspunse şeriful. Voi doi aţi ajuns, din câte văd, la o înţelegere, iar judecătorul a şi pornit înapoi spre Baltimore. Eşti un om liber, Daniels.

Katie şi Rob rămăseseră în urma celorlalţi.

— Şi acum ce veţi face? o întrebă tânărul pe când se îndreptau încet spre biroul şerifului.

— Cred că ne vom întoarce acasă, răspunse Katie. Am să-i întreb pe unchii mei. Orişicum, vreau să îţi mulţumesc pentru tot ajutorul acordat.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Mi-a făcut plăcere să călătorim împreună.

— Şi mie. Te rog să le transmiţi salutări alor tăi.

— Am să le transmit. Dacă vă opriţi în Baltimore, să ştii că mama ar fi încântată să te aibă din nou ca oaspete.

— Dar vor fi şi unchii mei cu mine.

— Ştiu. Mama are să vă găzduiască bucuroasă pe toţi.

— Pe toţi trei?

— Desigur. Ai văzut cât de mare e casa noastră.

— Da, e ditamai conacul! râse Katie.

— Mama adoră să aibă musafiri. Nici că se găseşte o gazdă mai primitoare ca ea.

— Ai zice că-i de-a noastră, din Sud!

40
Înapoi la Rosewood

Câtă vreme Katie a fost plecată, numai acolo îmi stătea mintea și nu eram bună de nimic, zău așa. Mă întrebam întruna când s-or întoarce și de l-oi mai revedea vreodată pe tata. Emma era prinsă cu ăl mic, iar Josepha găsea mai tot timpul oarece de făcut, ba-n bucătărie, ba-n cămară, ba se apuca a deretica prin toată casa cât nu dereticaserăm eu și Katie la un loc vreme de doi ani de zile. Henry, iară, trebăluia prin șură, dregea uneltele dogite și hamurile roase, îngrijea de animale și plivea șirurile de bumbac ce creșteau afară, pe câmp. Mulsul, spălatul și gătitul îmi ocupau odinioară tot timpul, dar acum cu toate astea se îndeletnicea Josepha și, chiar de mai avea când și când nevoie de o mână de ajutor, tot nu îmi mai rămâneau prea multe de făcut.

Uneori nu-mi găseam, pur și simplu, nicio ocupație. Ca să-mi umplu timpul, îl mai ajutam pe Henry la plivit, iar alteori făceam plimbări lungi, rugându-mă cum nu cred că mă mai rugasem vreodată. Orice nelegiuire o fi săvârșit tata, mă durea sufletul la gândul că-i la închisoare.

Doamne, adu-mi-l înapoi... Adu-l, Doamne, pe tata înapoi acasă! mă rugam eu iar și iar.

Într-o zi când, întorcându-mă din refugiul tainic al lui Katie, am dat cu ochii de cei trei cai înșeuați din curte, inima a început să-mi bată mai, mai să-mi sară din piept.

Am luat-o la goană spre casă. Nu străbătusem încă nici jumătate din distanță când o siluetă înaltă, cu pălăria încă pe cap, ieși pe ușa de la bucătărie.

Era el!

— Tată... tăticule! am strigat eu, începând să alerg și mai abitir.

Fu de ajuns o privire, și tata coborî dintr-un pas cele trei trepte ale verandei și o luă la fugă spre mine. În spatele lui se mai iviră vreo două, trei siluete, dar în momentul acela eu nu aveam ochi decât pentru el.

Mă năpustii direct în brațele lui larg deschise. El mă strânse în brațe și mă ținu așa vreme îndelungată, pe când eu vărsam lacrimi de fericire, cu fața lipită de pieptul lui.

Într-un târziu, simțind că slăbește strânsoarea, am făcut un pas îndărăt. Tata își coborî zâmbind privirea spre mine și șterse cu un deget lacrimile ce îmi curgeau pe obraji. Ai fi zis că-i prima dată când vede lacrimi. Mai văzuse, firește, și pe alții lăcrimând, dar poate că eu eram prima ființă, după mama, care vărsa lacrimi numai pentru el. Apoi se aplecă, mă sărută pe frunte și mă strânse iar în brațe.

— Doamne, Mary Ann, cât mă bucur să te revăd! Mi-a fost dor de tine.

— Vai, tăticule, sunt așa bucuroasă că te-ai întors acasă! Până să-ți primim scrisoarea nu știam ce s-a întâmplat cu tine, iar eu m-am tot perpelit de grija ta încă de când a plecat Katie!

— Până la urmă pare-se că totul s-a încheiat cu bine, zise el.

— Ți-a spus Katie ce necazuri am avut cu unchiu-său, Burchard – cum ne-a alungat de pe plantație și toate alea?

— Mi-a povestit totul cu de-amănuntul, răspunse tata, râzând încetișor.

Era atât de minunat să-l aud din nou râzând! Nici nu știu, zău, ce fel de om ar fi fost tata fără voioșia și vorba-i mucalită. Se vedea că-i ostenit și că timpul petrecut în închisoare îl schimbase. Până și râsul îi era mai potolit, mai sobru. Chiar și așa, sclipirea din ochii lui și faptul că îl auzeam iar râzând m-au făcut să uit, dintr-odată, de toate grijile.

— Cum ai scăpat, tată, de închisoare?

— Kathleen a fermecat niscaiva oameni, râse el, și și-a pus la bătaie mai toată agoniseala. Și uite așa, omul și-a retras plângerea și s-a învoit să îi plătim restul banilor cu care-i sunt datornic mai târziu, când vom culege bumbacul.

— O s-o scoatem noi la capăt, tată, așa cum am făcut și înainte, când am cules bumbacul ca să plătim o parte din datoria pe care o aveam la bancă. Anul ăsta o să-l culegem ca să te scăpăm *pe tine* de la ananghie.

— Până una, alta, suntem lefteri! râse el. Or să fie, poate, zile când n-o să prea avem ce mânca.

— Puțin îmi pasă. Avuția cea mai de preț e că suntem din nou împreună cu toții.

— Atâta vreme cât nu murim de foame.

— Nu se moare de foame la Rosewood, stai liniștit. Lasă totul pe seama noastră. Eu și Katie știm ce-i de făcut.

— În privința asta n-am nicio îndoială. Ei, dar se pare că nu sunt singurul care se bucură să te revadă!

M-am întors și am văzut-o pe Katie venind înspre noi. Ochii mi se umplură iar de lacrimi.

— Katie!

— Mayme! exclamă ea, la fel de emoționată. Iată-ne din nou împreună la Rosewood. Și de astă dată nu cred că mai plecăm nicăieri.

Ne-am îmbrățișat îndelung, fără să spunem un cuvânt, căci îmbrățișarea în sine spunea tot.

Când îmi dădu drumul, Katie aruncă o privire peste umăr. În spatele ei aștepta fratele tatălui meu.

— Ți-l amintești pe unchiul Ward, zise Katie.

— Bineînțeles. Bună ziua, domnule Daniels.

— Salutare, domnișoară Mary Ann.

— Acum știi că amândouă suntem nepoatele tale, nu-i așa, unchiule? adăugă Katie.

Și eu, și domnul Daniels am rămas fără replică. El părea nițel stânjenit de ceea ce spusese Katie. Poate că încă nu se împăcase

pe de-a-ntregul cu gândul că avea o nepoată de culoare, deși acum că tata stăruise să-mi zic *Mayme Daniels*, atâta vreme cât n-o socoteam o lipsă de respect față de amintirea domnului Jukes, purtam, vezi bine, același nume de familie.

41
Cei doi unchi

Ne-a luat ceva vreme să ne obișnuim iar unii cu alții. Tata și-a recăpătat repede voioșia-i caracteristică și se vedea că-i bucuros să fie din nou acasă. În ceea ce îl privește însă pe fratele lui – pe care, în afară de tata și de Katie, care călătorise cu el până hăt, în Nord, niciuna dintre noi nu îl cunoștea prea bine – nu prea știam în ce ape ne scăldăm.

Ne întrebam, neliniștite, ce are să se întâmple și ce fel de schimbări avea *el* de gând să aducă, acum că Rosewood îi aparținea lui de drept. Katie nu își făcea nicio grijă în privința asta. Dar ea era albă. Or, pe vremea aceea albii nu aveau aceeași soartă ca negrii. Iar dacă mie mi-era, în taină, teamă că domnul Ward – cum ajunseserăm să-i spunem – s-ar putea să ne alunge la rându-i de la Rosewood, la fel cum o făcuse Burchard Clairborne, celălalt unchi al lui Katie, vă dați seama că Emma și Josepha se perpeleau și mai abitir. Nu știu dacă omul mă privea ca pe o nepoată. După comentariul făcut de Katie, n-am mai vorbit deloc despre asta, iar o vreme nici n-am știut cum să-i spun. Ar fi fost, vezi bine, o obrăznicie să-i spun „unchi" așa, de la mine putere.

Cert e că acum plantația nu îi mai aparținea lui Katie, ci lui Ward Daniels.

A doua zi după sosire, frații Daniels s-au spălat, s-au bărbierit și și-au pus haine curate. Erau așa de chipe i că îți era mai

mare dragul să te uiţi la ei! Iar acum că aveau amândoi obrajii raşi – numai tata îşi păstrase mustăcioara – asemănarea dintre ei era mai izbitoare ca niciodată. Apoi, de-a lungul următoarelor zile, lucrurile au revenit, încet-încet, pe făgaşul normal – aşa cum fuseseră înainte să plece tata şi să apară Burchard Clairborne. După ce Henry şi Jeremiah au plecat de la Rosewood, mulsul vacilor bunăoară a căzut iar în sarcina mea.

La început, domnul Ward se comporta ca un musafir. Obişnuindu-ne treptat cu prezenţa lui, noi i-am dat bună pace şi ne-am văzut de treburile noastre. Acum că aveam şi mai multe guri de hrănit – printre care doi bărbaţi cu o poftă de lup – şi haine de spălat, nu mai pridideam cu munca. Henry şi Jeremiah ne vizitau şi ei mai des ca înainte, iar când ne adunam, chiar şi fără Aleta, eram cu toţii nouă inşi, şi tot atâtea guri de hrănit. Am ajuns să coacem pâine aproape zi de zi, şi păstram până şi ultimul dram de lapte ca să facem brânză. Duse erau zilele când eu şi Katie, singure la Rosewood, mulgeam vacile şi apoi aruncam laptele pe care nu-l puteam bea. Proviziile de carne erau şi ele pe sfârşite, aşa că în curând avea să trebuiască să mai tăiem un porc sau un viţel. Ce mai, Rosewood începea să semene cu o adevărată plantaţie, plină de forfotă şi de viaţă!

Lucrurile s-au schimbat şi în casă. Dintre cele cinci dormitoare era cât se poate de corect ca fraţii Daniels să ocupe câte unul fiecare. Emma şi William aveau şi ei nevoie de o odaie. Aş fi putut să stau în cameră cu Josepha, dar Katie a stăruit să împart dormitorul cu ea, ca la început, aşa că mi-am mutat toate lucrurile în odaia ei. Rar se pomenea pe vremea aceea ca albii şi negrii să trăiască laolaltă sub acelaşi acoperiş şi să îşi aibă dormitoarele unii lângă alţii, dar la Rosewood aşa stăteau, vezi bine, lucrurile, iar domnului Ward nu părea să-i pese de culoarea pielii, aşa cum nu-i păsa nici tatei. Eu şi Josepha socoteam că noi, negresele, s-ar cuveni, poate, să ne mutăm în fosta colonie a sclavilor, dar Katie nici n-a vrut să audă de aşa ceva. Vasăzică trăiam împreună cu toţii, ca o mare familie – un copilaş de culoare, doi bărbaţi albi, o negresă cât un munte care nu-şi dorea de la viaţă decât să le facă

de mâncare și să le poarte de grijă celor din jur și cu cât avea mai multe guri de hrănit, cu atât era mai fericită, eu, Katie și Emma... Verișoare și unchi, albi, negri și mulatri, copii și oameni în toată firea – nici că s-ar fi găsit legături mai încâlcite și o adunătură mai ciudată și mai pestriță ca noi.

Tata, care știa cum e viața la Rosewood, l-a rugat pe Henry să îi arate tot ce se schimbase în lipsa lui și, în doar câteva zile, și-a reluat rutina de odinioară. Era limpede că se simțea acasă la Rosewood. Altfel stăteau însă lucrurile cu domnul Ward. După primele zile, părea încă năucit și îl cuprinse un soi de neastâmpăr, de parcă nu și-ar fi găsit locul la Rosewood. Toți ceilalți își vedeau zi de zi de treburile lor obișnuite. El, pe de altă parte, nu știa ce să facă. Trăind o viață de pribeag, mai că uitase ce înseamnă să ții o gospodărie.

Într-o zi l-am văzut stând, tăcut și pios, cu pălăria în mână, lângă morminte.

Bag de seamă că, mai devreme sau mai târziu, fiecare dintre noi trebuia să privească în față și să se împace cu pierderea celor dragi. Moartea ne răpise fiecăruia ființe dragi și acum încercam cu toții să ne găsim locul și rostul în noua familie pe care ne-o dăruise Dumnezeu. Crezuserăm că am pierdut totul ca apoi să descoperim că nu eram nicidecum singuri pe lume. Eu aveam un tată și o verișoară minunată. Katie ne avea pe mine și pe cei doi unchi ai ei.

Dar totul era nou și uneori nu-i ușor să te obișnuiești cu schimbarea. Acum îi venise, bag seama, rândul domnului Ward să dea piept cu lucrurile acestea și cu schimbările ce se petreceau în viața lui. Nu că el și sora lui ar fi fost cine știe cât de apropiați. Încă îmi venea greu să mă gândesc la ea ca la o mătușă. Mi se părea că ar fi necuviincios din parte-mi, chiar dacă era adevărat. În mintea mea, ea nu era *mătușa Rosalind*, ci rămânea, simplu, *mama lui Katie*. Dar ce voiam eu să zic e că moartea e un lucru cumplit și, cât de reci ar fi fost relațiile dintre doi oameni, te face să-ți dorești să fi fost mai apropiat de ființa pe care ai pierdut-o. Moartea aduce cu sine și câteva regrete, precum cele pe care

tocmai le încerca, stând acolo, în dreptul pietrei de mormânt, domnul Ward, care îmi era unchi, așa cum mama lui Katie îmi fusese mătușă – Doamne, greu îmi mai era să mă obișnuiesc cu gândul ăsta!

Auzind zgomot de pași, am întors capul și l-am văzut pe tata venind înspre mine. Îmi zâmbi, își petrecu brațul pe după umerii mei și mă trase spre el, apoi îmi dădu drumul și porni mai departe spre morminte.

În dreptul lui Ward, se opri și îi cuprinse umerii cu același braț cu care îi cuprinsese pe ai mei. Nu desluşeam ce își spuneau, dar mi-a povestit tata mai târziu.

— Te face să te gândești la toate lucrurile pe care nu le-ai spus și nu le-ai făcut, nu-i așa? zise tata într-un târziu pe când stăteau amândoi cu ochii ațintiți spre mormântul surorii lor.

Domnul Ward încuviință tăcut din cap.

— Timpu-i întotdeauna prea scurt, continuă tata, și abia când pierdem pe cineva ne dăm seama ce iute se scurge. La început m-a mustrat groaznic cugetul la gândul că nu i-am fost alături cât trăia și că acum e prea târziu să mai fac ceva în privința asta. Dar apoi am înțeles, așa cum ți-am mai zis când eram închis în Nord, că încă mai pot să îmi îndrept greșeala față de ea având grijă de Kathleen.

Se lăsă iar tăcerea. Într-un târziu, domnul Ward își întoarse capul spre tata, clipind din ochi mai des decât îi stătea în fire. Tata înțelese ce era în sufletul fratelui său. De când se afla la Rosewood simțise și el de câteva ori aceeași fierbințeală în ochi. Dar între bărbați unele lucruri, precum lacrimile, era mai bine să fie trecute sub tăcere.

Cei doi frați se îndepărtară încet de morminte, iar eu mă întorsei cu fața spre casă ca să nu pară că trag cu ochiul, chiar dacă tocmai asta făcusem.

— Tu măcar ai fost mai apropiat de Rosalind și mai dădeai când și când pe aici, spuse Ward după ce cotiră pe una dintre potecile ce duceau spre câmpurile de bumbac.

— Nu prea des, spuse tata. Doar atunci când aveam nevoie de ceva. Spre rușinea mea, o dată sau de două ori, i-am furat până și niște bani.

— Dar măcar ai trecut s-o vezi și ai văzut-o pe Kathleen crescând.

— Ți-ai pus destulă cenușă-n cap, Ward. Amândoi am făcut o mulțime de lucruri pe care le regretăm, iar acum facem tot ce ne stă în puteri ca să ne răscumpărăm greșelile. Nu uita că aurul tău a scăpat plantația de executarea silită.

— Așa o fi... Dar toate astea m-au luat pe nepregătite și nu știu, zău, ce să fac. Asta nu-i viața cu care-s eu obișnuit.

— Așa m-am simțit și eu când am ajuns aici – și mai cu seamă când am aflat de Mary Ann. Toate astea m-au năucit așa de tare, că la început am dat bir cu fugiții. Dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că locul meu e la Rosewood, lângă familia mea.

— Asta pentru că tu nu ai aici doar o nepoată, ci și o fiică. Mary Ann e o fată de ispravă, Templeton. Lemuela trebuie să fi fost o mamă pe cinste.

Tata încuviință din cap, luptându-se cu lacrimile stârnite de amintire.

— Dar pentru mine e altfel, îi dădu Ward înainte. Pe tine te cunosc toți mai bine. Și se vede că te privesc cu respect.

— Doar pentru că sunt de mai multă vreme aici.

— Nu-i numai asta, Templeton. Tu te simți acasă la Rosewood. Știi ce-i de făcut și-ți place. Văzându-te cum mulgi vacile și faci curat în grajd, ai crede că-ți place până și mirosul de bălegar!

— Ei, te obișnuiești și cu mirosul, râse tata. După o vreme, nu ți se mai pare așa înțepător.

— Despre asta-i vorba. Viața pe plantație ți se potrivește ca o mănușă. Arăți mai bine ca oricând și nu te-am văzut niciodată mai fericit. Stai de vorbă cu Henry de parc-ai fi condus o plantație de când te știi.

Tata pufni iar în râs.

— A trebuit să învăț.

— Da, dar se pare că ai un dar înnăscut pentru asta. Eu, pe de altă parte, sunt doar un vântură-lume, Templeton.

— Tot un vântură-lume am fost și eu până acum un an.

— Nu-s sigur că eu mă pot schimba într-atât.

— Nu-ți cere nimeni să te schimbi, Ward.

— Atunci ce-mi rămâne de făcut? Tu și Kathleen aveți o plantație de ținut. Tu o ai pe Mary Ann. Pe când eu...

Nu își duse vorba până la capăt. De pe-acum ajunseseră în lanul unde tulpinile de bumbac le ajungeau deja până la genunchi.

— Privește, omule, în jur, zise tata. Ce vezi?

— Nu știu... Nu-s agricultor. Ce-i ăsta?

— E bumbac, Ward. Acri întregi de bumbac. *Regele bumbac* le-a adus sudiștilor bogăția pe care au avut-o înainte de război, bogăție mai mare decât tot aurul din California. Noi am semănat bumbacul ăsta, Ward – fetele, Henry, Jeremiah și cu mine. Da, am semănat cu mâna mea o parte din el și sunt mândru de asta. Și știi al cui e tot bumbacul ăsta?

— Cum adică al cui e?...

— Așa bine: al cui e tot bumbacul ăsta?

— Știu și eu?... Al lui Kathleen, bag seama. Unde bați cu asta?

— Nu, Ward, tot bumbacul ăsta este al *tău*! Tu ești acum stăpân pe Rosewood. Numele tău e trecut pe titlul de proprietate.

— N-are a face.

— Ba are! Plantația este a ta, Ward.

Fratele lui se uită la el buimăcit, de parcă n-ar fi privit niciodată lucrurile în chipul ăsta.

— N-am eu stofă de plantator, Templeton, spuse el după ce porniră mai departe. Și n-o să am niciodată.

— Așa am crezut și eu la început. Și totuși, mi-am dat silința și am pus umărul de-am semănat, împreună cu ceilalți, lanul ăsta de bumbac. Și mi-e mai mare dragul să-l văd acum crescând și să mă gândesc că am sădit cu mâna mea o parte din el și că, la vremea recoltei, l-om culege cu toții împreună și am să-i dau lui Roscoe banii câștigați cu sudoarea frunții mele și poate c-or

să ne mai rămână îndeajuns cât să le luăm fetelor noastre câte o rochie nouă.

— Vorbești ca un plantator sadea! De parc-ai fi de-a dreptul vrăjit de plantele astea verzi ce cresc pe câmp.

— Chiar sunt, bag seama. Pentru că-i o muncă cinstită din care lumea își câștigă traiul din moși-strămoși. Oi fi pus nițel osul la treabă în California să dau de niscaiva aur, nu că m-aș fi spetit ca tine cu munca, dar în afară de asta, ia zi: când mi-am câștigat eu pâinea pe cale cinstită, cu sudoarea frunții? Niciodată, Ward, niciodată. Poate tocmai de aia îmi place. Când pun seara capul pe pernă știu c-am realizat ceva ce merită toată osteneala.

— Măi să fie! Chiar că te-ai schimbat, Templeton.

— Pământul ăsta m-a schimbat și fetele astea două. Anul trecut le-am dat o mână de ajutor, dar pe atunci nu credeam că munca mea *contează* cu adevărat. Acum *știu* că tot ce fac este important pentru mine și ai mei. Poate că asta înseamnă să ai o familie. Când ești răspunzător pentru alții, n-ai cum să nu te schimbi. Asta m-a făcut să-mi dau seama că eram în sfârșit pregătit să mă statornicesc și să-mi trăiesc restul vieții muncind pământul.

— Mă rog, murmură Ward, frecându-și gânditor bărbia.

— Acum că am învățat câte ceva despre mersul unei plantații, continuă tata, îți ofer serviciile mele în calitate de vechil.

Ward se uită lung la el și pufni în râs.

— Vorbesc serios, zise tata. Tu ești *proprietarul* plantației... iar eu am să fiu *vechilul* tău.

— Nu știu ce să zic, Templeton. Oi mai vedea. Încă nu-s sigur că-s făcut pentru viața asta.

— E prea târziu să dai înapoi. În acte Rosewood e a ta.

— Ce mă oprește s-o trec pe numele tău sau al lui Kathleen, așa cum Rosalind a trecut-o pe numele meu? ripostă Ward.

— Nu-s sigur că nepoata noastră are să se învoiască. Cred că și ea își dorește, la fel ca mine, să rămâi.

Ward căzu câteva clipe pe gânduri, după care porniră încet îndărăt spre casă. Fratele tatei își plimbă în treacăt degetele peste

tulpinile verzi, privindu-le parcă dintr-odată cu alți ochi după toate câte îi spusese Templeton.

Tata recunoscu sclipirea ce îi apăru în ochi, așa cum îi recunoscuse și lacrimile zăgăzuite cu greu la mormântul surorii lor.

— Bine, atunci, spuse Ward după câteva minute, schițând un surâs în colțul gurii, mă învoiesc să-mi fii vechil o vreme... o săptămână, două... cât să mă dumiresc dacă simt chemarea pământului... sau măcar până ce-am să hotărăsc ce fac cu titlul de proprietate.

42
De vorbă cu tata

Sosi și vara, cu arșița ei dogoritoare. Bumbacul creștea văzând cu ochii.

Începând de la jumătatea lui august Henry venea să cerceteze lanurile o dată la două, trei zile.

Într-o dimineață, văzându-l pe domnul Ward că stă în dreptul ferestrei din bucătărie, cu ochii ațintiți afară, m-am dus la el. În depărtare se zărea Henry, străbătând unul dintre câmpuri.

— De ce se tot uită la bumbac? mă întrebă fratele tatei.

— Ca să vadă de-i gata de cules.

— Și cum știe când e gata?

— Hai cu mine, domnule Ward, și am să-ți arăt.

Ne-am dus împreună afară, pe câmpul de bumbac.

— Bumbacul, am început eu să-i explic, trebuie cules de îndată ce s-a copt ca să fie pus la adăpost înainte să vină ploile. Acu-s doi ani o furtună năprasnică ne-a distrus jumătate din recoltă până să apucăm a strânge tot bumbacul și n-am avut cu ce plăti datoria la bancă. De aia a scotocit Katie prin toată casa în căutarea aurului pe care-l lăsaseși dumneata aici și nu s-a lăsat până n-a dibuit unde-l ascunsese mamă-sa.

Mergând mai departe, am cules câteva măciulii și i-am arătat la ce trebuie să se uite.

— Când e copt, cum se culege? întrebă el.

— Uite aşa, i-am răspuns, arătându-i cum se smulge puful cu degetele. E o muncă greoaie şi năduşitoare. De aia aveau plantatorii atâţia sclavi. Dar noi lucrăm cot la cot cu toţii. Katie e foarte pricepută. Ai fi tare mândru de ea dac-ai vedea-o. Dar cel mai priceput dintre toţi e Henry. Nimeni nu culege bumbacul mai iute ca el. Ai să ne ajuţi şi dumneata la cules, domnule Ward?

— Oi face, bag seama, aşa cum mi-o zice vechilul, răspunse el zâmbind.

Rămase o vreme locului, trecându-şi privirea peste câmp, cu mai multă băgare de seamă decât o făcuse vreodată, apoi o luă încet printre rânduri.

Când într-un târziu făcurăm cale întoarsă, tata ne ieşi în întâmpinare.

— Cu ce vă îndeletniciţi, mă rog, voi doi? ne luă el în primire, zâmbind jucăuş.

— Numai ce am fost cu domnul Ward pe câmp să-i arăt bumbacul.

— Vasăzică de pe-acum eşti un cunoscător în ale bumbacului, frate Ward?

— Pân-acolo mai e cale lungă! râse fratele lui, după care el porni mai departe spre casă, iar eu şi tata o luarăm în direcţia opusă, spre râu.

— Tată, ce are să se întâmple cu mine şi cu celelalte negrese? am întrebat eu într-un târziu.

— În ce sens?

— Adică... domnul Ward o să vrea, oare, să plecăm de la Rosewood?

— De ce nu-i spui *unchiul* Ward?

— Mi-e încă greu, bag seama, să mă gândesc la el în chipul acesta. Orişicum, după ce are să înveţe toate cele, oare n-o să vrea să conducă singur plantaţia şi să se lipsească de noi, aşa cum avea de gând Burchard Clairborne?

— Nici vorbă! Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

— Ştiu şi eu? Nu-i uşor să-ţi dai seama ce gândeşte.

— Ward are, ce-i drept, momente când se închide în el. Așa-s bărbații uneori, mai tăcuți, dar asta nu înseamnă că nutresc cine știe ce gânduri ascunse. Ward are multe de chibzuit, atâta tot. Orice s-ar întâmpla, fii însă pe pace: nu ți-ar cere niciodată să pleci. Ești, doar, nepoata lui, la fel cum e și Kathleen. Știe că ești fata mea. Nu… O fi el nițel mai posac, dar n-ar face niciodată una ca asta.

Ne-am oprit pe malul râului și am rămas o vreme tăcuți, privind apa.

— Acum doi ani, râul a ieșit din matcă și viitura s-a întins până în apropiere de casă.

— Trebuie să fi fost o priveliște de speriat! exclamă tata.

— Chiar că a fost înfricoșător.

Într-un târziu am pornit încet înapoi spre casă.

— Nu s-ar zice că unchiul Ward îndrăgește prea tare munca pe plantație.

— Dă-i timp, Mary Ann.

— Și ce o să se întâmple cu Emma și Josepha?

— Ward nu va face nimic fără să vorbească întâi cu mine – nu uita că sunt vechilul lui! Suntem o familie, Mary Ann, iar Emma și Josepha fac și ele parte din familia noastră. N-am să permit să li se întâmple nimic rău.

— Îți mulțumesc, tată!

43
Noua generație

Era de ajuns s-o urmărești pe Emma chiar și o singură zi ca să-ți dai seama că nu-i deloc ușor să fii mamă. Chit că pe vremea în care eram amândouă sclave nu trudise niciodată cât trudisem eu, în ceea ce privește creșterea unui copil mi-o luase, fără doar și poate, înainte. Și învăța pe zi ce trece tot mai multe, căci ăl mic făcea acuș doi ani și, ca orice prunc de vârsta lui, n-avea astâmpăr și alerga de colo colo cât îi ziulica de lungă, de n-avea sărmana când să-și tragă sufletul de grija lui.

Duminica dimineața eu și Katie îi adunam pe toți în salon să citim pasaje din Biblie și să cântam împreună niscaiva imnuri. Emma cânta dumnezeiește, dar uneori i se simțea oboseala în voce.

Într-una dintre diminețile acestea, după ce am isprăvit de cântat, Katie se apucă a ne citi din Biblie. Și uite așa, legănați de glasul ei domol, îi fură somnul întâi pe Emma și pe William. Când începu și Josepha să tragă la aghioase, ne-am retras tiptil ca să ne bucurăm și noi, ăștialalți, de câteva clipe de tihnă, fiecare în felul său. Katie, bunăoară, a mers să se plimbe. Tata și unchiul Ward s-au dus în grajd și au înșeuat caii, iar în scurtă vreme i-am auzit îndepărtându-se călare. Eu am urcat în cameră să fac exerciții de citire.

La un moment dat, auzind zgomot pe scări, am ieșit pe palier să văd ce se petrece. Când colo, ce să vezi? William urca de-a

bușilea treptele, gângurind de zor așa cum gângureau frățiorii și surioarele mele când erau mici. De pe-acum, pruncul mergea singur și chiar alerga, dar treptele erau prea înalte pentru picioruşele lui şi încă nu le biruia decât pe brânci. M-am aşezat pe treapta de sus şi am aşteptat. Când ajunse în capul scărilor şi dădu cu ochii de mine, ăl mic zâmbi cu toată fața și mi se năpusti în poală. L-am strâns în brațe și am început să îi vorbesc.

— Ştiai, William, că tu ai să fii un deschizător de drumuri? Te-ai născut la cumpăna dintre sclavie şi libertate. Cine ştie cum are să fie viața ta când ai să te faci mare? Trăim vremuri istorice, iar tu ai s-apuci să fii părtaş la ele mai mult decât mine. Tu te-ai născut liber şi n-ai să ştii niciodată ce înseamnă să fii sclav. Nu mulți negri pot spune asta. Te-ai născut sub o stea norocoasă, micuțule.

William se uita la mine cu ochii lui mari şi căprui, de parcă ar fi înțeles ce-i zic. O fi crezut, pesemne, că-i spun o poveste.

— Dacă te-ai fi născut cu doar câțiva ani în urmă, am continuat eu, poate că viața ta ar fi fost cu totul alta. Poate că mămuca ta ar fi fost vândută şi n-ai fi ajuns să-ți cunoşti niciodată tatăl. Mă rog, poate că n-ai să-l cunoşti oricum, dar cert e că pe mămuca ta n-ai fi avut-o nicidecum alături clipă de clipă, aşa cum o ai acum.

Între timp, ăl mic își pierduse răbdarea și se zbătea să-i dau drumul. Bag seama că prea lungisem vorba!

Totuşi, ceea ce îi spusesem m-a pus pe gânduri. În după-masa aceea, pe când desfăceam păstăile de mazăre în bucătărie, încă tot acolo mi-era gândul. Josepha frământa aluatul de pâine. Eu aveam în față un coş mare plin ochi cu păstăi din care nu curățisem nici măcar jumătate. N-aveam, vezi bine, spor căci mintea îmi zbura aiurea, la mămuca, la frații şi la surorile mele şi la căile întortocheate pe care ajunsese mama din Nord, unde trăise cu familia Daniels, la plantația McSimmons. Şi uite aşa, de la un gând la altul, am ajuns să mă întreb cum o fi sfârşit Josepha prin părțile astea.

— Josepha, pot să te-ntreb ceva?

— Da, copilă.

— Tu unde te-ai născut?

Se întoarse cu fața spre mine, cu mâinile pline de făină, și începu să râdă încetișor.

— Ce o fi având asta a face cu păstăile celea sau cu aluatu' de-l muncesc io acilea?

— Eram doar curioasă, am răspuns eu ridicând din umeri. Pare-se că puțini dintre noi știu din ce părți se trag.

— Asta așa-i, încuviință Josepha. Cine-a fo' vândut de la un stăpân la altu' ș-a fo' despărțit de ai lui n-are cum să știe un' s-a născut.

— Tu știi ceva de părinții tăi?

— Nimic pe fața pământului. Întotdeauna socotit-am c-așa oi fi venit io pe lume, fără mamă și fără tată, spuse Josepha chicotind iar. Când eram de-o șchioapă, m-or dus laolaltă cu alte copile de culoare undeva la oraș și ne-or vândut lu' dom' McSimmons, atâta mai țiu minte. Nici nu știu ce oraș era ăla. Că eram prea speriate să cătăm în juru' nost și singura noastră grijă era să scăpăm cu viață. Tot ce știu e că io am ajuns la bucătărie și câteva dintre ele or ajuns să muncească afar' pe câmp.

Se întoarse iar și se uită în ochii mei. Nu mai râdea.

— Ești o fată tare norocoasă, Mayme. Știu că trecut-ai prin multe greutăți, da' ajuns-ai să știi cine ești și cine-i tăticu' tău. Ai o familie, și ăsta-i lucru mare.

Se vedea că se bucură sincer pentru mine.

— Acum și tu ai o familie, Josepha.

— Știu, copilă, și pentru asta ție tre' să-ți mulțămesc.

*

După ce s-au întors de la plimbare, tata se duse să tragă un pui de somn, iar unchiul Ward ieși să dea o raită prin curte. În timp ce stăteam eu astfel de vorbă cu Josepha, Emma tocmai îl îmbăia pe ăl mic afară, în covata de spălat rufe, vorbindu-i și alintându-l cum îi stătea în obicei. Prinsă cum era cu William, nici nu auzi când se apropie unchiul Ward. Bărbatul se opri în spatele ei și rămase un minut, două ascultând, chit că de înțeles, mai că nu înțelegea nicio iotă din păsăreasca ei. Observând

într-un târziu că băiețelul se uită la cineva, Emma se întoarse. De îndată ce dădu cu ochii de Ward, amuți și își văzu mai departe de treabă fără să scoată un cuvânt.

— Cum de ți se leagă limba ori de câte ori mă ai prin preajmă? o întrebă unchiul Ward, făcând un pas în față.

Emma nu spuse nimic.

— Nu ți-o fi, sper, frică de mine.

— M-am învățat minte, atâta tot.

— Cum adică?

— Am învățat că o negresă-i mai bine să-și ție gura când se află bărbați albi prin preajmă și să-i ocolească de departe.

— De ce?

— Pen' că nu se știe niciodat' ce gânduri are un bărbat alb.

— Să înțeleg că nu te încrezi în bărbații albi?

— Nu prea.

— Și totuși, cu Templeton pari să te înțelegi destul de bine.

— Dom' Templeton nu-i ca ăilalți albi, că-i tata lu' Mayme. Și m-am obișnuit cu dânsu'.

Căzu o clipă pe gânduri apoi adăugă:

— Da' dacă stau bine și mă gândesc, la început era și el ca toți ăilalți.

— Așa ca mine, vrei să zici?

Tăcere.

— Mă surprinzi, Emma, zău așa! exclamă unchiul Ward. Să înțeleg că e sub demnitatea ta să îmi vorbești doar pentru că sunt alb?

— N-am spus io așa ceva, dom' Ward.

— Spuneai că îi ocolești pe albi.

— Pen' că mi-e frică să nu-mi facă, Doamne ferește, ceva.

— Când ți-am dat eu vreo pricină să-ți fie teamă de mine?

— Niciodat', dom' Ward. Dumneata și domnu' Templeton sunteți tare cumsecade amândoi, chiar dacă sunteți albi.

— Atunci cum de amuțești de fiece dată când mă ai prin preajmă? Nu mi se pare drept. Dacă suntem cu toții o familie, și

tu trebuie să mă accepți pe mine așa cum te accept și eu pe tine. N-am dreptate?

— Ba da.

— Trebuie să ne acceptăm unii pe alții oricare ne-ar fi culoarea pielii. În afară de voi, eu n-am altă familie. Tu ai, Emma?

— Nu, n-am.

— Vasăzică trebuie să ne avem cu toții ca o familie. Așa că lasă-l nițel pe William și vino încoace.

Emma îl privi cu oarece neîncredere, apoi așeză încet copilul pe fundul coveții și se îndreptă din șale.

— Hai să ne dăm mâna, Emma, și să fim prieteni.

Zicând acestea, unchiul Ward îi întinse mâna. Emma se apropie șovăielnică de el. Se vedea că-i este teamă, dar fusese învățată să dea mereu ascultare unui alb.

Îl lăsă pe unchiul Ward să îi strângă mâna, apoi și-o retrase iute pe a ei.

— Ei, vezi că n-a fost așa de rău?

— Nu, n-a fost, murmură ea.

— N-am să îngădui nimănui să-ți facă vreun rău, Emma. Eu și Templeton o să avem grijă de tine ca de propria noastră nepoată. Și, de acum încolo, vreau să ne spui „unchiul Ward" și „unchiul Templeton", așa cum ne spun Kathleen și Mary Ann.

Emma coborî ochii în pământ.

— Oi încerca...

44
Vine iar vremea culesului

Era o vară zăpușitoare și, de pe la jumătatea lui august, a început culesul pe mai toate plantațiile din comitat.

Într-o dimineață, m-am trezit cu noaptea-n cap. Mă striga parcă țarina și știam că trebuie să îi ascult chemarea. Așa se întâmplă ori de câte ori se apropie vremea culesului. Știi că are să fie istovitor, așa-i an de an și, cu toate astea, te cuprinde neastâmpărul și abia aștepți să-ți măsori iar puterile cu măreţul bumbac.

M-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat cătinel și am dat să mă furișez afară fără s-o trezesc pe Katie. Dar n-am izbutit.

— Unde te duci? întrebă ea șoptit înainte s-apuc a ieși.

— Iartă-mă, n-am vrut să te trezesc. Mă duc să văd cum arată bumbacul.

— Eram deja trează, răspunse Katie, ridicându-se în capul oaselor. Vin și eu cu tine.

Peste câteva minute, ne strecuram deja afară. Tocmai răsărea soarele. Trebuie să fi fost în jur de cinci și jumătate. Afară era răcoare și liniște. Nu sufla nici măcar o adiere de vânt, iar în aer plutea mireasma îmbătătoare a belșugului de roade ce dădeau în pârg. Nici că se putea o dimineață de vară mai frumoasă. Totuși, era lesne să-ți dai seama că soarele avea să fie din ce în ce mai dogoritor și că, până la amiază, or să ne treacă toate nădușelile.

Am pornit împreună spre arături, cu inimile tresăltând de bucurie. Cât se schimbaseră lucrurile de la primul nostru cules,

când Katie nici nu știa bine cum arată un ghemotoc de bumbac! Acum aveam amândouă 17 ani, iar peste o săptămână eu împlineam 18. Nu eram tocmai femei în toată firea, dar nici copile nu mai eram. Și știam ce avem de făcut, căci aceasta avea să fie a treia noastră recoltă de bumbac.

Mergeam vasăzică una lângă alta sigure pe noi, ba chiar cu mândrie, ca două tinere *femei*, nu ca două copilițe. Maturizarea e pasămite un lucru care nu se vede de aproape. Trebuie să faci un pas îndărăt ca să-ți dai seama cât de mult s-a schimbat de-a lungul timpului cutare lucru sau cutare om. Și, uite așa, abia în dimineața aceea mi-am dat eu seama cât de mult ne schimbaserăm noi două. Din două copile orfane și deznădăjduite, ajunseserăm să ținem *singure* o plantație, iar acum ne duceam să vedem dacă sosise vremea să ne apucăm iar de cules. Era o adevărată minune că, după atâtea încercări, o scoseserăm totuși la capăt. Dumnezeu fusese atât de bun cu noi!

Ne-am oprit în mijlocul unui câmp înverzit, înconjurate de jur împrejur de motocei albi. Am smuls bulgării pufoși de pe câteva plante, i-am ținut în palmă și i-am studiat cu băgare de seamă, de parcă fiecare ar fi ascuns înlăuntrul său o taină nevăzută. Și pasămite chiar așa era. Căci fiecare rod al pământului ascunde într-însul o taină – taina vieții.

Cu bumbacul încă în mână, ne-am uitat una la alta și am încuviințat amândouă din cap.

Sosise vremea. Katie, i se citea în ochi, era la fel de entuziasmată ca mine.

În drum spre casă, zărind o siluetă care venea către noi, ne-am oprit.

— Bună dimineața, domnișoarelor! Văd că v-ați trezit la mijitul zorilor.

Zicând acestea, își desfăcu larg brațele și ne strânse pe amândouă la pieptul său. Am stat îmbrățișați câteva secunde, după care am făcut tustrei un pas înapoi.

— Cum de te-ai trezit așa devreme, tată?

— Bag seama că unui vechil îi șade bine să se trezească odată cu soarele. Dar ia spuneți-mi, voi ce faceți aici?

— Am fost să cercetăm bumbacul, unchiule Templeton, răspunse Katie.

Tata scrută câmpul din spatele nostru, încercând parcă a desluși ceva ce nu se vedea cu ochiul liber – *însemnătatea* acelei întinderi vaste de bumbac – și porni încet într-acolo. Ne-am întors și l-am petrecut cu privirea. Mergea printre șirurile lungi de bumbac, aplecându-se când și când să culeagă niscaiva ghemotoace.

După câteva minute se întoarse la noi, ținând în mână mai multe pămătufuri albe.

— Și la ce concluzie ați ajuns?

Eu și Katie am schimbat o privire, apoi ne-am întors amândouă spre el.

— Cred că e gata de cules, unchiule Templeton, spuse Katie, după care se uită nițel nesigură la mine.

Încuviințai din cap.

— Da, a sosit vremea.

*

Pe la ora zece dimineața, cele două căruțe așteptau deja pregătite în fața șurii. După ce am încărcat traistele și presele de balotat în prima căruță, Josepha se puse să tot aducă la bărdace cu apă și lapte și la coșuri încărcate cu pâine, pastramă și brânză.

Pe la unsprezece ne suirăm cu toții în căruță, Henry plesni din hățuri și calul o luă greoi din loc. Cum înaintam noi hurducându-ne spre țarină, vorbeam unul peste altul, încercând a-i explica unchiului Ward ce și cum să facă. Eram cu toții entuziaști nevoie mare. Până și ăl mic turuia întruna, vesel ca un păsăroi, de parcă abia aștepta să culeagă bumbac laolaltă cu noi. Nu știa pasămite ce corvoadă ar fi fost asta de s-ar fi născut sclav!

Deși câmpul nu era departe și puteam lesne să ne întoarcem pe jos ca să prânzim acasă, Josepha ne pregătise merinde cât pentru o armată întreagă. Cred că unul dintre țelurile ei în viață era

să ne îndoape pe toți cu mâncare că doar, doar om ajunge și noi la fel de grași ca ea.

Lângă țarina cea mai apropiată, Henry trase de hățuri și opri căruța.

— Iată-ne ajunși!

Ne scoborârăm buluc cu toții și, în vreme ce Henry deshăma calul, eu, Katie și Emma luarăm fiecare câte o traistă și ne-o petrecurăm pe după gât. Unchiul Ward stătea deoparte, împreună cu tata, și ne privea oarecum buimac, de parcă ar fi uitat brusc tot ce îi spuseserăm până atunci.

Tata luă încă două traiste din căruță și întinse fratelui său una dintre ele. Involuntar, toate privirile se întoarseră spre unchiul Ward.

— Hei, nu vă uitați așa la mine! râse el. Oi fi eu proprietarul plantației, că așa țin unii morțiș, dar despre cules nu știu nici cât știe William!

— Cuiegem buibac! ciripi voios al mic, stârnind hohote de râs în juru-i.

— Ei bine, ai o nepoată care-i expertă în cules, spuse tata. Și pe mine tot ea m-a învățat cum se face. Hai s-o rugăm să ne facă o demonstrație.

Unchiul Ward aruncă o privire spre Katie.

— Nu, spuse tata, eu mă refeream la cealaltă nepoată a ta, la Mary Ann.

— O... am înțeles! făcu unchiul Ward, privindu-mă zâmbitor.

— Henry e mai priceput decât mine, dar de arătat, bag seama că vă pot arăta și eu cum se face. C-am tot cules, har Domnului, la bumbac de când eram de-o șchioapă.

Zicând acestea, m-am dus la capătul unui rând și am început să explic:

— Fiecare lucrează de-a lungul unui șir. Se apucă motocelul, se smulge... uite așa, ș-apoi se pune-n traistă. Important e să n-ajungă prea multe frunze sau cioturi în saci, că atunci domnul Watson – pentru care lucrează Jeremiah atunci când nu-i prins cu treaba la grajd – n-o să ne cumpere bumbacul la un preț prea

bun. Totuși, nu poți zăbovi prea mult cu alesul. Trebuie să culegi cât mai iute și mai îngrijit.

M-am oprit și am privit în jur.

— Atunci, să ne apucăm de treabă! exclamă cu însuflețire vechilul. Să înceapă culesul!

Ne-am împrăștiat cu toții pe marginea câmpului și fiecare a luat în primire câte un șir de bumbac. Cum de astă dată nu era atâta grabă – asta dacă nu se iveau, hodoronc-tronc, niscaiva nori de furtună la orizont! – eu și Katie lucram una lângă alta, ca să putem sta de vorbă. Josepha și Henry lucrau și ei pe rânduri alăturate. Trupeșa negresă a obosit repede, dar până s-o lase puterile am fost uimită de iuțeala cu care se mișca. Era limpede că înainte de a deveni sclavă de casă, culesese și ea niscaiva bumbac la viața ei. Era aproape la fel de iute ca Henry! Cei doi înaintau unul lângă altul, melițând de zor în dialectul învolburat al negrilor de uneori nici măcar eu nu înțelegeam ce zic.

Și uite așa, Josepha și Henry au ajuns încet-încet la jumătatea lanului. La mică distanță în urma lor veneam eu și Katie. În spatele nostru, tata și unchiul Ward înaintau mult mai încet, dar plini de voie bună. Când și când, îl auzeam pe tata râzând cu poftă, de creștea inima-n mine de bucurie. Fără să își dea măcar seama, adusese o gură de aer proaspăt la Rosewood, molipsindu-ne pe toți cu optimismul, bunătatea, voioșia și entuziasmul lui.

În spatele tuturor, Emma îi arăta ălui mic cum se face, vorbindu-i cu blândețea și răbdarea de care numai o mamă e în stare. De cules, culegeau prea puțin, dar ți-era mai mare dragul să te uiți la ei, că tare mai erau drăgălași.

Văzându-i împreună, văzând cât de mult se schimbase Emma de când era mamă și cât de repede și de frumos creștea William, am început să mă întreb, pentru prima oară, cum ar fi să am și eu un copil. Nu c-aș fi ars de nerăbdare să mă mărit. Totuși, gândul măritișului nu mă mai speria așa tare ca odinioară.

N-am lucrat decât vreo două ceasuri, după care ne-am dus să prânzim. Eram cu toții nădușiți și nițel osteniți, dar încă plini de avânt. Discuția din jurul mesei, presărată cu fel și fel de întrebări

și de istorioare, a fost mai însuflețită ca niciodată. Până și unchiul Ward a fost mai vorbăreț decât îi stătea în obicei. La scurtă vreme după prânz, ni s-a alăturat și Jeremiah.

În după-masa aceea, n-am mai lucrat decât vreo două ore. În prima zi e bine s-o iei mai domol. Culesul ține mult. Noi nu semănaserăm nici pe departe atâta bumbac cât creștea pe alte plantații sau cât crescuse odinioară la Rosewood, și asta pentru că nici mână de lucru n-aveam pe măsură. Chiar și așa, urma să ne ia vreo două, trei săptămâni să strângem tot bumbacul și știam că-i mai bine s-o luăm încetul cu încetul până ce ne-om obișnui, căci culesul e o muncă istovitoare și monotonă și, în scurtă vreme, ți se acrește dacă pornești prea cu avânt. Dacă o iei însă pas cu pas, cu timpul îți intri în ritm și grămezile de bumbac cresc văzând cu ochii.

Așa a și fost. Treptat, tata și unchiul Ward au căpătat tot mai multă iscusință, lucrul a înaintat cătinel, dar sigur, iar peste o săptămână aveam deja o căruță plină ochi cu baloturi de câte o sută de funți și, dând gata primul câmp, am trecut la următorul.

În cea de-a doua săptămână, ne-am luat cu toții o zi liberă ca să sărbătorim aniversarea mea de 18 ani. Josepha mi-a făcut ditamai tortul, Katie a cântat la pian, iar noi, ăilalți, din gură. I-am învățat pe tata și pe fratele lui o seamă de cântări vechi de-ale sclavilor, după care am dat la o parte mobila din salon și ne-am pus să dănțuim. Katie îi învăță pe toți pașii de menuet, apoi ne acompanie la pian în vreme ce eu dansam cu Jeremiah, Henry cu Josepha, iar tata cu Emma.

Doamne, cât ne-am amuzat! Apoi am schimbat partenerii, ca să ni se poată alătura și unchiul Ward, și pentru că deja eu, Emma și Josepha știam îndeajuns de bine melodia cât s-o cântăm din gură în timp ce dansam, ni s-a putut alătura și Katie.

Și uite așa, tot dănțuind și cântând, petrecerea s-a întins până la orele mici ale dimineții. Eram cu toții obosiți și somnoroși, dar încă niciunul dintre noi nu voia să se ducă la culcare. Salonul se scufundă o vreme în tăcere când numai ce mă trezesc fredonând

un cântec vechi, drag inimii mele. În scurtă vreme, mi se alătură și Katie și începurăm a cânta încetișor:

Soarele asfințește, îngerii mă veghează.
Dormi, copile, și te odihnește, îngerii mă veghează.
Zi și noapte, Doamne, noapte și zi... mă veghează îngerii.
Zi și noapte, noapte și zi... mă veghează îngerii.

După ce cântarăm de vreo două ori cântecul de la un capăt la altul, se făcu iar liniște.

— A fost tare frumos, spuse în cele din urmă unchiul Ward. Nu-i așa, Templeton, că vocile lor sună dumnezeiește împreună?

— Așa e, Ward, așa e, zise tata, după care se uită la mine și adăugă: Cu toate prin câte ați trecut, n-am nicio îndoială c-ați fost amândouă vegheate de îngeri.

Eu și Katie ne uitarăm zâmbind una la alta.

— Iar doi dintre ei sunt chiar aici, în această încăpere, spuse Katie, aruncând o privire spre cei doi unchi ai săi.

Vorbele ei îi făcură să râdă încetișor. Apoi Katie se întoarse iar spre mine.

— Mayme, spune-le o poveste de-a ta, una dintre cele pe care le știi din bătrâni, mă rugă ea. La cât sunt de somnoroasă, tare mi-ar plăcea să adorm ascultând o poveste.

Am căzut preț de câteva clipe pe gânduri, încercând a găsi o snoavă pe care încă nu i-o spusesem, după care m-am pus pe povestit.

— Ei bine, dragii miei, aflați dară c-a fo' o vreme cân' tăte lighioanele pădurii trăiau în bună pace unele cu altele. Cumătru' Iepurilă, cumătru' Vulpoi și cumătru' Oposum, bunăoară, s-aveau așa de bine c-or hotărât să-și ție proviziile în același bordei. Da' după o vreme, acoperișu' s-a crăpat și ăi trei cumetri o trebuit să ție sfat să vadă, adicătelea, cum s-astupe cea gaură. Îi aștepta, vezi bine, o zi grea tare, așa că și-au adus merinde din belșug și...

Lui Katie și Emmei li se lipeau deja ochii de somn. Trebuia, bag seama, să-i dau zor! Când am isprăvit povestea, pregătiți să

mergem în sfârşit la culcare, ne-am ridicat cu toţii şi am luat-o, abia târându-ne picioarele, pe scări în sus.

La ceva vreme după ce toate lămpile s-au stins, stăteam împăcată în patul meu, cugetând. Judecând după răsuflarea-i lină, Katie deja aţipise.

În toată casa domnea o linişte deplină. Am oftat mulţumită şi am rămas trează vreme îndelungată, bucurându-mă de pacea din jurul meu, mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările Lui şi mai cu seamă pentru că îi adusese în viaţa noastră pe tata şi pe unchiul Ward.

Nici c-aş fi putut să-mi închipui o zi de naştere mai fericită.

Şi poate că verişoara mea avea dreptate. Poate că tata şi unchiul Ward erau, cu adevărat, doi îngeri!

45
Katie primește o scrisoare

Vremea a rămas mai departe frumoasă și, cum de astă dată nu ne-a mai curmat nicio ploaie culesul, în scurt timp am pornit spre târg cu prima încărcătură de bumbac. Frații Daniels țineau hățurile, iar eu și Katie ședeam lângă ei pe capră – Katie lângă unchiul Ward într-o căruță, iar eu lângă tata în cealaltă.

După intrarea în oraș, pe când înaintam încet spre depozitul domnului Watson, am aruncat pe furiș o privire spre tata. I se citea mândria pe chip. N-om fi avut noi cea mai bogată recoltă de bumbac din comitatul Shenandoah, și poate nici cele mai arătoase baloturi, dar era recolta *noastră* și ne mândream cu ea.

Coana Hammond auzi uruitul căruțelor și, cum îi stătea în obicei, ieși repede în fața prăvăliei să vadă cine-s nou-sosiții. De pe acum tot târgul aflase, desigur, de mine și Katie și de cei doi unchi ai ei dinspre mamă care preluaseră frâiele plantației. Pe Burchard Clairborne nu îl avusese, oricum, la suflet niciunul dintre cei cu care avusese acesta de-a face în oraș, așa că mai toți localnicii îi priveau cu ochi buni pe „frații Daniels", cum ajunseseră să fie cunoscuți în târg. Dar cine știe? Poate că atitudinea lor s-ar fi schimbat într-o clipită dacă ar fi aflat că domnul alb și fata de culoare ce stăteau unul lângă altul pe capră și sporovăiau veseli în prima căruță sunt, de fapt, tată și fiică. Deși n-o bănuia, jupâneasa de la magazinul universal ne aruncă și de astă dată o privire acră și dezaprobatoare.

— 'Neața, doamnă Hammond! îi strigă tata când trecurăm pe lângă ea, înclinând zâmbitor din cap și scoțându-și pălăria. Nu-i așa că e o zi minunată?

Femeia se întoarse în prăvălie, mormăind posacă:

— Na-ți-o bună! Ai grijă, domnule Daniels, că negresa aia urâtă o să-și ia nasul la purtare de-i permiți să șadă alături de dumneata în chipul acesta!

Am auzit-o, dar puțin îmi păsa ce crede ea. Eram mai fericită ca niciodată.

De-a lungul drumului, tata le dădea binețe tuturor celor pe care îi întâlnea în cale. La cât era de volubil și cu vino-ncoace, își făcuse deja o mulțime de prieteni în Greens Crossing. O dată sau de două ori fusese în vizită până și la alde Sneed, în Oakwood, să îi ceară sfatul în câteva chestiuni juridice. Katie nu s-a arătat prea încântată de asta.

— Cu o lingură de miere prinzi mai multe muște decât cu un butoi de oțet, a ripostat tata. Ș-apoi, cu indivizii de soiul ăsta nu strică să te ai bine.

Și bine că s-a împrietenit cu alde Sneed, căci altfel n-am fi aflat ce discutase acesta odinioară cu Burchard Clairborne.

În timp ce înaintam noi așa prin târg, am văzut vreo două, trei vădane și încă pe-atâtea fete bătrâne cărora li se scurgeau ochii, nu alta, după tata. Că era și chipeș tare.

Când am ajuns la depozitul domnului Watson, tata sări jos de pe capră și se duse înăuntru. Eu am căutat peste tot, doar, doar l-oi vedea pe Jeremiah, dar nici urmă de el. Peste câteva minute, tata ieși însoțit de domnul Watson. Râdeau amândoi.

— Mă întrebam eu cum de sunt așa ușoare baloturile lor, l-am auzit pe domnul Watson. Orișicum, jos pălăria! Fetele alea au cules singure o grămadă de bumbac.

— Poate că nici baloturile astea n-or fi prea îndesate ori prea grele, domnule Watson, spuse tata, dar bumbacul nostru nu-i cu nimic mai prejos decât al altora și încă mai avem de cules din belșug.

Arătă spre Ward, care între timp se apropiase de ei, și făcu prezentările.

— Încântat de cunoștință, domnule Daniels, spuse domnul Watson, strângându-i mâna. Vasăzică dumneata ești celălalt unchi al lui Kathleen de care tot vorbește lumea.

— Mă declar vinovat, zise zâmbind unchiul Ward.

— Bun-venit în comunitatea noastră, domnule Daniels, îi ură proprietarul depozitului, după care își puse simbriașii să descarce cele două căruțe.

În după-amiaza aceleiași zile, ne-am întors pe câmp la cules. Și am cules ș-am tot cules, și stiva de baloturi creștea văzând cu ochii, odată cu totalul pe care ni-l datora domnul Watson după fiecare livrare pe care i-o făceam de îndată ce se umpleau căruțele.

Pe marile plantații din împrejurimi s-a strâns tot bumbacul până în prima săptămână din septembrie. Dar noi încă tot nu isprăviserăm.

De-a lungul culesului nu s-a ivit decât o singură întâmplare neașteptată, dar nicidecum una care să ne încetinească munca.

Cu prilejul unui drum în târg am oprit la magazinul universal să cumpărăm niște cafea boabe. Katie și unchiul Ward au intrat în prăvălie, iar eu și tata am rămas să îi așteptăm afară.

După ce au primit cafeaua și au plătit, doamna Hammond îi întinse lui Katie un plic, spunând ursuză:

— Ai primit o scrisoare, Kathleen.

Katie luă scrisoarea, nedumerită din cale afară. Pe plic scria, cu litere de mână: *Domnișoarei Kathleen Clairborne*. Era prima scrisoare ce îi era adresată *ei* personal.

— Cine ți-a scris? o întrebă unchiul Ward în timp ce se îndreptau spre ieșire.

— Nu știu, răspunse Katie.

Ei, dar până să iasă din prăvălie știa deja cine-i expeditorul.

— Ce ai acolo? am întrebat eu curioasă când am văzut-o scoțând două foi din plic și apucându-se a citi încă înainte de a ajunge la căruță.

— E... e o scrisoare din partea lui Rob Paxton. Știi tu, tânărul pe care... l-am cunoscut în Nord.

— Ajutorul de șerif? întrebă tata, uitându-se la mine.

Încuviinţai din cap.

Fără să spună un cuvânt, Katie se sui pe capră lângă unchiul Ward, cu faţa îngropată în scrisoare. Am sărit şi eu în căruţa lor şi m-am aşezat lângă ea.

— Ce zice? am întrebat-o curioasă după ce am luat-o din loc.

— Poftim, ia şi citeşte singură, spuse ea, întinzându-mi prima foaie, în timp ce o parcurgea încă pe a doua.

Dădui să-i iau foaia din mână, apoi şovăii.

— Nu, lasă...

Oricât de tare mă rodea curiozitatea, nu era frumos să citesc scrisoarea altei persoane.

— Atunci am să-ţi spun eu ce scrie. Nu-i, orişicum, o epistolă intimă, adăugă Katie, trecându-şi privirea peste scrisoare. Părinţii lui ne transmit salutări şi vor să ştim că ar fi orişicând bucuroşi să ne aibă de oaspeţi când mai trecem prin Baltimore – ceea ce nu se va întâmpla prea curând..., adăugă ea ca pentru sine, iar Rob scrie aşa: *„Te rog să transmiţi din partea mea un călduros salut unchilor tăi, verişoarei tale Mayme – şi tuturor celorlalte fiinţe minunate pe care le-am cunoscut la Rosewood."*

Katie citi în gând vreme de câteva clipe, apoi continuă:

— Mai departe povesteşte ce a mai făcut el, cum e familia lui şi ce s-a mai întâmplat prin Ellicott City. O, ascultă aici! făcu ea chicotind. *„Acum câteva zile am arestat un individ de două ori cât mine şi m-am ales cu un ochi vânăt de toată frumuseţea. Dacă m-ar fi văzut aşa, sunt sigur că unchii tăi nu mi-ar fi îngăduit în ruptul capului să te însoţesc până la Rosewood. Păcat că nu eşti aici să-mi vezi ditai vânătaia."*

— Hm, se pare că băiatu' îţi duce doru', comentă mucalit unchiul Ward, făcându-i cu ochiul.

Katie se îmbujoră la faţă, dar nu spuse nimic.

Tot drumul până acasă a fost neobişnuit de tăcută şi aşa a rămas tot restul zilei.

În noaptea aceea, după ce m-am dus la culcare, ea stătea încă la birou, cu o lumânărică alături şi condeiul în mână, scriind pagină după pagină drept răspuns la scrisoarea lui Rob.

46
O zi obișnuită la Rosewood

Într-o zi, eu și Katie ne-am trezit dis-de-dimineață și ne-am dus în grajd. De obicei ne ajuta și tata la muls, dar de astă dată am muls vacile singure, cum făceam odinioară. Zi de zi urmam cam aceeași rutină: ne trezeam devreme, aprindeam focul în sobă, apoi mergeam să vedem de vaci. De cele mai multe ori, Josepha forfotea deja prin bucătărie. Aceea era împărăția ei. Dar, când ne sculam cu noaptea-n cap iar toți ai casei încă dormeau, ne mișcam și noi ca prin vis.

Culesul zilnic devenise de pe-acum o corvoadă și oboseala își spunea cuvântul. Și uite așa, în ziua de care vă povestesc, când au mijit zorile, picam amândouă de somn și am muls vacile fără să schimbăm o vorbă, după care le-am dat drumul afară și am pornit cu ele spre pășune.

Toropită cum era, Katie mergea din ce în ce mai încet, până ce vacile, bocănind leneș pe lângă ea, ajunseră a i-o lua înainte. La un moment dat, auzind-o că izbucnește în râs, am întors privirea. Katie era înconjurată de vaci și se căznea să își croiască drum printre ele.

— Ce faci acolo? i-am strigat eu.

Katie plesni câteva juncane peste dos să se dea la o parte și, ieșind cu chiu, cu vai din înghesuială, mă ajunse iar din urmă.

— N-o să îți vină să crezi ce mi s-a întâmplat! exclamă ea. Tocmai am avut un vis.

— Un vis? mă mirai eu. Păi ce, nu ești trează?

— La drept vorbind, parcă aș dormi de-a-n picioarele.

Mă pufni râsul.

— Și eu la fel! Sunt ruptă de oboseală.

— Ție nu ți s-a întâmplat niciodată să visezi așa, de-a-n picioarele, până ce toate din jur devin parte din vis?

— Ba da. Și, ia spune-mi, ce ai visat?

— Se făcea că mă aflu în prăvălia doamnei Hammond. Dar ea nu voia să fiu acolo.

— De ce nu mă mir? Și apoi ce s-a întâmplat?

— Încerca să mă dea afară, zise Katie, dar nu voia să fie nepoliticoasă cu mine de față cu ceilalți mușterii. Așa că, fără să zică un cuvânt, s-a apropiat binișor și a început să se înghesuie în mine.

Mă umflă râsul.

— Să se *înghesuie* în tine?

— Da, mă împingea cu șoldul ca să nu observe lumea că încearcă să mă dea afară pe ușă. Apoi brusc m-am trezit și mi-am dat seama că eram înconjurată de vaci și că ele se izbeau de mine pe când înaintam.

— Ce vis năstrușnic! râsei eu.

— Cum de am ajuns acolo, în mijlocul vacilor? întrebă Katie.

— Nu-s sigură, că dormeam și eu pe picioare. Tot ce știu e că, la un moment dat, ai rămas în urmă.

— Probabil că atunci mi-o fi zburat gândul la doamna Hammond.

După ce am dus vacile pe imaș, am închis poarta în urma lor și ne-am întors acasă. Deja eram amândouă treze de-a binelea, chit că oboseala încă tot nu ne trecuse. În bucătărie i-am găsit pe tata și pe Josepha. Stăteau de vorbă, tata așezat la masă, iar Josepha trebăluind de zor la pregătirea micului dejun. Cafeaua fierbea deja pe sobă, umplând bucătăria cu aroma-i îmbietoare. Peste un ceas, două, urma să ne întoarcem pe câmp să reluăm culesul.

După zece ore încă tot mai culegeam. Josepha și Emma numai ce porniseră înapoi spre casă.

— Tu și Katie duceți-vă de vă spălați, spuse tata. Ați lucrat destul pe ziua de azi. Venim și noi acuși.

La întoarcere, le-am găsit pe Josepha și pe Emma șezând pe verandă, împreună cu ăl mic, care se juca voios cu urechile lui Rusty.

— Multă răbdare mai are sărmanul cățel, oftai eu ostenită, așezându-mă pe trepte împreună cu Katie.

Încă nu aveam puterea să mergem să ne primenim. O vreme am stat acolo în tăcere. Nu se auzea decât gânguritul lui William, care tăifăsuia de zor cu Rusty. În depărtare, dincolo de căruța ce aștepta încărcată în curte, gata să fie dusă mâine în târg, se zărea câmpul pe jumătate recoltat de pe care tocmai ne întorseserăm.

— Ți-e mai mare dragul să vezi așa ceva, murmură Katie zâmbind.

— La ce te uiți? am întrebat, încercând să-i urmăresc privirea.

— La bărbații ce muncesc pe câmp.

— Ce-i cu ei?

— Acela este câmpul nostru, Mayme. Mai ții minte primul an în care am cules singure bumbacul?

— Cules-am și io! sări Emma.

— Da, Emma, râse Katie, asta voiam să zic. În anul acela, noi trei și Aleta am cules singure bumbacul până a venit Henry să ne ajute. Iar anul trecut ne-a ajutat și Jeremiah, și până și unchiul Templeton a lucrat cât i-a stat lui în puteri, deși numai ce fusese operat. Iar acum, uitați-vă și voi! Noi stăm aici, pe verandă, iar acolo pe câmp sunt *patru* bărbați care lucrează cot la cot, culegând bumbacul nostru.

— Și-s tăți oameni unu' și unu', se vârî în vorbă Josepha. La câți mișei îs pe lumea asta, tare mai suntem norocoase s-avem lângă noi patru bărbați ca aceștia – vânjoși și vrednici pe deasupra.

— Ei sunt îngerii noștri păzitori, spuse Katie. Acum că îi avem alături și știu că nu mai suntem singure, mă simt parcă mai liniștită.

— Henry îi ăl mai de ispravă negru din câți am cunoscut vreodat', îi dădu înainte Josepha, și așijderea-i și fecioru-său. Cât despre unchii ăștia doi a lu' matale, donșoară Katie, n-am întâlnit de cân' mă știu bărbați albi care să se poarte așa frumos cu mine. Ai zice că nici nu-și dau seama că suntem de culoare, zău așa.

Nu bănuiam că în timp ce vorbeam despre ei, și bărbații ce munceau încă afară pe câmp stăteau cu gândul la noi. Ajungând la capătul șirului pe care lucraseră, se îndreptară din șale să-și dezmorțească mădularele.

— Sunteți gata să ne oprim cu culesul pe ziua de azi? întrebă unchiul Ward.

— Io mi-s gata de câteva rânduri încoace, răspunse Henry râzând molcom.

— Dac-aș fi știut, le-aș fi trimis pe fete acasă acu-i un ceas! râse Templeton.

— N-am vrut să mă las io păgubaș primu', continuă Henry. Bine mi-ar fi șezut să mă-ntreacă-n hărnicie doi culegători ce pân' mai ieri nici nu știau cum se strânge bumbacu'! adăugă el chicotind.

— Acum e limpede că ne iei peste picior! râse unchiul Ward.

— Ba deloc, dom' Ward, ripostă Henry. Oi fi șuguit io nițel, da' adevăru-i că n-am întâlnit de când mă știu vreun alb care să culeagă bumbacu' mai iute ca mata și ca domnu' Templeton. D-aia îl strângem așa repejor: înaintăm de două ori mai iute ca astă vară.

— De tot suntem gata, la ce să mai pierdem vremea stând aci la taclale? se băgă Jeremiah. Hai să mergem să vedem ce ne-or pregătit femeile de mâncare!

Ceilalți încuviințară și porniră tuspatru spre casă, cu traistele pline petrecute peste umeri.

— Am o veste proastă pentru tine, Jeremiah, spuse Templeton când ajunseră la jumătatea drumului. Mă tem că femeile nu ne-or pregătit *nimic* de mâncare! Priviți-le, adăugă tata râzând, stau toate adunate pe verandă și se uită la noi.

— Îhî, stau tăte-ncremenite acol', cu ochii pe noi, încuviință Henry.

— Da' mie mi-e foame! gemu Jeremiah.

— Le-om fi muncit peste puterile lor, răspunse tatăl lui.

— Mă îndoiesc, zise Ward. Aproape că-i peste puterile *mele* să țin pasul cu Mary Ann și Kathleen.

— Cât despre Josepha, zise Henry, o fi obosind ea mai iute ca ăilalți, da' cân' culege, nu se-ncurcă!

— Sunt toate muncitoare și destoinice, de la prima până la ultima, spuse Templeton. Ce mai, suntem niște bărbați norocoși!

Ocoliră șura și se apropiară de noi.

— Despre ce tot vorbiți voi acolo? i-am întrebat curioasă, văzându-i cum râd.

— Ei, vorbeam și noi despre una, alta, răspunse tata zâmbind. Dar cum de sunteți încă aici, pe verandă? Noi murim de foame!

— Păi, ne-am așezat să ne tragem sufletul și ne-am luat cu vorba.

— I-auzi! Și despre ce ați discutat?

— Despre una, alta – mai cu seamă despre bumbac.

— Mda, și noi la fel.

47
Vaca buclucașă

Într-o zi, pe când culegeam bumbac, unchiul Ward părăsi câmpul și porni înapoi spre șură să folosească latrina. Emma tocmai întindea niște rufe afară pe sfoară, cântând un cântec vechi pe care obișnuiau să-l cânte sclavii pe câmp, în timp ce ăl mic dormea în casă. Când îl văzu pe Ward pășind în curte, Emma se opri din cântat. Știa că unchiul lui Katie dorește să aibă încredere în el și să se simtă în largul ei în preajma lui, dar teama pe care i-o stârniseră toată viața bărbații albi n-avea, vezi bine, cum să dispară așa, de pe o zi pe alta.

După ce ieși de la privată, bărbatul mai aruncă o privire spre ea. Taman atunci o vacă bălțată negru cu alb străbătu tacticoasă curtea între casă și șură, trecând chiar printre ei. Cireada fusese scoasă la pășunat cu ore în urmă. Atunci ce căuta vaca asta aici, la nici cincisprezece metri de ușa din dosul casei?!

— Na-ți-o bună! murmură unchiul Ward, plimbându-și repede privirea de jur împrejur, să vadă dacă nu scăpaseră cumva de pe imaș și alte surate de-ale ei. Emma! Vino încoace și taie-i calea.

Buimăcită, negresa îi strigă vacii:

— Tu de un' veniși? N-ai ce căuta acilea.

Puse jos coșul cu rufe și porni în direcția indicată de unchiul Ward.

Trezindu-se pentru prima oară în mijlocul drumului, împresurată din două părți de un bărbat alb și de o fată de culoare, vaca slobozi un muget înfricoșat și se puse a înainta mai iute.

— Emma, grăbește-te! îi strigă unchiul Ward.

Emma se repezi după vacă să-i taie calea. Vacile sunt de regulă făpturi leneșe care nu fac decât să stea și să rumege cât e ziulica de lungă. Ei, dar și când se îndârjesc, încearcă de le mai oprește! Or asta se îndârjise, nu glumă. Nici n-o luă bine Emma din loc, că afurisita de vacă țâșni ca o săgeată pe lângă ea și se năpusti tropotind pe drum, în direcția târgului.

— Întoarnă-te, prostovano! strigă Emma, luând-o la fugă după ea.

Dar vaca o tăiase înaintea ei și nu mai avea ce-i face. De fugea mai departe, avea să fugă și juncana. Încetini pasul și unchiul Ward o ajunse din urmă.

— Trebuie s-o mânăm cumva înapoi pe imaș, spuse el, până n-or să scape și altele, că atunci chiar c-am încurcat-o!

— Zi-mi ce vrei să fac, domnu' Ward.

Bărbatul căzu câteva clipe pe gânduri, cu ochii la vacă și cercetând câmpurile din jur.

— Crezi că poți face un ocol până acolo? întrebă el în cele din urmă, arătând dincolo de imașul pe care pășteau caii. Când ajungi la capătul pășunii, ia-o spre râu și întoarce-te pe drum în așa fel încât să-i tai calea în cealaltă parte.

— Așa oi face, dom' Ward.

— Dar ai grijă să te apropii pe furiș că, de te vede, are s-o ia iar la goană. Și încearcă să-i ieși în cale de partea asta a podului, să nu care cumva să cadă neghioaba în râu.

— Și după aia ce să fac?

— Ia-o înapoi spre casă. Eu mă duc să-i tai calea de cealaltă parte și uite așa, să sperăm că, atunci când te-o vedea, s-o întoarce frumușel de unde-a venit.

— Priceput-am, dom' Ward, zise Emma, după care porni grăbită spre pășune, sări gardul ș-apoi o luă ba în fugă, ba la pas perpendicular cu drumul până hăt în capătul celălalt, dincolo

de cai, după care se puse a ocoli spre pod, cum o îndrumase unchiul Ward.

Peste zece minute, izbuti să ajungă la pod înaintea vacii. Între timp vaca se mai oprise pe ici, pe colo să ciugulească iarba ce creștea între drum și gardurile ce îl mărgineau de-o parte și de alta. Unchiul Ward o luase pe câmpul din fața pășunii și reușise și el să treacă încetișor dincolo de vacă. Acum n-aveau decât să încerce a o mâna înapoi de unde venise. Între timp nu mai văzuseră nicio altă vacă ieșind de pe imaș.

Din locul în care se afla, la vreo 150 de metri de ea, unchiul Ward îi făcu semn Emmei să pornească de-a lungul drumului înapoi spre casă. Emma se conformă și peste vreo două, trei minute ajunse îndeajuns de aproape cât să fie văzută de juncană. Când înălță capul și o zări, vaca mai mugi o dată în semn de protest, că era deranjată, apoi îi întoarse spatele și porni agale înapoi spre casă, întocmai cum își doreau ei.

Și bine ar fi fost ca lucrurile să se sfârșească aici. Ei, dar când colo, ce să vezi? Afurisita de vacă se uită într-o parte și îl zări pe unchiul Ward înaintând încetișor pe câmp, în dreapta ei. În spatele ei venea Emma, iar în față se deschidea, lipsit de orișice stavilă, drumul spre casă. Ai crede că orice vacă normală ar ține-o tot înainte, nu-i așa? Ei, dar vaca noastră se uită apoi la stânga, spre pășunea cailor pe care tocmai o străbătuse Emma ca să ajungă la pod și, cu toate că imașul era împrejmuit, numai ce i se năzări ei să deguste iarba de acolo. Nici una, nici două își luă așadar avânt, coti de pe drum și se năpusti direct spre gard. Încercă să sară peste el, dar nu izbuti. Copitele i se izbiră de scândurile de sus, spulberându-le care pe unde, după care nebuna de vacă o luă împleticindu-se la goană pe pășunea cailor.

— După ea, Emma! strigă unchiul Ward. Taie-i calea înainte să bage spaima-n cai!

Emma o luă numaidecât din loc, sări gardul, după care, ridicându-și rochia deasupra genunchilor o rupse la goană de-a curmezișul pășunii. Rău îmi pare că n-am fost acolo s-o văd! Emma avea picioare lungi și subțiri, iar când i se cășuna, cum

i se căşunase pasămite acum, fugea, frate, mâncând pământul. Mai apoi unchiul Ward ne-a povestit că Emma fugea tot strigând la vacă – nu că el unul ar fi priceput o iotă din ce striga ea acolo.

Când ajunse la capătul opus al imaşului, Emma dădu ocol spre vacă. Văzând agitaţia, caii ce păşteau pe păşune începură şi ei a fi cuprinşi de neastâmpăr. Din fericire însă distanţa dintre ei şi vacă era încă destul de mare cât să nu se ivească necazuri.

În capătul îndepărtat al imaşului se afla un iaz mic care acum, spre sfârşitul unei veri zăpuşitoare şi secetoase, devenise o simplă băltoacă noroioasă. Vaca, însetată vezi bine după atâta alergat, încerca să îşi potolească setea cu puţina apă rămasă în eleşteu.

— Hai, fetiţo, o îndemnă Emma cu blândeţe. Te-om duce 'napoi un' ţi-i locu' ş-acolo-i putea bea câtă apă pofteşti.

Vaca, încă tot scormonind cu botul prin noroi să dea de apă, înaintă şi mai mult în băltoacă, înfundându-se adânc în nămolul lipicios.

— Vezi să nu care cumva să te-nţepeneşti acol', o preveni Emma, apropiindu-se cu băgare de seamă.

Vaca ridică privirea spre ea, dar nu se urni din loc. Emma îi făcu semn lui Ward să vină s-o ajute, strigându-i şoptit:

— Cred că s-o-mpotmolit nebuna-n glod.

Ward slobozi un oftat şi se apropie de iaz. De pe-acum, vaca se înfundase în nămol până la glezne. Ward se duse în spatele ei.

— Am să-ncerc s-o împing afară. Tu, Emma, du-te de-i ţine calea de cealaltă parte, să nu se repeadă iar spre râu după ce o scoatem de aici.

Fără tragere de inimă, Ward păşi în iaz, afundându-şi aproape cu totul cizmele în noroi, şi înaintă plescăind prin apa nămoloasă. Vaca întoarse capul să vadă cine se apropie, dar nici pomeneală să se urnească.

— Animal prost, bombăni Ward, după care se propti cu amândouă mâinile de crupa vacii şi împinse.

Vaca, nimic. Emma stătea pe marginea eleşteului, cu braţele desfăcute, pregătită să gonească animalul în direcţia opusă. Ward împinse din nou, opintindu-se din răsputeri.

— Mișcă-te odată! exclamă el ofticat, plesnind-o peste dos.

Iar vaca numai ce își luă avânt și, smulgându-și copitele din nămol, o porni vijelios spre Emma. Ward, care se rezemase cu toată greutatea de animal, se prăbuși cât era de lung, cu fața în glod. Emma, țipând de spaimă și dând să sară la o parte din calea vacii întărâtate, își pierdu echilibrul și căzu în patru labe. Vaca țâșni afară din baltă, împroșcându-i fața și gâtul cu noroi.

— Emma, ești bine? o întrebă Ward, ridicându-se în cot.

Negresa se șterse la ochi cu dosul palmei, mânjindu-și și mai abitir fața cu noroi.

— Pățit-am eu și altele mai rele, răspunse ea, după care își privi mâinile și adăugă: Numa' că mă umplui toată de glod.

Își ridică privirea spre el și îl întrebă îngrijorată:

— Mata, dom' Ward, ești teafăr? Îmi pare rău că n-am putut-o opri.

— Nu-i vina ta, Emma, răspunse el, ridicându-se cu chiu, cu vai în picioare. Dacă n-aș ști că nebuna aia de vacă se împotmolise cu adevărat, aș zice c-a vrut, pur și simplu, să ne dea o lecție.

Emma îi privi fața plină de noroi și cu greu își înfrână un zâmbet.

— Și cred că ne-a dat, spuse ea mustăcind.

Ward îi întinse mâna. Emma își înălță ochii spre el, șovăi preț de o clipă, apoi îi apucă mâna.

— Uită-te la noi, Emma, spuse Ward, ajutând-o să se ridice. Avem mâinile de aceeași culoare.

Negresa zâmbi sfielnic.

— De ți-ai vedea fața, dom' Ward! Nici nu mai știu dacă ești alb sau negru.

Ward râse încetișor.

— Foarte bine. Culoarea nu contează.

Emma se uită serioasă la el și dădu din cap.

— Nu, nu contează... unchiule Ward.

Acum că scăpase din baltă, împroșcată toată cu noroi și pe cât de speriată, pe atât de buimăcită, vaca buclucașă părea chitită s-o ia mai departe în direcția greșită. Emma fugi iarăși după

ea, încercând cu ajutorul unchiului Ward s-o încolţească şi s-o gonească înapoi spre drum. Ei, dar deşi dădea deja semne de oboseală, vaca încă tot era mai iute decât ei. Până să izbutească a o mâna spre spărtura din gard, tustrei erau deja secătuiţi de puteri.

— Atenţie la drum, Emma! îi strigă unchiul Ward. Eu am să rămân aici să n-o ia la goană înapoi pe păşune, iar tu du-te să-i ţii calea pe drum de-o încerca s-o ia spre pod.

Emma coti şi alergă o bucată de vreme paralel cu drumul, apoi sări gardul şi făcu cale întoarsă până ce ajunse exact unde se aflase cu zece minute în urmă.

— Bun, acum oi încerca s-o mân uşurel prin spărtură, îi strigă unchiul Ward. Tu rămâi unde eşti.

Zicând acestea, păşi încet înainte cu braţele desfăcute. Vaca porni domol spre spărtura din gard, dar apoi mai mugi o dată, mai degrabă a răzvrătire decât a simplu protest, lovi de câteva ori furios din copite şi se repezi prin spărtură afară pe drum, întocmai cum îşi doriseră ei.

Ei, dar în loc să cotească spre casă, vaca se năpusti peste drum, trecu prin gard şi se făcu nevăzută pe imaşul din cealaltă parte.

— Ptiu, afurisita! strigă unchiul Ward, luând-o iar la fugă după ea împreună cu Emma.

Peste câteva minute, aflarăm şi noi ce îl reţinuse atâta când numai ce se auzi un tropot năprasnic de copite şi, slobozind un muget grozav, vaca dădu înnebunită iama pe câmpul pe care munceam, călcând bumbacul în picioare şi făcându-ne să ne împrăştiem care pe unde. În urma ei veneau, gâfâind, Emma şi unchiul Ward.

— Ce, Doamne iartă-mă, se petrece aici? îl întrebă tata pe fratele lui, uitându-se amuzat după juncana ce, speriată de noi, o zbughise către casă.

Când văzu că Ward era plin de noroi din cap până-n picioare, îl pufni râsul de-a binelea.

— Afurisita aia de vacă a izbutit cumva să scape de pe păşune, spuse unchiul Ward, oprindu-se în faţa lui, după care îi povesti

întreaga pățanie. Eu și Emma am tot încercat s-o mânăm înapoi pe imaș, dar toate strădaniile noastre au fost în zadar.

— Bine, dar cum a scăpat?

— Habar n-am.

— Au mai scăpat și altele?

— Nu cred. Eu numai pe asta am văzut-o.

— Păi, atunci hai s-o ducem înapoi pe imaș, spuse tata. Împreună poate c-om izbuti.

Cei doi frați încropiră iute un plan de bătaie, hotărând unde să ne așezăm fiecare în așa chip încât vaca să nu poată merge decât unde voiam noi să meargă. Apoi ne-am ocupat cu toții pozițiile și am pornit-o încet spre pășunea vitelor, răzlețindu-ne tot mai mult, cu vaca înaintea noastră. Peste zece minute, juncana era deja înapoi pe imaș, păscând liniștită alături de suratele ei.

Pe această cale am descoperit că o porțiune din gard se rupsese. Pe acolo ieșise, vezi bine, vaca. Eu și Katie am rămas de pază la spărtură, iar ceilalți s-au dus să aducă scânduri, cuie și sârmă ca să repare gardul.

În drum spre casă, unchiul Ward își petrecu brațul pe după umerii Emmei.

— Până la urmă tot i-am venit de hac afurisitei ăleia, nu-i așa, Emma?

— Așa-i bag de seamă, da' singuri nu cred c-am fi scos-o-n veci la capăt.

Ward izbucni în râs.

— Ei, dar dacă n-o storceam noi de puteri, poate că nici ceilalți n-ar fi isprăvit treaba atât de ușor.

— Aci ăi fi având și mata dreptate, unchiule Ward, spuse Emma, ridicându-și ochii spre el și zâmbind cu toată fața.

48
Recolta se cere sărbătorită

Până la jumătatea lunii septembrie am cules tot bumbacul. Vremea abia ce începea a da semne c-ar vrea să se schimbe. Aveam cu toții mâinile crăpate și arse de soare și ne simțeam sleiți de puteri, dar eram în culmea fericirii. Nimic nu se aseamănă cu fericirea pe care o simți când isprăvești culesul. Pe frații Daniels și pe Katie îi prinsese atât de tare soarele, încât de la depărtare – dacă n-ar fi dat-o pe Katie în vileag părul bălai – ai fi crezut că suntem *toți* de culoare!

Ne-am dus în târg cu ultima încărcătură de bumbac toți patru, Katie, eu, tata și unchiul Ward – la fel ca prima dată. Când domnul Watson ieși din birou și îi întinse tatei cecul, el și unchiul Ward fură la fel de năuciți cum fuseserăm eu și Katie după primul nostru cules.

— Mai bine de o mie de dolari, Templeton! exclamă Ward. Pe legea mea... Nu știam că se pot câștiga atâția bani din bumbac. Păi, înseamnă că bumbacul e mai de preț decât aurul!

Am pornit tuspatru spre bancă, fraților Daniels încă nevenindu-le să creadă câți bani ne adusese bumbacul cules de noi. În fața intrării m-am oprit șovăind. Eram conștientă încă de culoarea pielii mele și de faptul că albii nu mă priveau cu prea multă îngăduință – și cu atât mai puțin când eram cu ei. Dacă aș fi fost singură, poate că ar fi strâmbat un pic din nas și nimic mai mult. Dar lumea nu privea cu ochi buni însoțirea dintre negri și albi.

Nimeni nu îi judeca pe albii care se purtau urât cu negrii. Dar mai toți erau scandalizați când o ființă albă precum Katie sau tata se purta frumos sau, chiar mai grav, cordial, cu cineva de culoare. În aceste situații, albii erau priviți cu dispreț, iar negrii, cu și mai multă ură.

Katie înțelese imediat ce era în sufletul meu.

— Vino, Mayme, îmi șopti ea la ureche. Și tu faci parte din familia noastră.

Cred că nu m-am simțit nicicând mai mândră decât în clipa în care am intrat împreună în bancă. Am pășit înăuntru toți patru, cu fruntea sus. N-avea de ce să ne fie rușine. Rosewood era o plantație cu care ne puteam mândri.

— Domnule Taylor, spuse tata, scuturând mâna bancherului, permite-mi să-ți fac cunoștință cu fratele meu, Ward Daniels. Ward, dumnealui este domnul Taylor, directorul băncii.

— Încântat de cunoștință, domnule Daniels. Te-am... ăă... te-am văzut acum câteva luni... când cu domnul Clairborne.

Cei doi bărbați își dădură mâna.

— Am încasat banii pe recoltă, continuă tata, și dorim să îi depunem pe toți în contul plantației. Pe toți în afară de 100 de dolari. Eu și fratele meu avem niște planuri cu banii ăștia.

M-am uitat mirată la tata, întrebându-mă la ce s-o fi referit. Katie se ridică pe vârfuri și îi șopti ceva la ureche.

— Pe toți în afară de 120 de dolari, se corectă tata.

Bancherul luă cecul primit de la domnul Watson, îl dădu unui subaltern de-al său, schimbă câteva vorbe cu acesta, apoi se întoarse la noi.

— Chiar voiam să stăm de vorbă, domnule Daniels. La ora actuală, contul plantației este în continuare pe numele lui Rosalind Clairborne. Va trebui să iscăliți câteva acte ca să schimbăm titularul contului. Să vă trecem titulari pe dumneata și pe fratele dumitale?

— Treceți-ne titulari pe toți patru, răspunse tata. Templeton Daniels, Ward Daniels, Kathleen Clairborne și Mary Ann Daniels –

titulari cu drepturi egale. Dumneata întocmește actele și noi le-om iscăli.

— Desigur, spuse bancherul. Totuși... am o mică nedumerire... Cine este Mary Ann Daniels?

Tocmai atunci subalternul său se întoarse și îi înmână cei 120 de dolari. Domnul Taylor îi dădu banii tatei, care îi întinse una dintre bancnotele de 20 de dolari lui Katie, iar ea mi-o dădu mie.

M-am uitat mirată la ea, neînțelegând de ce îmi dă banii.

— Aceștia sunt pentru tine, Mayme, îmi spuse Katie șoptit, așa cum ți-am dat an de an, ca să-i depui în contul tău. Hai, știi ce ai de făcut..., adăugă ea, arătând cu capul spre domnul Taylor.

M-am întors spre bancher.

— Domnule Taylor, aș dori să depun acești 20 de dolari în contul meu personal.

— Ăă... da, domnișoară... desigur. Contul a fost deschis pe numele de... Jukes, am dreptate?

— Da, domnule Taylor, dar între timp mi-am schimbat numele și v-aș ruga să îl schimbați și în acte.

— Desigur... Ce nume să trec, așadar, în acte?

— Mary Ann Daniels.

Bancherul se uită la frații Daniels, apoi își întoarse iar privirea spre mine. Era mai rezervat decât doamna Hammond, așa că nu-ți dădeai prea lesne seama ce gândește. Orice o fi gândit, și-a păstrat gândurile pentru el.

— Și încă un lucru, domnule Taylor, interveni tata. Din banii depuși în cont, aș vrea ca 300 de dolari să îi parvină domnului Clinton Roscoe din Ellicott City, Maryland.

— Am să întocmesc numaidecât ordinul de plată și am să i-l trimit prin telegraf, domnule Daniels.

Peste câteva minute, când am plecat de la bancă, mă simțeam de-a dreptul bogată. Aveam depuși în contul meu personal 60 de dolari – mai mulți bani decât visasem c-o să am vreodată! Iar, după ce tata își va fi achitat întreaga datorie, în loc să *datorăm* bani băncii, încă tot aveau să rămână vreo 600 de dolari în contul plantației.

— La ce ne trebuie suta de dolari? îl întrebă Katie pe tata.

— Aşteaptă şi ai să vezi, domnişoară, răspunse el mustăcind. Aşteaptă şi ai să vezi.

N-am avut mult de aşteptat.

În aceeaşi seară, la cină, tata ne-a anunţat că el şi unchiul Ward ne vor duce pe toate la Charlotte să sărbătorim încă o recoltă culeasă cu bine.

— I-am povestit lui Ward că aşa am sărbătorit anul trecut, iar el a fost de părere să facem la fel şi anul acesta. Aşa că vom aranja una dintre căruţe ca să ne fie cât mai plăcută călătoria, şi vom merge cu toţii împreună. Iar când spun „toţi", mă refer şi la tine, Josepha. Să nădăjduim că or să ni se poată alătura şi Henry împreună cu feciorul lui. Poate s-o găsi vreun băiat de prin vecini care să vină să îngrijească de animale câtă vreme suntem plecaţi.

— Măiculiţă, exclamă Josepha năucită, da' io n-am pus de când îs picioru' într-un hotel! Nici nu ştiam că negrii au voie să stea la hotel.

— Nu toate hotelurile acceptă negri, răspunse tata. Dar ştim noi un hotel drăguţ, la care am tras anul trecut, unde toată lumea e bine venită.

— Dar n-are să fie prea costisitor... pentru atâtea persoane? întrebă Katie şovăielnică.

După ce fusese datornică atâta amar de vreme din pricina împrumuturilor luate de mama ei, i se părea aproape de neconceput să cheltuim banii plantaţiei pe asemenea distracţii frivole.

— Ce rost are să ai bani, dacă nu te poţi bucura de viaţă? ripostă tata. Suntem o familie, aşa că o să ne bucurăm împreună de rodul muncii noastre. Din moment ce împreună am cules bumbacul, se cuvine ca tot împreună să sărbătorim şi reuşita recoltei. Şi de-acum încolo aşa o să facem an de an.

49
Planuri de viitor

Am petrecut patru zile de poveste în Charlotte. Nu știu ce o fi gândit lumea văzându-ne împreună cu toții la hotel și prin restaurante, dar cert e că noi ne-am simțit de minune. Unde mai pui că tata și unchiul Ward ne-au cumpărat fiecăreia câte o rochie nouă. Ce mai, nu cred că exagerez când spun că am întors câteva capete în Charlotte!

Burchard Clairborne trăia chiar în afara orașului, dar nici prin cap nu ne-a trecut să îi facem o vizită. Katie încă tot se mai temea pasămite de el, cu toate că tata a încredințat-o că nu are ce să ne mai facă.

La câteva zile după ce ne-am întors la Rosewood și lucrurile au început să intre iar pe făgașul normal, Katie mi-a spus că trebuie să stea de vorbă cu cei doi unchi ai ei și că vrea să fiu și eu de față.

Așa că, într-o după-masă, ne-am adunat tuspatru în salon, iar Katie a închis ușa, să nu ne audă Emma ori Josepha. La început, văzând-o atât de serioasă, n-am știut ce să cred. Nu-i stătea în fire să aibă secrete față de mine. Dar de îndată ce începu să vorbească, m-am dumirit. Era limpede că se gândise îndelung la viitorul nostru. Văzând, nu fără oarecare mirare, câți bani ne adusese recolta de bumbac, ajunsese la concluzia că am putea câștiga chiar mai mult dacă rânduiam lucrurile ceva mai bine.

— Trebuie să facem planuri pentru anul viitor, începu ea după ce am luat loc cu toții.

— Nu e cam devreme?! exclamă tata. Abia am terminat de cules recolta pe anul *ăsta*.

— Trebuie să te pregătești din timp ca să ai o recoltă și în anul care vine, ripostă Katie. Trebuie să arăm pământul și să-l pregătim de însămânțare acum cât vremea e încă frumoasă.

— Când ne apucăm de semănat? întrebă unchiul Ward.

— Anul viitor, pe la sfârșitul lui februarie sau martie, în funcție de cultură. Dar, până atunci, câmpurile trebuie să fie pregătite. Și mă gândeam că la anul ar trebui să semănăm *mai multe* câmpuri.

— Cât pământ mai avem?

— Mult, unchiule Ward, foarte mult. Dar câteva câmpuri au rămas necultivate și s-au umplut de iarbă și de buruieni. La sfârșitul războiului, după ce sclavii au plecat, mama nu s-a mai putut ocupa de toată plantația, iar eu eram prea mică s-o pot ajuta. Mai avem mult pământ. Dacă izbutim să îl curățăm, l-am putea brăzda și însămânța cu bumbac sau cu grâu, cum făceau părinții mei înainte.

Vorbea din ce în ce mai însuflețit.

— Trebuie să semănăm culturi diferite, astfel încât dacă, într-un anumit an, una dintre ele nu dă recoltă bună, să avem o alta de rezervă.

Tata și unchiul Ward se uitară unul la altul cu gura căscată.

— Și cine o să facă toate astea? întrebă tata în cele din urmă.

— Trebuie să învățați amândoi tot ce e de făcut pe o plantație, răspunse Katie. Henry vă poate arăta cum se brăzdează pământul. Aș putea și eu să vă arăt, că am văzut cum se face, dar nu sunt îndeajuns de puternică să țin bine plugul.

— Ia-o mai domol, Kathleen! râse tata. Ceea ce propui tu sună din cale afară de anevoios.

— Înainte așa se făceau lucrurile la Rosewood.

— Da, dar noi nu avem destulă mână de lucru pentru asta... sau mă înșel?

— Am putea tocmi muncitori din rândul sclavilor eliberați, unchiule Templeton. Și trebuie să mărim și grădina de zarzavaturi – dar de asta ne putem ocupa noi, fetele, împreună cu Josepha. Nu mai putem amâna mult nici reparațiile care se cer făcute la gard, șură și țarcuri. Iar, pentru toate astea, s-ar putea să avem nevoie de unelte noi. Și trebuie să punem destulă carne la saramură și la afumat cât să ne țină toată iarna. Acum suntem mai mulți și avem nevoie de mult mai multe provizii decât înainte.

— Dar noi habar n-avem de lucrurile astea, Kathleen.

— Vă putem învăța noi, eu și Mayme. Iar în ceea ce privește mâncarea, sunt sigură că Josepha va ști ce-i de făcut. Probabil că în curând va trebui să tăiem încă o vacă. Am dreptate, Mayme?

— Da. Nu ne-a mai rămas pastramă decât pentru o lună.

— Cine se ocupă de tăiatul animalelor? întrebă unchiul Ward.

— Data trecută ne-a ajutat Henry, răspunse Katie.

Cei doi frați se uitară unul la altul și clătinară buimăciți din cap, întrebându-se încă o dată dacă erau făcuți pentru o astfel de viață. Tânăra lor nepoată începea să le amintească din ce în ce mai mult de mama ei!

— Că tot veni vorba de Henry, îi dădu Katie înainte, mai trebuie să discutăm despre un lucru. De la război încoace știți și voi că nu mai există sclavi. Dar ceea ce poate nu știți este că, după ce au fost eliberați, mulți sclavi au rămas *în simbrie* la foștii lor stăpâni. Așa stăteau lucrurile și cu Josepha înainte să vină la Rosewood. Primea 5 cenți pe zi. Henry e liber de ani de zile, așa că el câștigă de mult o leafă la grajdul cu chirie. Ceea ce încerc eu să zic e că trebuie să îi plătim și noi pentru munca lor – atât pe Emma și pe Josepha, cât și pe Henry și pe Jeremiah, pentru cât au trudit ajutându-ne la cules. Cred că nici Emma, și nici Josepha nu se așteaptă să fie plătite, fiindcă ele trăiesc aici cu noi și au mâncare din belșug, și bănuiesc că nici Henry nu se așteaptă la vreo răsplată. Ne ajută doar pentru că ne este prieten și pentru că am fost singure. Anii trecuți am tot încercat să le dau câte ceva din puținul pe care îl aveam, dar m-au refuzat de fiecare dată.

Totuși, acum că Rosewood începe să fie din nou o plantație profitabilă, mi se pare drept să îi răsplătim pentru truda lor.

— Fără doar și poate, aprobă tata. Nu văd de ce banii câștigați din recoltă n-ar putea fi împărțiți cu toată lumea. Cât s-ar cuveni să le dăm?

— Nu știu, răspunse Katie. După fiecare cules, eu i-am dat lui Mayme câte 20 de dolari. Dar celorlalți nu știu cât ar trebui să le plătim. Tu ce crezi, Mayme?

— Știu și eu? Mereu mi se pare că îmi dai prea mult. Negrii nu prea au avut de-a face cu banii. Mie, bunăoară, încă tot nu-mi vine a crede că am banii mei. Încă tot mi se pare ciudat. Tot ce știu e ce mi-a spus Josepha: că la plantația McSimmons primea câte 5 cenți pe zi. Și la ce zgârie-brânză e alde McSimmons, mă gândesc că îi dădea doar atât cât era obligat să-i dea și niciun bănuț mai mult.

— Păi, atunci hai să-i dăm 3 dolari pe lună, sugeră tata, simbrie pe lângă casă și masă. Ce ziceți, e corect?

Eu și Katie ne-am uitat una la alta și am încuviințat din cap. Mie trei dolari mi se păreau a fi o căruță de bani, dar poate că așa era, într-adevăr, corect.

— Emma, pe de altă parte, nu muncește prea mult, spuse unchiul Ward.

— S-ar cuveni să primească și ea o parte din banii dobândiți pe bumbac, spuse Katie, dar atâta vreme cât avem grijă de ea și de William, nu cred că-i nevoie să îi plătim simbrie lunară. Trebuie doar să ne asigurăm că nu duce lipsă de nimic. Nu ne are decât pe noi.

— Și *tu*, Kathleen, ce simbrie vrei să primești? întrebă tata.

— Sunteți unchii mei! râse Katie, după care se întoarse spre Ward și adăugă: Știu că plantația a fost trecută pe numele tău, unchiule Ward, dar din moment ce facem cu toții parte din neamul Daniels, consider că Rosewood ne aparține oarecum la tuspatru. Și cine a mai auzit să se plătească simbrie unei rude?

— Spuneai că tu ai plătit-o pe Mayme.

— Doar pentru că îmi este prietenă, nu pentru munca ei... Am vrut, pur și simplu, să aibă un cont bancar pe numele ei.

— Cu alte cuvinte, socotești că se cuvine să le dăm o parte din banii câștigați din recoltă atât lui Henry și lui Jeremiah, cât și Emmei și Josephei, după care să începem a-i da Josephei o leafă lunară?

Katie aprobă din cap.

— Păi, dacă lui Mayme, care ne este neam, i-ai dat 20 de dolari, credeți că ar fi corect să-i dăm lui Henry 40 de dolari, că el a cules mai mult bumbac decât oricare dintre noi, lui Jeremiah și Josephei, câte 20 de dolari de cap, iar Emmei, 10?

— Da, tată, am răspuns eu. E o răsplată dreaptă pentru fiecare și cred că au să vă fie cu toții recunoscători.

— Tu, Kathleen, ai cont la bancă? o întrebă tata. Un cont pe numele *tău*?

— Nu. Până acum l-am folosit pe al mamei.

— Bine, atunci iată ce vom face. Pe lângă contul plantației, pe care suntem titulari toți patru, o să-ți deschidem și ție, Kathleen, un cont propriu și personal – un cont pe numele Kathleen Clairborne care să fie al tău și numai al tău – în care vom depune 60 de dolari, câți se găsesc și în contul lui Mary Ann.

— Mulțumesc, unchiule Templeton.

— Bun, atunci rămâne stabilit. Tu, Kathleen, vorbește cu fiecare în parte, iar eu am să scot banii de la bancă data viitoare când mă duc în oraș.

— Cred că ar însemna mai mult pentru ei să primească banii de la tine, unchiule Templeton, spuse Katie. Și s-ar cuveni să vorbești tot tu și cu Josepha și să-i spui că ai hotărât, împreună cu unchiul Ward, ca de acum încolo să îi plătiți o simbrie lunară în semn de prețuire pentru toată truda ei.

— Dacă așa crezi tu că-i mai bine, am să vorbesc și cu Josepha, și cu Henry.

Se lăsă tăcerea preț de câteva clipe.

*

— Acum că discutăm despre toate chestiunile astea băneşti şi facem planuri de viitor, spuse unchiul Ward, aş vrea să ridic şi eu o problemă în fața acestui consiliu de familie... dacă n-aveți nimic împotrivă.

— Zi-i înainte, îl îndemnă tata. Te ascultăm, nu-i aşa, domnişoarelor?

Ne îndreptarăm tustrei privirea spre unchiul Ward.

— Ei bine, iată despre ce-i vorba, începu el. Ştiţi şi voi că habar n-aveam ce m-aşteaptă când am purces încoace. N-am dat nicicând mare atenție actului primit de la Rosalind. Totuşi, slavă Domnului că l-am păstrat în tot acest timp, căci altminteri bumbacul ce abia l-am cules era de pe-acum al lui Burchard Clairborne, nu al lui Kathleen. Dar, drept să vă spun, încă tot sunt nițel neliniştit când mă gândesc la titlul acela de proprietate. Şi mă gândeam că, dacă mi se întâmplă, Doamne fereşte, ceva – că nu mai sunt nici eu tânăr – nu se ştie ce ar fi în stare să facă alde Burchard ca să pună mâna pe Rosewood. Voi ați fost cu toții drăguți şi mi-ați spus că vreți să rămân aici, că eu sunt proprietarul de drept şi aşa mai departe. Dar trebuie să recunoaşteți că documentul, în forma sa actuală, cu numele meu scris de mână pe dosul foii, nu-i tocmai cum trebuie.

— Unde bați cu asta? întrebă tata.

— Mă gândeam că poate n-ar strica să ne ducem la alde Sneed şi să-i cerem să întocmească un nou titlu de proprietate, precum cel de l-a întocmit pentru fratele lui Richard, ca totul să fie făcut cum scrie la carte şi actul să nu mai poată fi atacat de nimeni, şi de astă dată să ne trecem titulari *toți* patru. Căci, la urma urmei, Katie avea dreptate adineaori. Acum că Richard şi Rosalind nu mai sunt, noi patru suntem, bag seama, stăpâni pe Rosewood. Or, dacă aşa stau lucrurile, nu mi se pare drept ca numele meu să fie singurul trecut pe titlul de proprietate.

Am rămas tăcuți câteva clipe, chibzuind la vorbele lui. Auzisem, oare, bine? Chiar se referise şi la *mine*???

Primul care curmă tăcerea fu tata.

— Înțeleg ce zici, Ward, spuse el într-un târziu, dând gânditor din cap. Bine gândit. Nu că aș vrea să iau ce-i al tău, dar propunerea ta este una cât se poate de rezonabilă.

— Acceptând, mi-ați ridica o mare piatră de pe inimă și aș răsufla și eu mai ușurat, spuse unchiul Ward.

— Mie nu-mi place de domnul Sneed, interveni Katie.

— Sneed e avocat și ca atare poate întocmi documente legale – asta-i tot ce ne interesează, fie că ne e simpatic ori ba, răspunse tata. Dar, dacă nu ai încredere în el, putem merge la un alt avocat, în Charlotte sau oriunde vrei tu.

— Nu-mi place de domnul Sneed, dar dacă așa vreți voi, n-am nimic împotrivă să apelăm la el, spuse Katie.

În cele din urmă, îmi veni și mie rândul să spun ceva.

— Când ai zis „toți patru", așa-i că nu vorbeai... și de mine? Că ar fi cu neputință. Eu sunt de culoare. Cum să fie trecut numele *meu* pe un act de proprietate?

— Ești fiica mea, Mary Ann, spuse tata. Chiar dacă n-ai ajuns s-o cunoști pe Rosalind, și prin venele tale curge sângele neamului Daniels.

— Dacă așa crede ea de cuviință, Mary Ann ar putea avea o cotă-parte mai mică, sugeră unchiul Ward.

— Nici gând, ripostă Katie. Refuz să îmi fie trecut numele pe titlul de proprietate dacă eu și Mayme nu vom avea cote egale.

— Sunt întru totul de acord cu tine! exclamă tata.

— Eu unul n-am nimic împotrivă, zise unchiul Ward. Vasăzică o să fim tuspatru proprietari cu cote egale, întocmai cum am zis de la bun început.

— Dar noi suntem femei, unchiule Templeton, zise Katie șovăielnică. Și nu suntem, orișicum, prea tinere să deținem proprietăți?

— Mary Ann are 18 ani, iar la anul ai să împlinești și tu aceeași vârstă. Și, la urma urmei, puțin îmi pasă că sunteți fete, că ați atins ori ba vârsta majoratului sau că una-i albă, iar cealaltă, de culoare – noi o să-i spunem numele pe care le vrem trecute pe titlul de proprietate și avocatul n-are decât să se conformeze.

Zicând acestea, ne aruncă o privire atât de fermă și de autoritară, că ne tăie tuturor piuitul.

— Bun, atunci ne-am înțeles! spuse el. Ward, mâine om merge împreună la alde Sneed să-i cerem să întocmească noul act.

Și uite așa, dintr-o fostă sclavă săracă lipită pământului care a fugit de acasă doar cu hainele de pe ea, am ajuns să fiu unul dintre cei patru proprietari ai unei mari plantații numite Rosewood din comitatul Shenandoah, Carolina de Nord, unde trăiam împreună cu verișoara mea albă, cu tata și cu fratele lui. Să-ți stea mintea-n loc, nu alta!

Tocmai atunci cineva bătu încetișor la ușă. Katie se duse să deschidă.

— Iertați deranju', donșoară Katie, spuse Emma din prag, da' numa' ce venit-a Jeremiah și-ntreabă de poate sta de vorbă cu donșoara Mayme.

— Oricum, noi am cam terminat aici, spuse tata. Kathleen, mai avem ceva de discutat?

— Nu, unchiule Templeton... Am lămurit tot ce aveam de lămurit.

— Atunci du-te liniștită, Mary Ann, spuse tata, făcându-mi zâmbitor cu ochiul, și stai de vorbă cu băiatul!

50
Împreună

În aceeași noapte, după ce toți ceilalți s-au dus la culcare, în drum spre dormitorul său, tata se abătu pe la Ward. Nu avea de gând să zăbovească mult, așa că lăsă ușa deschisă. Cum Ward stătea pe marginea patului, tata se așeză pe scaunul de lângă masa de scris și începură a discuta despre tot ce era de făcut și toate câte zisese Katie la adunarea de familie.

— Cu Kathleen la cârma plantației, nici că mai e nevoie de un vechil! râse unchiul Ward. Tare mă bucur că schimbăm titlul ăla de proprietate. La drept vorbind, Templeton, noi doi nici nu s-ar cuveni să apărem în acte. Kathleen e cea care conduce plantația, nu noi – sau, mai bine zis, ea și Mary Ann conduc plantația, căci ce nu știe una știe cealaltă. Fetele astea sunt de două ori mai pricepute ca noi în ceea ce privește banii, muncile câmpului, animalele și toate celelalte.

Îl auzii pe tata râzând încetișor.

N-o știau, dar în timp ce stăteau ei așa de vorbă, ușa camerei noastre era ușor crăpată și auzeam tot ce spuneau. Și creștea inima-n noi de mândrie auzind ce frumos vorbesc despre noi, căci nu se află, vezi bine, laudă mai mare decât cea auzită din gura unui om care nu știe că-l asculți!

— Mai ții minte, l-am auzit pe unchiul Ward, cum ziceam amândoi în Ellicott City că trebuie să avem noi grijă de Kathleen acum că Rosalind nu mai e?

N-am izbutit să desluşim răspunsul tatei.

— Nici că ne puteam înşela mai tare, Templeton!

Îi auzirăm chicotind din nou.

— Kathleen n-are nevoie de ajutorul nimănui – ele au grijă *de noi*!

La auzul acestor cuvinte, mai că mă pufni şi pe mine râsul.

— Da, Ward, suntem doi bărbaţi norocoşi, răspunse tata. Avem două fete de-a dreptul extraordinare!

O simţii pe Katie luându-mă de mână. Şi am rămas aşa, ţinându-ne de mână pe întuneric, vreme îndelungată după ce tata şi unchiul Ward îşi isprăviră discuţia şi se duseră amândoi la culcare. Ştiam că auzise şi ea ce-şi spuseseră şi că simţea la rându-i aceeaşi fericire lăuntrică.

Nu era nevoie de cuvinte. Pentru prima dată după ani de zile, simţeam amândouă o linişte sufletească deplină. Da, Rosewood avea să mai treacă fără doar şi poate prin multe schimbări. Necazurile noastre nu luaseră nici pe departe sfârşit – şi nici bucuriile. Încă nici cu gândul nu gândeam pe atunci câte încercări şi câte peripeţii ne mai aşteptau pe drumul vieţii.

Dar în momentul acela eram împreună. Şi deocamdată, asta era de ajuns.

Într-un târziu, Katie curmă tăcerea.

— Am reuşit, Mayme, spuse ea şoptit pe când ne ţineam de mână pe întuneric. Chiar am reuşit să punem plantaţia pe picioare!

— Bag seama că da, i-am răspuns. N-aş fi crezut că suntem în stare... dar se pare c-am fost.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Ironia sorții, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun și Paul Hattaway
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roșu, de Rami Kivisalo și Marko Joensuu
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Cămașa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Mândrie și prejudecată*, Jane Austen
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moștenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (vol. 1, 2 și 3)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariție

Seria *Carolina Cousins*, de Michael Phillip